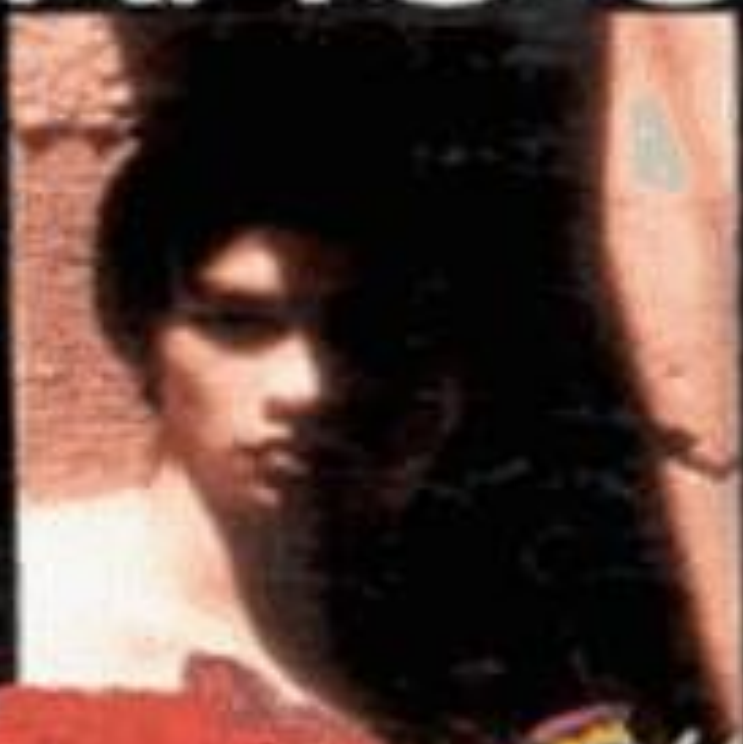

CON TRAI CÙNG BIẾT KHÓC

Truyện Tập
Truyện Chọn Lọc
Mới Thêm

HOA XUẤT BẢN MỸ CẨM MAU 1999

Con Trai Cũng Biết Khóc

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

<u>Con trai cũng biết khóc</u>
<u>Cảm xúc</u>
<u>Cây sầu riêng năm xưa</u>
<u>Chia tay hạ nhó</u>
<u>Truyện của Vi và tôi</u>
<u>Cho một thời nông nổi</u>
<u>Có một mùa hè</u>
<u>Con đường ngắn nhất</u>
<u>Ân nhân của tôi</u>
<u>Biết nhớ biết quên</u>
<u>Con trai không như con gái tưởng</u>
<u>Đâu phải bởi</u>
<u>Kẻ phá bình</u>
<u>Dưới gốc phượng già</u>
<u>Lớp phó</u>
<u>Mười hai</u>
<u>Sinh viên</u>
<u>Cây me nhà ông hàng xóm</u>
<u>Khi tôi đi học</u>
<u>Chủ nhật tím</u>
<u>Dì ghẻ</u>
<u>Đôi mắt hình cánh phượng</u>
<u>Đuổi bắt</u>
<u>Hạnh phúc</u>
<u>Hoa vông nở muộn</u>
<u>Khúc dạo đầu của bản tình ca</u>
<u>Khúc mưa</u>
<u>Nửa cổ tích</u>
<u>Thị trấn không có mưa</u>
<u>Tình quê</u>

Nhân vật chính trong những câu chuyện là những chàng trai, cô gái đang trong lứa tuổi học trò với biết bao thơ mộng, tình yêu đầu đời do đó cũng nhiều màu sắc và thật nên thơ...

Con trai cũng biết khóc

Xuân Hạ

Tôi nâng niu cuốn lưu bút, lòng ngập tràn vui sướng. Đây là của Mi Hương, đây là của “Tam quái” rồi cả Bình “quậy” đã nghỉ học nữa. Nhiều lắm, mỗi đứa đều gắn liền với một kỷ niệm. Có đứa chỉ vẫn tắt vài dòng thật láu lỉnh: “Chúc bí thư thi không bị bí”. “Ê! Khi nào trở thành nhà báo nhớ viết về tập thể 12A3 này nha mậy” ...

Hàng loạt nét chữ cười vui trên trang giấy. Tôi bất ngờ nhận được dòng chữ của “hắn”:

Gửi cô bé hay hờn

Mùa phượng cuối cùng vội trao nhau từng kỷ niệm. Xin gửi tặng cô bé hay hờn biệt danh để thương ngày nào để nhớ mãi về nhau.

Cô bé ơi, cổng trường khép lại, trang lưu bút mở ra là chứa đầy những ước mơ. Chúc cho nhau đôi chân vững bước vì rằng bước đi ngày mai có thể sẽ chông gai. Nên ta chỉ chúc cô bé hãy giữ mãi nét vui tươi khi ngày mai thẳng bước ngẩng cao đầu, dẫu cuộc đời còn ngửa nghiêng phiên muộn.

Lời cuối chúc cô bé sớm trở thành nhà báo tương lai và đừng giận kẻ không mời mà viết này.

Lê hiền huỳnh

Lê hiền huỳnh, tôi bất ngờ thốt lên rồi khẽ mỉm cười. Thế là hắn đã chịu thua mình rồi hay sao? Mấy ngày nay hai đứa giận nhau. Ngày nào cũng thế tôi phải đi một mình. Trời nắng, gió ngược, những cảm xúc vô tình vờn theo cơn gió. Mỗi lần như thế tôi đều níu kéo hắn và cố hỏi cho được những thắc mắc. Còn hắn thì căng đầu mà suy nghĩ trả lời để tôi vừa lòng. Tình bạn hai đứa hồn nhiên như cỏ. Tôi như một đứa em út được anh hai chiều chuộng. Vậy mà hôm nọ làm kiểm tra Lý. Cả lớp im phăng phắc làm bài, bài tập Lý rắc rối tôi chẳng làm được xịu nào. Nên vội cầu cứu hắn. Tưởng chừng hắn sẽ ân cần như ngày nào, thế mà hắn lại rất tỉnh queo:

- Kiểm tra một tiết thôi, Phương ráng giải đi. Dễ lắm.

Cái cục tự ái của tôi càng lúc càng lớn dần. Trống đánh hết giờ, tôi chuyển bài ra đầu bàn rồi phóng nhanh xuống cầu thang. Hắn chạy theo. Tiếng gọi ân cần, khẩn khoản sau lưng. Tôi bước thật nhanh nhưng hắn đã theo kịp:

- Phương không hiểu Dũng gì hết.

Tôi gạt phắt:

- Cần gì phải hiểu. Như thế chưa đủ à?

Hắn lúng túng:

- Nhưng mà Phương...

Tôi cắt ngang:

- Nhưng mà Phương không muốn tồn tại một tính ích kỷ, cá nhân trong tình bạn của chúng mình.

Nói xong tôi ào chạy đi và chỉ kịp nghe tiếng thở dài của hắn. Thế rồi ngày ngày mọi việc vẫn xảy ra rất bình thường. Tôi vẫn với cái mặt nước đá lạnh băng đến lớp. Hắn vẫn đôi mắt buồn buồn, chăm chỉ học hành. Duy chỉ có một điều là tôi đã tham gia băng “Tứ quậ” của nhỏ Thanh và thằng Tuấn...

... Vừa ăn cơm xong tôi nhét vội hai cuốn tập vào túi quần rồi giả bộ đến trường chẳng khác nào một tên con trai. Trưa nay năm đứa tôi hẹn nhau tại trường để chuẩn bị đi xem phim. Đã một giờ trưa rồi mà vẫn chưa thấy đứa nào. Sân trường vắng lặng, chỉ vài đứa ở lại học thêm. Phương đã bắt đầu ra hoa. Những cái búp xanh mơn mớn càng làm lòng tôi thêm xao xuyến. Một cảnh phượng vô tình vương trên tóc, tôi thần thờ vuốt nhẹ. Cái đầu sư tử của tôi, ôi! Sao vô dụng đến lạ kỳ.

- Hoàng Phương!

Tiếng gọi bất ngờ sau lưng. Tưởng đâu là bọn nó tới, ai dè... hắn ta chạy nhanh đến chỗ tôi, miệng mỉm cười cầu hòa:

- Phương đi học sớm quá vậy?

Tôi lạnh lùng:

- Tôi chờ nhóm “Tứ quậ” đi xem phim.

- Vậy à? Thôi, xin lỗi Phương nha.

Hắn thần thờ bước đi. Tôi tính bơ không một chút đắn đo cho đến khi cùng nhóm “Tứ quậ” cúp học đi xem phim. Hết suất phim cả bọn định dạo một vòng rồi mới về, nhưng tự nhiên tôi cảm thấy nhớ hắn. Nói đúng hơn là nhờ ánh mắt và dáng đi hồi trưa ở trường của hắn.

Tôi trở về nhà và nhận được một lá thư viết trên giấy học trò do dì Hai bán xăng cạnh nhà đưa. Bất ngờ quá. Hắn viết thư xin lỗi tôi chuyện hôm ấy và báo rằng hắn phải nghỉ học và trở về quê vì ba mất. Nghe ngào xúc động, tôi không thể cầm được nước mắt. “Hồi trưa này Dũng đến từ biệt Phương, nhưng Phương bận đi xem phim cùng “Tứ quậ”. Dũng định nói cho

Phương biết từ hồi tuần trước lận mà cứ sợ Phương buồn..." Lời hần viết chân thành đến thế. Tôi xấu hổ nghĩ đến những hành động của mình, lòng quặn thắt một nỗi buồn bất tận.

Mấy cuốn sách gói lại kỹ lưỡng. Một tấm hình tôi và hần chụp cùng tập thể lớp trên bãi biển Long Hải hồi 20-11. Một quyển sổ nắn nót với dòng chữ: "Chúc Dũng luôn vui vẻ, mạnh khỏe và luôn nhớ tới Phương..." Cho tất cả vào giỏ xách rồi, tôi mới yên tâm lên giường. Trần trọc không ngủ được. Đồng hồ điểm báo đã 4 giờ sáng. Tôi tức tốc vùng dậy và chuẩn bị đồ đạc ra ngoài bến xe. Trời tháng năm mới đó đã tờ mờ đã sáng. Chuyển xe tốc hành về miền Tây đã khởi hành. Tôi hồi hộp không biết Dũng đã đi chưa. Bất ngờ một giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên bên tai:

- Phương đến lâu chưa vậy?

Tôi cười buồn bã:

- Vừa tới, Dũng à.

- Dì Hai chuyển thư cho Phương hả?

Tôi gật đầu không nói và nhìn Dũng. Đôi mắt hần ta trông buồn bã làm sao. Đời quả không ai học được chữ ngờ. Mười mấy năm trời cùng nhau thẳng bước đi qua. Hôm nay chỉ còn tròn vẹn 60 ngày. Có hai tháng thôi mà chúng tôi cũng không thể cùng sánh bước, quả là cay nghiệt quá.

Tôi cố gắng dò xét một lần nữa:

- Dũng không thể cố gắng được à?

- Không thể được, Phương à. Ba Dũng mất, nhà Dũng như người cụt tay. Quê nghèo lắm, một mình má không thể tảo tần nuôi nổi gia đình, huống chi là lo cho Dũng trên này ăn học.

- Vậy về dưới Dũng tiếp tục học chứ?

- Hồng biết sao nữa. Mà có học cũng chỉ có lớp bổ túc văn hóa thôi Phương à.

Tôi thở dài:

- Vậy là buồn quá Dũng ha. Về dưới Dũng nhớ thường viết thư cho Phương và các bạn. Phương có ghi địa chỉ ở trong này. Dũng giữ lấy nhé, quà tặng của Phương đó - Tôi dúm cái xách tay vào tay Dũng bắt hần phải cầm lấy. Chuyển xe thứ hai về miền Tây sắp sửa khởi hành, tôi cố gắng lấp hết khoảng không gian đầy mật ngọt:

- Dũng cũng gan quá há. Ai cho Dũng viết vào lưu bút của Phương vậy? Tại Dũng đi đó, chứ nếu mà ở lại thì còn lâu Phương mới chơi với Dũng.

- Thiệt không vậy? - Hần mỉm cười.

- Thiệt đó.

Cả hai cùng cười. Lần đầu tiên tôi mới nhìn kỹ vào mắt Dũng. Mắt hấn trong vắt như pha lê, lạng lã như mùa phượng cuối. Thế mà đôi mắt ấy lại sớm vật lộn với đời. Ngày mai giữa chốn đường đời phức tạp sẽ đón thêm một “thành viên” mới. Có ai biết rằng thành viên ấy đã sống và trưởng thành từ tình thương của mẹ, của thầy cô và những tấm lòng của bạn bè. Để rồi ngày ra trường chưa kịp nhìn cánh phượng cuối cùng rơi, bạn bè chưa kịp nói với nhau lời từ biệt... Dũng ơi, có lẽ chúng mình sẽ gặp lại nhau, dù nơi đó không phải là cổng trường thời đi học nhưng nó cũng sẽ có đủ những tiếng ve, những cánh phượng, những kỷ niệm của một thiên đường đầy ắp những tình nghịch vui tươi...

Tôi ngược mặt nhìn Dũng. Dũng lặng im, mắt nhìn vào một phương trời xa vời. Chắc Dũng đang liên tưởng đến tương lai của mình. Một tương lai nhỏ bé không định hướng giữa khoảng trời mênh mông lồng lộng. Nước mắt vô tình tròn lăn trên má. Tôi lại nhìn Dũng, lần đầu tiên, chợt hiểu rằng: Con trai cũng biết khóc...

Cảm xúc

Trần Thị Thùy Linh

Rung động đầu đời – cảm xúc ấy thật khó tả! Tôi không biết có phải mình thật sự bị rơi vào tâm trạng đó hay không nữa chỉ biết rằng, cuộc sống của tôi đã gần như bị đảo loạn khi tôi gặp anh.

Anh có một sức hút kỳ lạ, lôi cuốn tôi một cách nồng nhiệt. Trước đây, tôi luôn nghĩ rằng sẽ không ai có thể làm cho mình lung lay được nhưng giờ thì điều đó đã hoàn toàn biến mất.

Tôi thường gặp anh vào những lúc đi học còn anh thì đi học về. Anh đi ngược chiều với tôi. Dán người thư sinh, khuôn mặt thanh tú và cặp kính ngự trên đôi mắt đẹp đến mê hồn của anh đã chinh phục tôi ngay từ lần gặp đầu tiên. Tôi luôn tự hỏi: “ Anh là ai mà sao ấn tượng đến thế?!”

Cả tôi và anh chẳng ai biết ai. Tôi chỉ biết anh là học sinh của một trường cấp 3 trong thành phố. Đó là ngôi trường – nơi mà tôi suýt chút nữa thì gắn bó cả ba năm học cuối của thời phổ thông.

Bất cứ lúc nào tôi cũng nghĩ về anh. Tôi nghĩ đến anh như là mình đã quen anh lâu lắm rồi, nghĩ đến anh như chỉ có anh là một trên đời. Học bài gặp bài khó, tôi lấy anh làm động lực để cố gắng. Lúc buồn ngồi một mình, tôi lấy anh làm niềm vui còn khi vui thì tôi lại lấy anh làm người chia sẻ. Mặc dù tất cả những điều đó chỉ là sự tưởng tượng, ảo mộng trong tôi nhưng tôi vẫn muốn lấy nó làm niềm vui thú cho riêng mình.

Tôi có một người chị họ học cùng trường với anh. Có một lần hai chị em đang ngồi nói chuyện với nhau thì tự nhiên chị nhắc đến một anh chàng có cái tên rất lịch lãm, tao nhã mà vừa nghe đã khiến người ta phải chú ý: Thiên Anh Tú! Chị nói anh này ở trường chị “ nổi” lắm. Qua lời tả của chị tôi thấy đó đúng là chàng trai mà tôi thầm mến. Tôi vừa thấy vui lại vừa cảm thấy buồn buồn. Vui vì chị ấy nói anh học rất giỏi lại năng động, xống xáo công việc chung còn buồn vì anh có rất nhiều “vệ tinh” bao quanh. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao tôi buồn nữa. Tôi thấy mình thật “hâm” nhưng điều đó luôn ám ảnh trong đầu tôi. Tự nhiên tôi có cảm giác sợ mất anh kinh khủng. Tôi sợ phải nhìn thấy anh đi chơi với người con gái khác dù rằng anh có là gì của tôi đâu.

Đôi lúc tôi lại thấy mình thật vô lý. Tôi tự trách mình: “ Tại sao lại để những suy nghĩ ấy lọt vào đầu? Tại sao lại không lo mà học đi, cứ nghĩ linh tinh thế?”

Tôi cứ trách móc mình nhưng chính tôi lại không thể làm tình hình biến đổi khác đi được và hình ảnh của anh đã in đậm trong tâm trí tôi: hình ảnh của một chàng trai ngày ngày đạp xe đi học về với khuôn mặt khô ngô cùng nụ cười thường trực trên môi. Nó đã khiến tôi nghĩ rằng: chắc mình không đủ can đảm để vượt qua mất. Tôi đành kệ cho cuộc sống muốn thế nào thì thế. Nhưng tôi biết có một thực tại mà tôi phải chấp nhận đó là: sẽ không bao giờ tôi có được anh!

Và sự rung động đầu đời đã đến với tôi như thế đó. Nó đã mang lại cho tôi khá nhiều hương vị ngọt ngào dù chỉ trong tưởng tượng nhưng cũng chính vì lẽ đó mà nó sẽ không bao giờ phai nhạt trong tôi, trong tâm hồn của một cô bé lớp 10 đầy mộng mơ!

Cây sầu riêng năm xưa

Nguyễn Thị Thu Hiền

Khi nhận được thư của em, anh đã khóc. Anh khóc không phải vì sự hèn nhát mà vì khóc cho cuộc tình dang dở của chúng mình.

Anh còn nhớ ngày này năm xưa anh và em quấn quýt bên nhau, tình cảm không lúc nào vơi cạn. Trong đôi mắt anh em là cô gái rất mực dịu dàng, suối tóc dài đen mượt xõa kín đôi bờ vai gầy và nhỏ nhắn. Mẹ anh bảo: “ Con bé không đẹp nhưng ngoan hiền, dễ thương. Đứa nào điễm phước mới lấy được nó”.

Nhiều chàng trai có học thức đã đến với em bằng tình cảm yêu thương chân thành, trong số đó có anh. Anh may mắn là người duy nhất lọt vào đôi mắt xanh ấy – niềm khát khao cháy bỏng của bao người – Anh vô cùng hạnh phúc, niềm hạnh phúc viên mãn trong tình yêu đầu đời. Anh tưởng mình diễm phúc. Nhưng người ta thường nói tình yêu cũng giống như pha lê vậy, càng long lanh bao nhiêu thì dễ vỡ bấy nhiêu. Trong niềm hạnh phúc ấy có đôi lần anh chợt thoáng qua suy nghĩ “anh sẽ mất em!” ... Không! Không thể như vậy được. Đó là điều vớ vẩn. Anh vội gạt phắt những suy nghĩ ám ảnh ấy ra khỏi tâm trí. Thực lòng anh rất sợ ...

Thế rồi điều gì đến sẽ phải đến. Khi tình yêu không còn, tự nó sẽ ra đi. Em đã bước chân ra khỏi cuộc đời anh nhẹ nhàng như khi em đến. Nhưng em ơi, những vết xước đã khứa sâu trong lòng anh, ngày đêm còn hành hạ thể xác lẫn tâm hồn. Anh vật vã trong nỗi đau. Cố quên lại càng nhớ thêm. Em đã vĩnh viễn xa.

Trăng mười sáu hôm nay sáng quá em ạ. Nó gợi anh nhớ về quá khứ với bao kỷ niệm êm đềm. Bây giờ anh ngồi đây, tựa bên gốc cây sầu riêng. Nơi chúng mình đã từng nắm tay nhau xiết chặt truyền hơi ấm những tối mùa đông giá lạnh. Chính nơi đây là nhân chứng cho tình yêu chúng mình, em đã trao anh nụ hôn nồng nàn tha thiết. Em đã xa rồi vậy mà hình bóng của người con gái anh từng dành trọn niềm yêu thương còn như hiện diện nơi đây. Đâu đây còn vang vọng tiếng cười, cả những lời em đùa giỡn với anh: “Em sợ một ngày nào đó anh sẽ quên em”. Anh mỉm cười: “ Ai mà biết được ai? Bây giờ hai đứa mình móc ngoéo, nếu sau này người nào phản bội tình yêu sẽ phải đến ôm gốc cây sầu riêng trọn một tuần trăng. Nói gì thì nói anh vẫn sợ rằng em sẽ quên anh ngay”. Thế rồi những ngón tay thon xinh xắn em ngoắc vào tay anh hồn nhiên “Đừng quên lời đấy nhé”!

Trời ơi, có lẽ nào chuyện đùa ngày hôm ấy bây giờ là sự thật. Có điều người đã quên lại là em. Cây sầu riêng ngày nào vẫn còn in hằn những dòng chữ anh khắc. Đó là một bài thơ anh từng đọc cho em nghe vào những khi buồn – Bài thơ của một bài thơ mà anh tâm đắc nhất.

*Tóc em ngày đó ngang vai
Anh mong đến thuở tóc dài thướt tha
Bây giờ tóc đã dài ra
Bàn tay ai vuốt... xót xa anh nhìn.
Em ơi!*

Có phải vì góc ngếch quá nên anh đã để mất em. Từng đêm thao thức anh vẫn thầm gọi tên em trong nỗi nhớ, nỗi khổ đau chất chồng. Anh lại trở về với kỷ niệm ngọt ngào ngày xưa. Bây giờ chỉ còn đọng lại trên môi anh những giọt đắng chát.

Cây sầu riêng ủ rũ buồn, nghiêng ngả trước gió - Dường như còn thầm trông đợi một ngày – Đợi em về sang chơi.

Chia tay hạ nhớ

Nguyễn Thanh Châu

Ngày đầu tiên vào lớp mới, trong khi đang ngỡ ngác, thu mình ở bàn cuối lớp thì có một kẻ dễ ghét ngồi bên cạnh cứ nhìn chăm chăm vào vở em rồi thắc mắc “Sao bạn không ghi bài chữ nào hết vậy?”. Thoáng ngại nhưng em cũng thành thật: “Mình không quen ngồi cuối lớp, mình không thể chú ý vào bài giảng khi trước mặt mình có quá nhiều người” “Thì lên bàn đầu ngồi”. “Mình ngại, kỳ lắm”. “Ngộ thiệt”. Hắn nhận xét rồi gật gù thấy ghét. Mình làm quen như thế, thật ngò! Bài học ngày đầu tiên bỏ trống...

Hôm sau, vừa lơ ngơ vào lớp thì nghe có kẻ kéo nhẹ cặp xách: “Ngồi đây nè!” thì ra là kẻ-dễ-ghét đang chễm chệ ở bàn đầu. Nhìn hắn một thoáng rồi chật lưỡi: “Dù sao thì hắn cũng là người quen duy nhất của mình ở lớp này”. Rồi cứ thế, suốt bốn năm trời, mình là hai kẻ có-vẻ-siêng-năn nhất lớp khi độc chiếm bàn đầu. Và rồi chuyện gì đến đã đến.

Chúng ta yêu nhau với ắp đầy kỷ niệm suốt bốn năm học. Em không thể nào quên vẻ mặt buồn buồn của anh khi “giang sơn” mình có người xâm lấn và thế là vở em hôm ấy lại bỏ trống. Vì thế nên những buổi học không anh em đã lén xuống bàn cuối ngồi và cố ép mình theo bài giảng của thầy. Em cũng không thể quên anh ngạc nhiên như thế nào khi buổi học ấy em rủ anh xuống bàn cuối ngồi và vắn chép bài bình thường. Rồi cái nắm tay len lén dưới học bạn hôm ấy để em hiểu rằng anh rất xúc động và anh cũng hiểu là em đang nghĩ gì, phải không anh? Thật nhiều kỷ niệm theo mình. Nhưng cuối cùng chúng ta lại không thể sống đôi như thuở cùng bàn được nữa. Sao vậy anh? Chẳng ai trả lời được câu hỏi ấy cho chúng ta cả? Lời mong muốn là bạn tốt của nhau có thực hiện được không anh, khi anh và em, mỗi người cứ tự thu mình vào vỏ ốc của chính mình? Rồi ra trường, xin việc và mãi xa nhau ...

Tưởng rằng đã quên nhưng mọi thứ không đơn giản như ta nghĩ. Dẫu cố tạo ra vẻ mặt bất cần, dẫu em có vờ tìm cho mình một cái bóng mới nhưng đâu phải cứ muốn quên là quên được phải không anh? Bốn năm... vâng, bốn năm đủ để ta có thể hiểu nhau mà không cần nhìn vào mắt nhau. Chia tay, đôi khi là một giải pháp nhưng không phải là một giải pháp tốt nhất cho con tim mỗi người, anh nhĩ! Anh và em, mỗi người có một-cái-tôi lớn quá để rồi khi chia tay chẳng ai là người cất tiếng trước dẫu rất muốn nghe tiếng nói của nhau. Đã rất nhiều ngày em ngồi trước điện thoại mong cho một giọng nói quen thân dẫu biết mình vô lý.

Em thường bảo rằng con người ta không là cái máy để khi cần là nhấn phím để quên đi tất cả. Biết thế nhưng lòng vẫn tự giận lòng khi ký ức xưa vẫn ngo nguậy không yên. Buồn quá phải không anh? Không ai muốn gặp gỡ để chia xa, yêu thương để rồi cách biệt cả, thế mà chúng

mình... Nhưng chẳng thà như thế còn hơn là khi quên cảm tâm hồn em lại rơi vào cảm giác trống vắng rợn người. Anh cũng vậy, phải không anh? Một mùa hè nữa đã qua, sắp tới ta không còn chung lớp bởi mỗi người đã chọn cho mình một con đường riêng để bươn chải. Dẫu phải đối mặt với cuộc đời không như mong đợi em vẫn tin rằng con-người-trăm-ngâm ngày xưa sẽ không đánh mất cái nhìn tin yêu vào cuộc đời.

Dẫu em có cuốn mình vào những tất bật, đa đoan của cuộc sống thì em vẫn thật lòng khi nghĩ đến ánh mắt dõi theo của anh. Bởi em tin rằng anh mãi là người duy nhất hiểu được em, phải không anh?!

Truyện của Vi và tôi

Phạm Nghi Dung

Khi còn trẻ, tôi thích hầu như tất cả mọi thứ: kem sôcôla, khiêu vũ, cái máy đánh chữ.

Tôi cũng yêu thương rất nhiều người: cha mẹ, người yêu - sau này là chồng, sau đó là con cái, các sinh vật mà chồng tôi nuôi trong nhà. "Tôi thích cái này!" - Tôi có thể dễ dàng nói câu đó. Và một phút sau, tôi lại có thể thích thêm một thứ khác. Không có biên giới cho sự yêu thương và thích thú.

Nhưng bây giờ tôi đã cẩn thận hơn về sự yêu thương của mình. Vì tôi đã biết cảm giác yêu thương một điều gì rồi bị đánh mất chính thứ đó. Lúc đó, tình yêu thương trở nên dần vặt và đau đớn lắm, trở thành vết thương mãi mãi không hàn gắn được. Ấy là khi chồng tôi qua đời.

Tôi vừa phải phẫu thuật dạ dày. Tôi khó chịu về tất cả mọi thứ. Tiếng TV quá ồn ào. Chuông điện thoại thật phiền. Tôi không muốn nhìn ra cửa sổ và nhìn người ta đang tận hưởng một ngày tốt lành. Tôi cảm thấy mình già nua và vô dụng. Tôi khó chịu về cơ thể của mình, về tuổi tác, về sức khỏe...

Cho đến ngày thứ ba kể từ khi phải nằm bẹp trên giường, tôi cảm thấy đỡ mệt hơn. Tôi ngồi dậy, nhìn quanh. Căn phòng trống rỗng. Tôi ngồi yên lặng, than thân trách phận.

Bỗng một chiếc máy bay giấy phi vào phòng, đậu ngay ở chân giường tôi. Giở cái máy bay ra, tôi thấy một dòng chữ nguệch ngoạc. "Chúc bà mau khỏe. Cháu yêu bà. Ryan."

Tôi nghe có tiếng rậm rịch bên ngoài. Trời rất gió, hình như có tuyết, vì tôi nghe tiếng mọi người giậm lịch bịch những đôi ủng đi trời tuyết. Tôi đi ra phía cửa, cầm theo chiếc máy bay giấy.

Đã đến lúc bước vào thế giới một lần nữa. Với sự yêu thương dẫn đường.

Cho một thời nông nổi

Vũ Thanh Thủy

Ngày... tháng...

Cho một người đã xa! Em tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài đầy mộng mị, tưởng rằng mọi chuyện chỉ là giấc mơ buồn, nhưng những gì em viết vẫn còn đây, và em hiểu rằng, em cần phải đối diện với sự thật, đừng tự đánh lừa mình nữa, ngốc nghếch ời... Cảm ơn anh vì tất cả, em ngộ nhận, em lầm tưởng để rồi chỉ một mình em đau. Em mất anh, mà nói đúng hơn, đã bao giờ em có anh đâu để mà mất. Tình cảm anh dành cho em chỉ cao hơn tình bạn. Vậy mà em khoác cho nó tấm áo lung linh như sắc cầu vồng; nó đã tàn rồi, có chăng chỉ còn cái nắng, nắng đến nhưc nhối lòng em.

Em đã khóc trước anh 5 ngày ngắn ngủi, 5 ngày em lầm tưởng, để rồi hôm nay em chợt tỉnh, mình tự tặng mình câu thơ. Để một ngày trong cơn mơ em thức Tưởng tượng ời... em hóa đá mất rồi... Sẽ chẳng bao giờ thời gian quay trở lại, anh đã ôm em, hôn lên mái tóc của em, em hạnh phúc nhưng em cũng đau đớn em đưa tay lùa vào mái tóc của anh và hiểu, ta đã xa nhau thật rồi, chẳng bao giờ đôi mắt ấy là của riêng em cả. Kiễng chân lên, hôn vào đôi mắt của anh mà thấy má mình nóng hổi, nước mắt ời, ta chẳng thể kìm lòng... Ừ! Lại câu của em: Lời cuối anh trao cũng chỉ thế thôi "Em đừng khóc và đừng buồn anh nhé...!"

Ước gì mọi chuyện chỉ là mơ, và chút nữa đây em vẫn được gặp anh, vẫn được nhìn sâu và đôi mắt anh - đôi mắt biết nói, nhưng em lại chợt tỉnh, mình chưa được yêu bao giờ. 5 ngày em có anh cũng là 5 ngày trời đổi gió, chỉ thấy lạnh và lạnh nhiều chiều hôm ấy em đã hạnh phúc vì tưởng rằng anh đã là của em, gió đùa cho tóc em rối tinh, còn anh khoác vai em và nói với em những gì, đến bây giờ em vẫn còn nhớ, chỉ là những câu nói thân mật, vậy mà em vẫn nghĩ đây là những câu nói đầy ý nghĩa. Ánh mắt của anh, giá như em có thể quên được, nó cứ ám ảnh em, sụp đổ tất cả rồi, P. nhĩ. Anh là gió ba, xa ngàn phương, chỉ thổi qua em một lần duy nhất, một lần thôi, đủ cho em hiểu thế nào là yêu và thế nào là đau, giá như em có thể dẹp bỏ mọi thứ lau và học như lời chúc của anh.

Em sẽ khép lại những trang nhật ký dành cho anh và coi đó là một kỷ niệm đẹp, đẹp nhưng buồn, chẳng còn gì để hy vọng dù đó là một tia mỏng manh. Em sẽ cố quên những gì mà từ trước tới nay anh dành cho em, lâu dài xây trên cát, sóng cuốn đổ nó rồi, P. ơi... Những bài thơ và những gì em viết anh sẽ chẳng bao giờ được đọc nữa, nó sẽ trở thành vô duyên mất, em sẽ cất thật kỹ để lúc nào nhớ về anh em sẽ bỏ ra đọc và cũng sẽ nhớ về một thời em sống mãi trong mơ. Nhất ký khép lại, nhưng em vẫn luôn nghĩ về anh và vẫn nói rằng : em yêu anh.

Có điều em sẽ không cho anh biết, em sẽ khoác cái áo lạnh lùng và tàn nhẫn để coi anh như một người anh trai thật sự. Tạm biệt anh, tạm biệt con người mà một thời em yêu đến thế, tạm biệt ánh mắt biết nói, ánh mắt đã làm em phải yêu và phải suy nghĩ, ánh mắt ấy chẳng phải của em nhưng em vẫn sẽ cất giấu nó cho riêng mình, thôi nhé, từ nay em sẽ không viết về anh đâu cho nỗi nhớ trong em vẫn đọng đầy. Hãy cố coi đó chỉ là một giấc mơ, là một câu chuyện cổ tích không có hậu, là một thời yêu và một thời đau, là một thời chờ đợi, hy vọng để rồi thất vọng. Cứ tưởng tượng mãi vào, sụp đổ tất cả rồi, P. nhé ! Vĩnh biệt tình yêu của em, chúc cho trên bước đường anh đi sẽ chỉ có thành công và hạnh phúc, chúc ho ngọn gió của em sẽ có chỗ dừng và nói đó sẽ là nơi bình yên cho tâm hồn và tình yêu của anh. Còn em, em không đủ khả năng để làm điều đó, chỉ biết đứng ngoài nhìn theo và chúc cho anh tất cả...! Ngày... tháng...

Có một mùa hè

Minh Uyên

Năm ấy Uyên theo dì Út về quê nghỉ hè. Đó là một thị xã nhỏ nhắn, dễ thương nằm bên bờ sông Hậu.

Vì không quen đi xa nên gần như cả đêm Uyên nôn nao không sao ngủ được cứ soạn đi soạn lại mớ hành lý khiêm tốn: mấy bộ quần áo đẹp, quyển nhật ký - người bạn thân nhất, vài thứ lặt vặt con gái như son phấn, gương lược... Dì Út như bị lây cái nôn nao của Uyên nên cũng không ngủ, cứ nằm ngắm Uyên cười.

Sáng sớm không kịp ăn sáng, hai dì cháu Uyên hấp tấp ra bến xe đò.

Gọi bằng dì chứ thật ra dì Út mới 19 tuổi, lớn hơn Uyên hai tuổi. Mẹ Uyên thứ hai, lấy chồng và sinh Uyên ở Sài Gòn. Dì là con út, ở với ngoại. Học hết phổ thông, dì thi vào Nhạc viện thành phố. Giờ hai dì cháu cùng về quê nghỉ hè.

Chẳng bao lâu, chiếc xe đồ đã ra tới ngoại thành. Giờ đây phố xá với bụi bặm, khói xe... đã lùi lại đằng sau, trước mắt Uyên chỉ còn những cánh đồng lúa, nơi đã thu hoạch, nơi thì chín vàng, nơi đang còn xanh mướt. Không khí mát dịu trong lành. Xa xa vài ngôi nhà tranh ẩn mình trong những khóm cây đang bị bao bọc bởi làn sương mù mỏng như khói, mờ màng, yên lặng. Vài con trâu nhớn nhoe gặm cỏ, vài người nông dân lưng thưng vác cuốc ra đồng. Trên trời không hiểu loài chim gì cứ thản nhiên chao lượn... Mới xa thành phố một chút mà Uyên đã ghi nhận biết bao điều lý thú. Lòng cô bé lâng lâng cảm xúc...

Buổi trưa qua phà sông Tiền. Quá trưa một chút qua phà sông Hậu. Xế chiều Uyên đã ngồi trong vòng tay của ngoại.

Tối, không hiểu bằng cách nào biết được mà nhóm bạn cũ của dì Út kéo đến muốn chận nhà gồm phe kẹp tóc lẫn phe mày râu. Cả bọn ngồi quay quần trong phòng khách. Dì Út giới thiệu:

- Đây là Minh Uyên, cháu kêu mình bằng dì, con bà chị Hai. Còn đây là Oanh, Trâm, Mi bạn thân của dì. Kia là Duy và Thịnh.

Tên Duy lên tiếng ngay:

- Xin Minh Uyên nghe rõ chứ nhầm: Mình là Duy chứ không phải Suy. Còn thằng này là Thịnh mà không thỉnh đâu.

Uyên cười. Cả bọn trở mắt nhìn cô. Chị Oanh buột miệng xuýt xoa:

- Tâm có nhỏ cháu dễ thương quá ờ ời! Em học lớp mấy rồi? - Vừa hỏi, chị vừa vuốt tóc Uyên.

- Dạ, qua hè... cháu lên lớp mười hai.

Cả bọn cười ồ làm Uyên đỏ mặt. Thực tình thì Uyên không biết phải xưng hô thế nào. Vậy mà chưa hết, tiếng cười vừa lắng thì tên Duy lại lên tiếng:

- Kỳ này “dì Út” định nghỉ hè bao lâu?

- Ai là dì Út của “mấy người”? - Chị Oanh sùng sộ ngay - Vừa phải thôi! Đừng thấy người ta hiền rồi ăn hiếp.

Buổi gặp gỡ đầu tiên ấy câu chuyện chỉ xoay quanh Uyên. Tên Duy thì chọc Uyên, còn chị Oanh thì bênh. Nhiều lúc chị Oanh bị đuối lý, ức quá chị bảo dì Út đuổi Duy về. Cuối cùng thì huề cả làng, chẳng ai đuổi ai, chẳng ai giận ai, lại còn kéo nhau đi... ăn chè!

Trong quán Uyên ngồi gần Thịnh. Bấy giờ anh mới hỏi:

- Hình như Minh Uyên ít khi về quê?

- Dạ... cháu có về hai lần, hồi còn nhỏ. Nhà cháu đơn chiếc, vắng lại...

Thịnh quay mặt, cười tủm tỉm, chắc anh cười cách xưng hô của Uyên. Thịnh đẹp trai. Mới đầu tưởng anh nhút nhát, nhưng không phải, tại tính anh trầm.

- Uyên đừng gọi anh bằng chú. Bộ anh già lắm sao?

Uyên bối rối:

- Tại... là bạn của dì Út. Anh Thịnh học chung với dì Út Uyên à?

- Ờ, ngày xưa. Còn bây giờ anh đi làm.

Từ bên kia bàn, Duy nghe lóm được chuyện. Hắn lên tiếng:

- Nếu mà gọi chú bằng anh, coi như chú đã hy sinh cuộc đời...

Chị Oanh chồm lên:

- Lại bép xép! Đàn ông con trai gì cái miệng không kéo da non.

Cuộc khẩu chiến có nguy cơ lại bùng nổ nếu như chị Trâm và chị My không kịp ngăn lại...

oOo

Buổi chiều, Uyên đang thơ thẩn dạo chơi trong công viên bờ sông thì nghe có tiếng gọi:

- Xin chào Minh Uyên! Uyên thấy quê ngoại thế nào? - Thịnh từ đâu bỗng xuất hiện làm cô bối rối.

- Chú... anh... Thịnh!

- Uyên chưa trả lời câu hỏi của anh?

- Dạ, quê ngoại tuyệt lắm anh ạ: thiên nhiên tươi mát, không khí trong lành. Chẳng bù cái thành phố chỗ em sống. Mà anh biết không, em mê cái công viên này từ nhỏ qua một cuốn sách...

- “Hè Muộn” phải không Uyên?

- Dạ phải. Ôi, anh Thịnh cũng đã đọc cuốn sách đó à?

- Chẳng những đọc mà cũng mê nó như Uyên.

- Thật vậy sao? Anh Thịnh còn nhớ tên hai nhân vật ấy không?

- Nhớ chứ. Thăng Vũ...

- Con Thúy! - Chẳng hiểu sao Uyên buột miệng thốt lên tiếp lời Thịnh – Ôi, em thương hai đứa bé ấy lắm. Mà anh Thịnh nè, theo như trong truyện thì ngày xưa, phía trên mỗi chiếc ghế đá như thế này đều có một giàn hoa giấy, phải không anh? Em nhớ, sau mỗi ngày làm lưng vất vả, thăng Vũ và con Thúy lại trở về đây, ngồi trên chiếc ghế đá này, nhìn ra dòng sông này...

- Công nhận Uyên nhớ tài thật. Thế Uyên đọc lâu chưa?

- Hồi Uyên chín, mười tuổi.

- Uyên thích văn chương, vậy ở lớp chắc Uyên học giỏi văn?

- Ngược lại thì có. Còn anh Thịnh? – Uyên hỏi rồi chợt thấy Thịnh này giờ vẫn đứng nên cô vội vàng nói thêm – Ý chết chưa! Anh Thịnh ngồi xuống đi, Uyên xin lỗi...

Vừa nói Uyên vừa nhích người sang bên nhường chỗ cho Thịnh.

Mặt trời chiều đỏ ối ngả dần về phía cuối sông. Một vài con thuyền chèo ngược nắng. Sóng lăn tăn. Gió chiều làm rối tung mái tóc Minh Uyên. Chợt có ai đó gọi đồ. Thịnh đứng dậy nói nhỏ:

- Minh Uyên ngồi chờ anh một lát. Anh đưa khách qua sông rồi quay lại ngay.

Nói xong anh biến đi. Liền sau đó Uyên thấy bóng con thuyền anh chập chới trên dòng sông, rồi cũng chẳng bao lâu anh trở về ngồi xuống bên cô. Anh giải thích:

- Ban ngày anh đi làm, tối anh chèo đò đưa khách sang sông nếu như có khách nào cần. Uyên không ngạc nhiên chứ?

- Không, em không ngạc nhiên. Em còn thấy cái nghề này thi vị nữa!

- Thi vị thì cũng thi vị, nhưng nếu có một nghề nào khác thì tốt hơn. Bây giờ anh cần tiền nuôi mẹ nên anh có thể làm bất cứ nghề gì.

Nghe Thịnh nói vậy, Uyên biết gia cảnh anh đang khó khăn, vì thế cô lái câu chuyện sang hướng khác. Họ nói chuyện vui vẻ đến tối mịt Uyên mới ra về.

Đêm ấy Uyên muốn hỏi dì Út về hoàn cảnh của Thịnh, nhưng sợ dì cười nên thôi. Khuya, Uyên vẫn nằm mở mắt nhìn lên trần nhà, xem những con thằn lằn đuổi nhau rồi nghĩ ngợi mông lung. Cũng đêm ấy, lần đầu tiên trong đời, Uyên ngượng ngùng viết tên một người con trai vào trong nhật ký...

Mấy hôm sau, thỉnh thoảng Uyên vẫn gặp Thịnh, Uyên ngồi với anh trên chiếc ghế đá mà có lẽ ngày xưa thăng Vũ và con Thúy vẫn ngồi, đến khi trên trời lấm tấm những vì sao cô mới về.

Có lần Thịnh rủ:

- Nếu Uyên thích đi đò trên sông thì anh tình nguyện chở Uyên đi?

Uyên đồng ý. Thế là họ đi. Thịnh chèo ở đằng lái, Uyên ngồi giữa. Một lúc sau Thịnh lên tiếng:

- Bao giờ thì Uyên về trên ấy?

- Còn lâu lắm, anh Thịnh đừng lo. Chừng nào chán Uyên mới chịu về.

- Hè năm sau Uyên có định về đây thăm... ngoại nữa không?

- Uyên chưa biết. Điều này còn phụ thuộc vào... mẹ Uyên.

Thịnh gần như ngừng chèo, chiếc thuyền cứ xoay tròn theo dòng nước...

Đêm đó, khi bầu trời đã lấp chầm những vì sao, Uyên trở về nhà. Dì Út trao cho Uyên lá thư của mẹ. Trong thư mẹ tỏ ra lo lắng về tình hình chiến tranh biên giới nơi Uyên đang ở. Mẹ còn nói thêm là bệnh của ba tái phát và đề nghị Uyên về gấp.

Năm đó toàn bộ biên giới phía Nam bị lấn chiếm. Nhưng bấy giờ thực lòng mà nói Uyên không hay biết gì, đúng hơn là không quan tâm gì, bởi chiến tranh còn chưa chạm đến tuổi học trò của Uyên. Dù vậy, vâng lời mẹ. Uyên quyết định phải về. Vậy là kỳ nghỉ hè không trọn vẹn.

Sáng sớm dì Út đưa Uyên ra bến xe đò. Khi xe lăn bánh, chỉ còn một điều làm Uyên áy náy là cô không kịp từ giả Thịnh.

Khoảng một tháng sau Uyên nhận được thư Thịnh. Anh viết:

"Biên giới... ngày... tháng..."

Uyên ơi, chắc Uyên không ngờ hôm nay Uyên lại cầm trên tay bức thư của anh chàng lính mới? Và Uyên à, dù là lính mới nhưng bọn anh đã thực sự vào trận rồi.

Vài ngày sau cái đêm hôm ấy không thấy Uyên trở lại, anh tìm gặp "dì Út", mới biết là Uyên đi. Anh không trách gì Uyên, chỉ thương Uyên không được vui trọn một mùa hè. Phần anh, sau đó ít lâu anh cũng đi, không phải đi một mình mà đi cùng cả lũ bạn bè, có cả Duy nữa. Không thể không đi khi chỉ trong một sớm một chiều giặc sẽ đánh đến nhà mình. Và bọn anh đã phải đánh trả lại ngay sau khi chưa kịp học thành thạo cách sử dụng vũ khí. Đọc thư, chắc Uyên không cảm nhận được mùi vị của chiến tranh đâu, còn anh, khi viết cho Uyên những dòng này, bên tai vẫn không ngớt tiếng diễu hành, và không gian sặc mùi thuốc súng. Những người dân vô tội vẫn tiếp tục ngã xuống... Nhưng thôi, nói chi hoài về súng đạn, chết chóc làm Uyên sợ. Anh hy vọng chiến tranh sớm kết thúc, để sang năm, anh được đón Uyên về quê ngoại nghỉ hè. Chiều chiều chúng mình sẽ tới công viên bờ sông, ngồi trên chiếc ghế đá mà ngày xưa thằng Vũ và con Thúy đã ngồi, lúc ấy anh sẽ kể cho Uyên nghe những gì Uyên thích. À quên, sang năm anh xin tình nguyện trồng lên chiếc ghế đá ấy một giàn hoa giấy..."

Đó là lá thư duy nhất Uyên nhận được của anh. Hết hè năm ấy, dì Út trở lên thành phố. Uyên hỏi tin tức về anh, dì Út lắc đầu. Có dịp về quê, khi trở lên Sài Gòn, Uyên lại hỏi, dì lại lắc. Có thể dì đã biết rồi nhưng muốn dấu Uyên. Cuối cùng dì đành nói thật: cả Duy và anh đều không về.

Bao năm rồi Uyên chưa trở lại quê ngoại. Không hiểu bây giờ chiếc ghế đá “của thằng Vũ và con Thúy” ở công viên bờ sông có còn không?

Con đường ngắn nhất

Dang Anh

Tôi nhớ rất rõ, cũng chính công viên này, cũng gốc cây tôi đang ngồi đây, với tập nhạc nhàu nát trên chiếc quần Jean đã bạc màu và rách nhiều chỗ. Còn gốc cây đằng kia cũng là nơi em và tôi đã từng ngồi qua. Nhưng 2 gốc cây ấy bây giờ đã khác xưa nhiều. Cũng phải thôi Uyên nhỉ? Đã năm năm rồi còn gì! Năm năm, một thời gian chắc đã đủ dài để một người tìm quên một người, nhưng với tôi thì không.

"Năm năm rồi không gặp...". Năm năm ai oán trong âm nhạc ấy chắc cũng tương tự như năm năm xa cách của chúng ta thôi, phải không Uyên?

Ngày ấy, có lẽ em đã từng nhìn tôi đang say sưa với những bản nhạc đầu tay nằm ngổn ngang trên thảm cỏ. Và rồi ngọn gió đã vô tình hay cố ý đem chúng sang bên em, để em mỉm cười nhìn tôi lúng túng, để tôi vụng về với câu xin lỗi ngập ngừng. Em trả những nốt nhạc ấy về cho tôi và hỏi: "Có phải anh sáng tác những bản nhạc này không?". Tôi mỉm cười gật đầu rồi trở về giang sơn của mình... Cả chiều hôm đó, tôi chỉ thấy những nốt nhạc của tôi nhảy múa theo từng nhịp điệu và âm hưởng từ giọng nói nhỏ nhẹ của em.

Chúng ta quen nhau từ đó Uyên nhỉ? Lúc ấy em thật vui vẻ và hồn nhiên. Còn tôi, tôi bối rối và ngây ngô làm sao ấy. Tôi chỉ đủ can đảm để trả lời "Đã" khi em hỏi tên tôi, em kiên nhẫn và khẽ cười với tôi như chờ đợi. Làn môi ướt, đôi mắt long lanh cùng mái tóc dài, đen mượt phủ kín bờ vai thon đã làm tăng thêm nét thủy mị của em, nó cũng dịu dàng như em vậy "Lâm Thảo Uyên", ái nữ của một vị Bác Sĩ khá nổi tiếng và là một nữ sinh lớp 12 của trường Sidney Girl High School. Tôi cảm thấy thật vui khi được làm láng giềng với em, với trường em.

Tôi thường nắm tay em, đi thật sát bên tôi trên suốt con đường với hai hàng cây rợp bóng, để bàn chân chúng tôi khẽ dẫm lên những xác lá vàng rơi . Tôi than: "Con đường này ngắn quá Uyên nhỉ?". Em hỏi: "Đường ngắn nhưng tình dài phải không anh?!" và tôi sung sướng siết chặt tay em.

Có lẽ chúng tôi sẽ còn vui vẻ lắm nếu kỳ thi tú tài dừng bao giờ đến. Nhưng nó đã đến, đến với mùa đông rét mướt, và em gọi nó là bước ngoặt mới của cuộc đời . Em lo lắng thật nhiều cho kỳ thi, tôi lo lắng nhìn tương lai đang đến...

Cuối cùng mùa thi cử cũng qua, để rồi sau đó em theo Y khoa như một truyền thống tốt đẹp của gia đình. Còn tôi, tôi vác đàn vào trường âm nhạc để quyết tâm thực hiện những ước mơ và lý tưởng của tôi . Cũng từ đó tôi và em không còn dịp cùng ngồi đợi xe những buổi chiều tan học. Cũng từ đó, đường xưa chỉ một mình tôi lầm lũi bước đi trong mệt mỏi .

Lần cuối cùng tôi và em sánh bước trên con đường ngắn nhất ấy, em đã nói thật nhiều, nhưng tôi chẳng còn nghe, chẳng còn thấy điều gì nữa . Tai tôi như đã ù, mắt tôi như đã mờ đi và hơi thở như hụt hẫng, vì tim tôi đang đập mạnh, thật nhanh khi nghe em nói: "Chúng ta chia tay anh nhé?". Tôi im lặng, em giải thích: "Tình yêu không chỉ là một chút đam mê, lãng mạn. Cũng không hoàn toàn bị khống chế bởi vật chất..." Tôi đau đớn nhìn mắt em hoen đỏ, nhìn hai giọt sầu lăn dần xuống đôi gò má như đã tiều tụy đi nhiều .

Tôi ao ước được cắt chúng vào lòng để mắt em luôn trong sáng. Em quay mặt đi: "Em không muốn sống mãi trong mơ, còn cuộc đời trước mặt...". Tôi như muốn ghì chặt lấy bờ vai run run ấy, nhưng tôi đã kiệt sức. Em nhìn tôi và hỏi: "Em biết... anh sẽ sống mãi với những lý tưởng và ước vọng của một người luôn say mê âm nhạc phải không anh?". Tôi im lặng, và sự im lặng ấy đã đưa em xa tôi . Tôi không hiểu gì cả, và cũng chẳng muốn hiểu, vì tôi đang tranh thủ những giây phút quý báu cuối cùng để thu nhặt tất cả những hình ảnh, lời nói của em vào ký ức trước khi chúng kịp tan biến đi như hạt nắng chiều .

Hình như tôi lặp lại câu nói ngày nào: "Con đường này sao ngắn quá...". Em dứt khoát: "Nhưng đường đời còn dài lắm anh ạ!". Tôi tự hỏi lòng mình: "Tại sao, tại sao tôi mất em? Vì tôi không thực tế ư?".

Tôi nhìn em bước những bước nặng nề lên xe buýt, cánh cửa ngăn cách đang từ từ khép chặt lại . Tôi không còn được ngồi cạnh em ở băng ghế sau cùng, không còn được đưa em về nhà như xưa nữa . Tôi gọi em: "Uyên ơi! Anh sẽ mãi nhớ em...".

Em cúi mặt không nhìn tôi . Hình như em đang khóc, em khóc cho tình tôi và em, em khóc khi tôi đang nuối tiếc, em khóc trong sự ngạc nhiên của mọi người xung quanh... Xe lăn bánh khi tôi đang thì thầm hát những lời nhạc đầu tiên của bài hát tôi sẽ viết cho em, viết cho mối tình đầu và viết về con đường ngắn nhất: "Ngày xa xưa ta hứa nhau, tình đến ngàn sau, ngò đâu em giờ xa rất xa, tình đầu chôn dấu ...".

Ân nhân của tôi

Nguyễn Trương Phương

Lúc mới chuyển tới lớp tôi, hần là một đứa con trai có nước da trắng bóc, gương mặt hiền như con gái, đặc biệt là lễ phép như một đứa trẻ mẫu giáo. Tôi chẳng thích những đứa như thế vì chẳng “đáng mặt nam nhi”. Nhưng sự hiện diện của hần làm cho bọn con trai, con gái lớp tôi hoàn đổi tính cách một cách kỳ lạ. Con gái thì trở nên ngoan hiền không thể tưởng tượng được, bù với lúc trước, đứa nào đứa nấy dữ như chằn, trong giờ học mà miệng còn nhai tóp tép, còn bây giờ thì giờ ra chơi căn tin vẫn... ế, mà đứa nào đứa nấy dạo này cũng duyên dáng hần lên. Còn bọn con trai thì hiền như... ông Từ, đứa nào cũng lạnh tanh như mafia, tôi có nhờ việc gì cũng lắc đầu ngầy ngậy và ra chiều giận dỗi:

- Đi mà nhờ hần.

Tôi cũng rất đồng tình với bọn mày râu kia, vì sự xuất hiện của “người lạ” mà lớp tôi trở nên bất thường như thế. Nhưng trời không chịu ý một ai, hay nói đúng hơn là cô chủ nhiệm lớp tôi muốn “cân bằng” tỉ lệ tóc ngắn tóc dài nên tôi “bị” xếp ngồi chung bàn với hần. Thấy tôi có vẻ khó chịu, hần hỏi:

- Hình như bạn không thích ngồi chung bàn với tôi hả?

Tôi cố gắng nở một nụ cười... méo xệch:

- Ồ không, không có gì.

Hần học rất giỏi, nghe đâu đạt số điểm cao nhất của tỉnh trong kỳ thi tốt nghiệp phổ thông cơ sở vừa qua, mấy nhỏ lớp tôi tiếc rẻ:

- Giá như mình được ngồi chung với hần chắc sẽ khá hơn năm rồi.

Nhỏ Lan nói khẽ vào tai tôi:

- Năm nay, mi sẽ chiếm bảng vàng cho coi, mày chỉ hơi yếu môn toán thôi mà.

Tôi ném cái nhìn khó chịu về nó:

- Tao cóc cần, không có hần tao ở lại lớp à?

Tôi càng đâm ra ghét hẳn vô cùng, chỉ vì cái “tội” hẳn học quá giỏi làm mấy nhỏ kia chỉ trích này nọ. Thật ra nếu tôi cố gắng một chút, thì môn toán chắc sẽ khá hơn, nhưng những con số khô khan đó làm tôi thấy chán ngắt. Nhiều lần, tôi tự nhủ là sẽ phấn đấu đầu tư để cân bằng các môn, nhưng khi bắt gặp các bộ sách của Vichto Huygô hoặc Bazăc tôi lại hèn: “Mình sẽ cố gắng lần sau”.

Buổi trưa trong thư viện vắng hoe, đến nỗi tiếng động của con thằn lằn tôi cũng nghe thấy. Ở cuối góc phòng chỉ có một vài người đang ghi chép gì đó vào sổ tay. Đang lướt mắt trên trang sách tôi chợt giật mình nghe tiếng nhắc khẽ:

- Về thôi Vy, thư viện sắp đóng cửa rồi đó!

Tôi ngược lên, thì ra là hẳn.

- Cảm ơn!

Hắn vẫn đứng đợi ngoài cổng khi tôi trả sách. Thấy tôi trở ra, hẳn dắt xe theo:

- Vy lên xe tôi đưa về!

Giọng tôi lạnh lùng:

- Cảm ơn, không làm phiền.

Hắn gãi đầu:

- Mình là bạn bè mà.

- Ừ thì bạn.

Hắn dịu giọng:

- Vy nè, bạn học Toán cũng đâu có tệ lắm. Sao không cố gắng thêm mà chỉ chú tâm vào Văn?

Tôi tự ái:

- Không tệ lắm có nghĩa là có tệ phải không?

Hắn lắc đầu, giải thích:

- Ý tôi không phải vậy.

Từ trước đến giờ, tôi cũng đâu có giỏi Toán, miễn sao đủ điểm lên lớp là được rồi.

- Bạn nghĩ như vậy là không tốt đâu, tôi có thể giúp bạn được không?

- Tui hông cần!

Nói xong, tôi bỏ đi, hẩn nhìn theo ngơ ngác.

Kể từ đó tôi chẳng thèm nói chuyện với “người hàng xóm” của mình, còn hẩn thì mặt buồn rười rượi. Một hôm đang ngồi học, cái kẹp tóc của tôi tự nhiên bung ra rơi xuống đất. Tôi nhặt lên và lòng chột nuối tiếc bởi nó được ba mua tặng tôi hôm sinh nhật. Lớp keo quét lên đã mất tác dụng, tôi đành cho nó vào học bàn.

- Uống quá!

Hôm sau, tôi rất ngạc nhiên vì nó đã được chữa lành nguyên. Bất chợt, tôi quay sang hẩn, hẩn quay mặt nhìn lên bảng. Tôi cười thầm: “Không nhận công thì thôi”.

Tan học, tôi vội vã đạp xe về nhà vì trời sắp đổ mưa mà hôm nay lại không mang theo áo mưa. Hơn nữa, tôi như một đứa sanh... thiếu tháng, dễ dầm mưa là bị cảm. Mây càng lúc càng kéo đen cả bầu trời, vốn sợ sấm sét nên tôi càng quýnh hơn. Ngay lúc đó, một chú cún con băng qua đường, không kịp tránh, tôi cán... dẹp lép. Hoảng quá, tôi ngã xuống đường rồi ngất xỉu luôn.

Dù vết thương không quá nặng, nhưng tôi phải nghỉ học mất bốn hôm. Hôm tỉnh dậy, mẹ tôi rơm rớm nước mắt:

- Tội nghiệp con quá, cũng may có bạn về chung đường. Khi nào hết bệnh sang bên đó cảm ơn nó.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Ai vậy mẹ? Con đâu có bạn về chung đường.

- Thì cái thằng trắng trắng cao cao đó, nó ở xéo bên kia kia, con không biết sao?

Tôi gật đầu, đúng hẩn là “hàng xóm” cũng ở gần đây mà bấy lâu tôi không để ý.

Lúc đó, lũ bạn ủa vào hỏi thăm ríu rít, nhỏ Hăng rơm rớm nước mắt:

- Tội nghiệp Vy quá!

Lan nhéo vào hông nó:

- Đừng làm nó cảm động.

Huy cũng động viên:

- Bạn ráng hết bệnh để còn đi học, ở lớp vắng bạn ai cũng nhắc hết. Chiều nay, cô sẽ ghé thăm.

Tôi thật sự xúc động, trước tình cảm thầy cô và bạn bè dành cho mình.

Nhỏ Thy mập oang oang:

- Mầy yên trí mà dưỡng bệnh đến tết cũng được, có người xung phong chép bài rồi lo gì.

Tôi nhéo nó một cái đầu gối:

- Đồ quý! Mà ai tốt quá vậy?

- “Người hàng xóm” của mầy đó.

Hắn cười bẽn lẽn, hôm nay sao tôi thấy hắn chẳng khó ưa như trước nữa. Tôi nhìn hắn mỉm cười, một nụ cười thiện chí.

Tôi không ngờ hắn học giỏi mà còn quá siêng năng, bài vở hắn chép rất đầy đủ và giải các bài tập mà tôi còn nợ lại. Tôi ngỏ lời mời hắn một chén chè trả công, nhưng hắn khoát tay:

- Khỏi trả công, miễn Vy đừng “hành sự” với tôi là được rồi.

Tôi mỉm cười đồng ý, nhưng bảo hắn phải để cho tôi đền ơn mới được thì hắn nói:

- Tôi không khoái ăn chè mà khoái ổi chua chấm muối ớt.

- Trời đất, con trai mà cũng ưa mấy thứ đó nữa hả? Món ruột của tôi đó - Tôi thốt lên.

Cũng từ đó hắn giúp tôi nhiều thứ, từ việc giải những bài toán khó đến giải thích những gì tôi chưa hiểu khi lên lớp. Tôi tiến bộ rất nhanh. Chẳng những thế, không biết bằng cách nào mà hắn làm tôi say mê môn Toán chẳng kém gì Văn. Cuối năm ấy, tôi đạt học sinh tiên tiến, điều không khó vậy mà bấy lâu tôi chưa làm được. Cầm phần thưởng trên tay, tôi vô cùng sung sướng, hắn vui cũng chẳng kém gì tôi:

- Chúc mừng nghe!

- Cám ơn nghe!

Tôi thật sự xúc động. Hắn trêu:

- Lớn rồi mà còn khóc không sợ tụi bạn cười sao?

- Đâu phải tui khóc, tại vui quá thôi!

- Thường cho nè, nín đi.

Hắn chìa cho tôi một trái ổi to tướng. Tôi vồ lấy và nhai ngấu nghiến, mặc cho lũ bạn cười ồ...

Biết nhớ biết quên

Xuân Mai

Tôi quen anh khi tôi bắt đầu đặt chân vào cấp ba . Là con một, tôi thường mong mỗi có một người anh hoặc chị gì đó. Thế là, tôi nhận anh làm anh kết nghĩa . Có thể nói anh rất hợp với vai trò ấy . Anh lo lắng, khuyên nhủ tôi nhiều điều bổ ích.

Tôi còn nhớ có lần tôi hỏi anh: "Có ai tặng hoa hồng mà không kèm theo ý nghĩa không, anh Hai ?" -Lần đó, anh không trả lời tôi ngay mà hỏi ngược lại: "Có ai vừa tặng em hoa hồng, hở út?".

Tôi gật đầu: "Một người "bạn trai" của một chị bạn". "Tốt hơn hết em đừng nên giao thiệp với họ nữa mà sút mẻ tình cảm. Anh chàng ấy thuộc dạng người "đứng núi này trông núi nọ", không tốt đâu . Dù sao thì em còn nhỏ, ráng lo học nghe út!".

Tôi tin anh thật nhiều . Tôi thường kể hết cho anh nghe những buồn, vui, giận dỗi của mình.

Thỉnh thoảng, có lá thư ai đó nhét trong hộp bàn tôi cũng đưa anh xem. Tôi vô tư và cũng không kém phần bướng - tôi có thể cãi bướng với anh hàng giờ. Và cuối cùng bao giờ anh cũng nhường tôi với câu nói: "Người ta cãi nhau là để tìm ra tiếng nói chung chứ không phải hơn, thua nhau". Tôi vẫn còn cố chấp đến độ "Em nghĩ tiếng nói chung ấy là: Anh phải nhường em". Anh cố đầu tôi, tôi dẫu môi giận dỗi .

Có lẽ, tình cảm của tôi và anh sẽ tốt đẹp biết mấy nếu đừng có cái ngày anh đường đột... tỏ tình với tôi! Lần đó, tôi hụt hẫng nhiều về anh. Tại sao, anh không cứ giả vờ làm anh của tôi thì có hay hơn không? Tôi lánh mặt anh hàng tháng trời .

Cuối cùng, anh đến cổng trường tìm tôi - ngỏ lời "xin lỗi" và xin được làm anh Hai như xưa - Tôi hỏi: "Thế tình cảm đó thật hay giả" - "Anh không hề nói dối nhỏ bao giờ. Nhưng nhỏ không chấp nhận, biết làm sao hơn. Thế gian này khối người yêu một mình, thêm anh nữa có sao .". "Thế thì liệu tình cảm anh em mình có còn như xưa ?". Anh cúi đầu im lặng. Tôi biết "người ta không thể giả vờ khi người ta có một trái tim biết nói".

Thời gian thoảng qua nhanh như một cái chớp mắt... Tôi ra trường. Nhà tôi có một mình tôi, mẹ không muốn cho tôi đi học xa.

Tôi buồn thật nhiều và bi quan hơn lúc nào hết. Và chính anh lại là người an ủi, mang đến niềm tin cho tôi, vào những lúc ấy. Trái tim chẳng là gỗ đá, tôi biết nghĩ về anh nhiều hơn lúc nào chẳng hay ...

Và cho đến khi những gì muốn giấu, anh đã không giấu được tôi. Tôi mất anh hay đúng hơn là tôi đành phụ anh. Biết làm sao khi trong tình cảm tôi là kẻ ích kỷ - tôi không muốn có người phụ nữ nào bước vào cuộc đời anh trước tôi. Và tôi cũng không muốn anh san sẻ tình cảm cho ai. Điều tôi biết quá muộn màng so với năm năm trời tôi quen anh. Giá như, tôi đừng quá tin anh... Giá như ...! Có phải qua mỗi bi kịch người ta thường: giá như ...

Tôi cố tạo vẻ bình thản để nói lời chia tay. Anh gục đầu. Có hay, tôi cũng quặn quại trong thương nhớ ngổn ngang...

Thời gian lại thoảng qua nhanh như một cái chớp mắt...! Có lẽ, anh đã quên tôi?! "Ai biết yêu rồi cũng một thời biết nhớ và biết quên!".

Con trai không như con gái tưởng

Vũ Hồng Mai

Có bao giờ người ta chợt buồn rồi đổ thừa cho ngoại cảnh : "Tôi có muốn buồn đâu, tự nó cứ tự tiện đến đó thôi !" Mà cũng chẳng sai, ở xứ sở sương mù dày đặc này, cái buồn và ảm đạm được ban phát rất hào phóng cho những người thích yên lặng như tôi. Đà Lạt kỳ bí mang một nỗi ưu sầu lắng đến nao lòng. Nhỏ Hòa, bạn tôi ở Sài Gòn lên chơi bị mê mệt bởi những Hồ Tuyền Lâm, Hồ Than Thở, Thác Cam Ly (ngay cả tên địa danh cũng vương vất nỗi buồn), đi chơi thỏa thích rồi nó còn "phát biểu" :

- Đẹp thì đẹp thật nhưng tao phải báỉ phục mày đó, buồn quá đi!

Nắng, gió và cả bụi nữa. Làm sao nó có thể quen nổi nơi này khi đã bị chốn phồn hoa đô thị của Sài Gòn mời gọi. Hai đứa thân nhau từ hồi phổ thông, tôi học trên nó một lớp nhưng cả hai như cặp bài trùng. Thi tốt nghiệp phổ thông xong là tôi nhảy lên đây thi Đại học liền. Tưởng mọi

chuyện sẽ yên, nhưng rồi cái buồn, cái lạnh đã đẩy nó ra khỏi tôi . Dường như nơi này "cùng cực" với nó hay sao ấy ! "Chỉ lâu lâu lên chơi mới quý chứ, Ngọc hỉ ? ". Con nhỏ thật lắm chuyện.

Hôm nay là thứ bảy, nhỏ Thụy Ái cùng phòng tôi lằng xằng, sẫm soi chọn một bộ đồ ưng ý nhất đi chơi với bạn. Còn nó thì tôi mới nhận ra "ngày của riêng mình", ngày "máu chảy về tim". Thật vớ vẩn, ngày nào chả của riêng mình, lại còn máu chảy về tim. Lý sự cùn ! Vốn cùng họ với nhà thờ nên tôi ít khi đi chơi buổi tối .

Công nhận Đà Lạt hiền thật nhưng bóng tối đồng nghĩa với cái ác, trách xa là điều kể ! Nếu không bận học bài thì nghe nhạc, không đọc sách thì trùu mềm thôi chứ đừng có dại mà ra đường, coi chừng ! Đi học thêm tin học, tôi cố sức dùng hết lời lẽ để thầy dạy ca sớm sớm một tí với lý do rất chính đáng "em sợ ma !". Thầy nhăn mặt "ban ngày cũng nhiều ma lắm đó, trò ạ!".

Với lấy cuốn sách "Truyện cười chọn lọc" ra luyện giọng, tôi làm nhỏ Ái giật mình:

- Thôi mi đẹp đi, hồi chiều chàng tới kiếm, ta bảo mi đi học, chàng không tin. Ê, coi bộ nắm vững thời khóa biểu quá hả ?

Không trả lời, tôi làm nhỏ Ái cụt hứng bỏ đi . "Chàng" nhỏ Ái nói là Bình, anh học cùng khóa với tôi, anh cũng là người tôi quen đầu tiên khi bước chân vào Đại học. Hôm nay thứ bảy mà sao chưa thấy đến, tôi chuẩn bị trước một bộ mặt khó ưa .

- Ngọc, bộ Hòa lên chơi mà phải nằm chèo queo ở đây với Ngọc sao ?

Bây giờ tôi mới rời mắt khỏi người bạn tinh thần để chuyển hệ sang người bạn bằng xương bằng thịt đang ngồi trước mặt. Chao ôi, còn đâu Hải Hòa đài các kiêu sa nữa, thay vào đó là khuôn mặt ủ dột đến tội nghiệp:

- Kiểu này chắc mai tao về sớm quá hà !

- Thôi mà, ban ngày đi chưa "đủ đô" hay sao mà tối còn đòi tập thể dục nữa hả ?

Nhìn hai bàn chân sưng phồng của nó tôi xuýt xoa:

- Cô nương ơi, làm ơn xúc dầu rồi nằm đó dưỡng giò đi .

- Hay là hai đứa mình chơi đánh lộn đi ! Cho đỡ buồn. - Hòa đề nghị.

- Mà có điên không, tao thích chơi thọc lét.

Chẳng là tôi và nhỏ Ái thường quây tơi bời bằng trò đó nhưng nó đi vắng rồi, may mà còn nhỏ Hòa! Hai đứa tôi đang hò hét thì Bình tới . Thật là chẳng biết coi giờ ! Đợi dọn dẹp xong bãi chiến trường xong, anh quay sang hỏi tôi, giọng lo lắng:

- Máy bữa nay anh không gặp em, đi đâu mà không cho anh hay vậy ?

Đã chẳng tỏ ra vui vẻ khi anh đến tôi còn trả lời cộc lốc:

- Em đâu còn trẻ con nữa, vả lại ở đây em quên mất việc đi chơi phải xin phép rồi .

Nét mặt anh thoáng buồn. Tôi thấy hối hận vì mình lỗ lòi . Nhỏ Hòa huých nhẹ vào chân tôi, nó nhanh miệng.

- Ngọc nó quên xin phép cha mẹ vì ở đây đã có anh Bình rồi mà, phải không Ngọc ?

Tôi gật đầu nhẹ. Anh nhìn đồng hồ rồi hỏi hai đứa tôi .

- Mới bảy giờ, hai em có đi bát phố không ?

- Anh quên là em ghét đi chơi buổi tối rồi à ? Tôi phụng phịu như muốn khóc.

Anh cuống lên.

- Tại có Hòa, em đi chơi với bạn đi, để mấy bữa nữa lại ngồi nhớ.

- Em đau chân lắm, hai người đi chơi đi, - Hoà từ chối - lại còn buồn ngủ nữa .

Nói rồi nó leo lên giường nhìn đôi chân thở dài thườn thượt.

Tự nhiên cái tính bướng bỉnh kêu réo tôi hãy đi với anh. Thay đồ xong, khoác thêm chiếc áo lạnh, tôi cùng anh ra ngoài . Bóng tối bao trùm khắp nơi, tôi bỗng nổi da gà.

- Đi một lát thôi nha anh !

Hai chúng tôi cuốc bộ trên vỉa hè, nghe vọng lại tiếng bước chân của chính mình. Giờ này mà đường phố chỉ còn lác đác vài người, xe cộ ít hẵn. Các hàng quán bên đường đang lục đục dọn hàng. Cái lạnh của cao nguyên đã thôi miên người ta đi ngủ sớm thì phải ? Anh đi bên tôi làm nỗi sợ hãi trong tôi biến mất. Ngược nhìn bầu trời, anh phá tan không khí yên lặng.

- Trăng 16 đẹp chưa kìa em !

Nhìn theo tay anh chỉ, vầng trăng tròn trịa, đẹp và hiền hòa biết bao .

- Nhưng trăng 19 hay 20 thì không còn đẹp vậy đâu, nó sẽ khuyết. - Tôi hờn dỗi.

- Vì nó ban phát ánh sáng cho mọi người, cho cả anh và em nữa. Hy sinh bản thân mình cho người khác mà chẳng đòi hỏi cho riêng mình chút nào cả.

- Chị Hằng ơi, anh Bình đang ca ngợi chị đó ! - Tôi bắt tay giả làm loa gọi với lên.

- Anh chỉ biết ca ngợi em thôi, nhóc ạ !

- Xạo !

Tuy nói vậy nhưng tôi biết anh nói thật lòng mình. Anh đâu biết là tôi được hưởng nhiều yêu chiều từ nơi anh. Hơi nhức đầu sổ mũi một chút là anh đã quan tâm lo . Thôi thì vẫn giọng điệu cũ " khám bệnh chỉ làm em ốm thêm thôi". Cứ như anh là trung tâm để tôi trút hờn giận và để làm tình làm tội vậy . Nhỏ Hòa bảo tôi sướng vì được anh chiều, anh thương tôi hết mực. Nó thì có hàng tá đuôi đeo bám, tặng cho cả núi hoa hồng mà nó cũng chẳng màng. Với nó, tụi con trai nhìn bề ngoài hào nhoáng vậy thôi chứ còn trẻ con lấm lấm. Tôi cứ ngồi đồng tai lên nghe nó thao thao bất tuyệt về lũ đuôi của nó. Những chuyện ấy thì tôi mù tịt vì trời chẳng phú cho tôi cái sắc đẹp sắc sảo như Hòa . "Vì hoàn cảnh đẩy đưa nên tao mới biết nhiều vậy chứ, hiểu nhiều về "tụi nó" càng thêm ngán ngấm thôi" - Con nhỏ làm như rành đời lấm vậy ! Tôi chỉ có anh là chân dung của kẻ khác phái nên những gì nó nói tôi nghe theo răm rắp. Trong đầu cứ quay cuồng ý nghĩ "con trai thật trẻ con !" Anh có vậy không nhỉ ?

Đã qua mấy con phố dài quanh co, tôi giục:

- Thôi, mình về đi ! Em mệt rồi .

- Đi chút nữa đi em ! Anh có chuyện muốn nói .

- Chuyện gì vậy anh ?

- Ngày mai anh phải về dưới nhà, chẳng biết có lên lại đây không ?

Tôi giật mình :

- Sao anh không cho em biết sớm. Anh có bao giờ thế đâu ?

- Anh sợ em buồn, với lại ở nhà gọi anh về gấp, không cho biết có chuyện gì ?

Hôm sau tôi không ra tiễn anh, nằm lì trên giường tôi mừng tượng ra cảnh chia ly với một tâm trạng lo âu, sợ hãi . Hoà cũng chuẩn bị đồ đạc về lại trường. Nỗi buồn nhân đôi !

Một tuần, rồi một tháng trôi qua . Gần đến ngày thi mà vẫn chẳng thấy anh lên. Tôi cuống cuống đến chỗ trọ cũ của anh hỏi, bà chủ đứng dưng : "Tôi không rõ". Tôi bắt đầu sợ và cảm thấy một khoảng trống trong tâm hồn không sao bù đắp nổi . Nhỏ Ái cũng buồn lây vì thiếu người chơi thọc lét với nó. Tôi ngã bệnh.

Sáng sớm, bác đưa thư đến, bọn bạn ủa ra nhận thư . Tôi vẫn không sao dậy nổi, nhỏ Ái la toáng từ ngoài cửa phòng.

- Ngọc ơi, có điện tín của mi nè anh Bình đó !

Tôi giật lấy mảnh giấy trên tay nó đọc nghiêng ngầu : "Anh luôn bên cạnh em, đừng "hư" nữa nghe nhóc, và cũng đừng giận anh, Bình" Cùng lúc đó là sự xuất hiện của anh. Tôi khóc như mưa mặc cho anh cố giải thích là anh chỉ muốn tôi có thời gian để ngẫm nghĩ và hiểu anh hơn. Anh vẫn đến giảng đường nhưng tránh mặt tôi . Nhỏ Ái biết mà giấu, ghét ghê ! Bây giờ thì tôi đã thật sự hiểu anh hơn và tự trách mình sao quá tệ ! Tôi sẽ không để anh buồn nữa đâu .

- Anh rất muốn gặp em nhưng sợ "kế hoạch" không thành. Em quen được nuông chiều mà !

Ghê thật ! Anh đâu có trẻ con như tôi nghĩ. "Giờ thì em đã hiểu rồi, đừng thử nữa em sợ lắm !".

Hôm nay viết thư cho Hòa, tôi kể cho nó nghe chuyện của tôi và anh, lúc này thì tôi có thể góp tiếng nói vào diễn đàn với nó rồi vì tôi nhận ra một điều mới mẻ. Con trai chẳng đơn giản như tụi mình tưởng đâu, con gái ạ !

Đâu phải bởi

Lê Anh

Thấy em bước ra như người mất hồn, Hồng hốt hoảng: Sao rồi, An bị sao rồi hả? Em lắc đầu, cố ghì không cho nước mắt trào ra, thì thào: Anh ấy đỡ rồi. Thế có chuyện gì mà mặt mũi mày bơ phờ vậy? Em xua tay: Thương tao thì chờ đến chỗ nào thật vắng, thả tao một mình ở đó rồi về đi.

Mong ước được gần anh, chăm sóc anh, lo lắng cho anh cuối cùng cũng ngoài tầm với của em. Em cay đắng một mình: Chẳng lẽ số phận hẩm hiu với em vậy ư? Anh không biết em ra thăm anh, đúng không? Biết làm sao được bởi trong tim anh chỉ có mỗi mình cô ấy. Biết tin anh ốm nặng Hồng gọi điện cho em liền. Nó hỏi có còn yêu anh không thì bảo. Em cuống lên, nháo nhào ra Đồng Hới. Nó nói gọn lỏn như ra lệnh: Hình như hai ông bà giận nhau. Ông ấy nằm bệnh viện, mày đến thăm không?

Hồng không nói thẳng ra nhưng em hiểu ý nó. Hơn nữa trong em vẫn nguyên vẹn tình yêu đầu đời của cô bé mười năm về trước, lúc ấy anh chỉ là cậu nhóc 20. Anh cởi mở, chu đáo và quá tình cảm, chính điều đó khiến em ngộ nhận. Em nhầm tưởng rằng, mình được yêu. Bao nhiêu năm qua em vùi đầu vào công việc, vậy mà ánh mắt của anh vẫn cứ ám ảnh em, dày vò em. Cái

khỏe miệng mỗi khi anh cười làm em mềm yếu. Anh càng kiên nghị bao nhiêu em càng như thấy mình bị rơi vào dòng xoáy bấy nhiêu. Suốt đời em không thể dứt mình ra khỏi dòng xoáy ấy để kiếm cho mình một bến bờ yêu thương.

oOo

Anh xa Huế đã hơn tám năm. Thời gian ấy Huế như thiếu vắng một cái gì, buồn và hụt hẫng. Không thư, không điện, không một lời nhắn gửi. Lâu lâu anh ào vào Huế một lúc rồi thần nhiên ra đi. Cứ như Huế không là gì với anh cả, không Cồn Hến, không đêm trăng Vỹ Dạ, và không em nốt. Lần nào gặp nhau anh cũng hỏi:

- Sao chưa lấy chồng hả Hiền? Đừng kén. An đây này, rồi có ngày cũng...phải lấy vợ!

- An lấy vợ đi cho Hiền lấy chồng với? Em trêu.

- Còn lâu lắm, "người ta" bận học, tận Sài Gòn.

- Anh cười và ánh mắt ngập tràn hạnh phúc. Có tình yêu, ánh mắt người ta khác đi chẳng? Vậy là đã rõ, em không còn lý do gì để chờ đợi nữa rồi. Trước đây em vẫn nghĩ rằng, một ngày nào đó anh sẽ đến với em, sẽ sống với em như những tháng năm anh còn ở Huế. Em đợi cái ngày ấy đến. Đợi trong khắc khoải, mỗi mòn. Càng đợi càng thấy yêu anh hơn, yêu như em sinh ra trên đời này chỉ để giành riêng duy nhất một mình anh. Lúc ấy Hồng cũng gọi điện vào:

- Lấy chồng đi là vừa. Ông ấy có người yêu rồi.

- Tên gì? - Em hỏi như cho có điều để mà hỏi.

- Mai Chi. Hay viết báo, từ khi yêu ông ấy đổi bút danh thành An Chi. Mà yêu ông ấy cỡ đó không?

- Đẹp lắm hả? - Em tò mò.

- Không đẹp, không xấu. Nhưng có tâm hồn đủ để ghim được trái tim "con ngựa bất kham" kia.

- Tao phải làm gì bây giờ?

- Luôn ghi nhớ: Vẫn còn có một nửa thế giới còn lại là đàn ông, nhớ chưa?

Đành rằng là vậy, nhưng tình yêu muôn đời vẫn là tình yêu, phải không anh? Cho dù chỉ là đơn phương, thầm lặng?

Đã bao lần dặn lòng quên anh, thế mà...giờ đây em lại có mặt ở Đồng Hới. Anh nằm trên giường bệnh, gương mặt xanh xao nhưng tràn trề hạnh phúc. Cô ấy ngồi cạnh anh, kiên nhẫn bón từng thìa cháo. Không biết anh nói gì mà cô ấy khẽ dí ngón trỏ lên trán anh. Anh cười, và

em như hóa đá trước nụ cười ấy. Em không đủ can đảm bước vào để tận ngắm nhìn hạnh phúc của anh. Em lặng lẽ đi ra như chưa bao giờ đứng đó. Em biết "con ngựa bất kham" đã được "thuần phục" bởi tình yêu của cô ấy rồi. Với em, có lẽ anh mãi mãi là một người bạn cởi mở, chu đáo và quá tình cảm?

Mẹ đã sinh ra anh, nhưng mũi tên của thần Tình ái thì không bắn trúng trái tim hai đứa. Ngày mai em quay vào Huế. Huế sẽ hiểu và, thông cảm cho em hơn, mặc dù đây là chốn không anh. Anh có cười em không khi biết rằng em đã khóc? Có lỗi gì đâu khi đây là nước mắt của yêu thương?

Chớm thu rồi. Và lá sẽ úa vàng cả một khoảng trời xứ Huế. An thân yêu ơi! Nước mắt rơi nhiều đâu phải bởi...??

Kẻ phá bình

Bích Sương

Mọi người gọi nó là "kẻ phá bình", còn tôi là một đứa tài tử. Nó im lặng, còn tôi thì chấp nhận.

Kể ra thì cũng đúng một phần, và vật mình chứng đầu tiên cho sự phá bình của nó ở lớp ngay đầu năm học là cái băng ghế bị xếp loại thương binh hạng $\frac{3}{4}$ - theo như lời thầy Hoàng - và báo hại tôi phải làm biên bản báo cáo với nhà trường: "Ghế bị gãy hai chân" cùng lý do "không rõ".

Nó đây là Phương, bạn thân của tôi từ hồi còn bé nhưng không ai, kể cả ba, mẹ và bạn bè nó gọi đúng tên nó. Ở nhà và ở lớp chỉ nghe gọi là "Bi" - cái tên cứng cộm hồi xưa lắc lư. Không hiểu ba mẹ nó muốn nó là con trai hay sao mà đặt tên nghe có vẻ "nam nhi" thế. Hỏi thì nó cười: "Tại nó vậy!" Rồi lên giọng triết "Tên tuổi không quan trọng, cơ bản là cái gì ẩn chứa bên trong tên tuổi ấy" - Nghe mà muốn hét cho bỏ tức: "Bốc phét!"

Và tôi là kẻ cá biệt trong đám bạn của nó, tôi gọi nó là Phương theo đúng tên khai sinh. Nó không phản đối mà nhìn tôi với cặp mắt biết ơn. Thôi thì cứ để nó biết ơn cái thói quen của mình - Tôi thầm nghĩ.

Một ngày chủ nhật sôi động trôi qua cùng với chuyến picnic đầy thú vị ở Suối Dứa. Tôi và nó, mỗi đứa đeo một cái ba lô con cóc nhẹ tên - chỉ đựng giày dép và vài thứ đồ dùng cá nhân của mỗi đứa, còn các thứ khác đã có bọn con trai lo. Dọc bờ suối người ta cắm trại, chơi đùa hay ăn uống, mặc. Cả lớp vẫn rờn rợn đi theo sự chỉ dẫn của nó vì nó bảo có một chỗ rất đẹp, có thể “tức cảnh sinh tình” được. Tôi biết có đôi ba lần nó đã làm thơ con “nhái” đăng lên báo tường nhưng vẫn nghi ngờ cái biệt danh “kẻ phá bĩnh” của nó. Những dốc, những đá dọc bờ suối, nó leo qua tuốt, thỉnh thoảng quay lại hét “nhanh lên chớ”; hồi lâu nó đứng phắt lại rồi lại hét lên lần nữa. “Tới nơi rồi!” làm mọi người thở phào nhẹ nhõm. Quả là khen cho con mắt tinh đời của nó. Dưới bóng cây râm mát hiện ra một tảng đá bằng phẳng, đủ chỗ cho cả lớp đứa đứng đứa ngồi, đứa dõ dưng đứa ngồi xả hơi.

Từ chỗ này nhìn chéo lên núi có thể thấy nguồn con suối. Mạch nước len lỏi trong đá, hốc cây, vượn mình uốn quanh qua bao đồi dốc, leo lên một cái đập chắn rồi đổ xuống thành thác. Dòng nước chảy mãi, lên lảng, chảy qua trước mặt chúng tôi và thành... suối. Xa hơn một chút, chỗ một hòn đá to chắn ngang dòng nước, tôi phát hiện ra một cây quỳnh, lá xanh tốt. Tôi không biết ai đã đem trồng nó ở đây hay là nó tự mọc nhưng có lẽ - tôi nghĩ - nó chưa bao giờ ra hoa. Rồi loài hoa trắng muốt chưa bao giờ hiện hữu trên những cành lá xanh tốt ấy đưa tôi dạt về một vùng đất xa lạ. Ở đó tôi cảm thấy mình như bồng bềnh trên mây trắng, lắng nghe từ đâu đó vọng lại tiếng còi tàu tha thiết êm đềm. Con tàu chạy mãi không điểm dừng chờ theo nỗi niềm khát vọng được làm loài hoa ấy. Phương đến bên tôi tự lúc nào, nó thì thầm:

- Tại vì cây quỳnh không có cây dao trồng chung nên nó không ra bông. Không... có... bông... không... có...

Tôi nhìn nó. Mắt nó hình như ướt ướt thì phải. Tôi chưa kịp hỏi lý do thì nó đã tươi cười và hét toáng lên:

- Ăn chớ mấy người! Bộ ngắm cảnh rồi no sao?

Cả lớp như sực tỉnh. Lớp trưởng vội mở “ba lô chỉ huy” lấy ra nào bánh mì, sữa, bánh ngọt, nước khoáng, trái cây... đủ thứ. Tôi thấy nó cười, một tay vừa giật trái cam trên tay thằng Long, một tay vừa đưa lên quệt ngang mắt. Nó tung trái cam và tôi chụp, mặc cho thằng Long nín áo:

- Ê, Bi kỳ quá đi. Của tui mà!

- Bi nghĩ Long ăn nhiều thì mập, khó coi lắm. Để Bi ăn giùm cho - Nó vừa chạy vừa đưa tay lên mũi lều lều làm thằng Long rất tức tối.

Giờ nghỉ trưa. Trong khi tôi đang vắt vẻo trên cành cây nghĩ về loài hoa trắng muốt chưa-bao-giờ-nở bên bờ suối ấy thì nó tới. Nó lặng lẽ ngồi dưới gốc cây, im lặng một lúc lâu rồi bắt đầu ngêu ngao “Tôi buồn bã xuống chợ đòi rao bán. Tôi rao hoài rao mãi đến khan hơi: Ai thất tình mua lấy trái tim tôi, ai thất tình mua lấy trái tim tôi...” Những đứa đang lim dim sực tỉnh và sau đó là những tiếng lao nhao của bọn con trai:

- Tôi, tôi mua!

- Không, tôi!

- Bi ơi, bán trái tim của Bi cho Long đi. Long đang thất tình nè.

Cả lớp ôm bụng cười. Nó cũng cười:

- Xếp hàng đi. “Từ từ em nào cũng có đừng la ó em có em không”. Bi tổ chức bán đấu giá. Ai trả cao nhất thì được mua trái tim Bi.

- Hai trăm! - Thăng Hoàng, kẻ keo kiệt nhất lớp lên tiếng đầu tiên.

- Một ngàn! - Nghĩa la lên.

- Năm ngàn!

- Một trăm đồng mũ en nè - Tôi hét - Phương ơi, tao muốn ăn trái tim của mày quá... hí... hí...

- Một trái tim. Long sẽ mua trái tim Bi bằng trái tim Long.

Cả lớp hoan hô ầm ĩ. Thăng Long vui sướng đón chờ Phương lên tiếng. Nhưng nó lặng lẽ bỏ ra bờ suối trước sự sững sốt của cả lớp. Thăng Long gọi giật giọng:

- Bi, Bi ơi! Long nói giỡn mà.

Nhưng nó vẫn cứ lầm lũi bước đi, không đứa nào chạy theo nó ngoài tôi. Nó đi đến ngòi ngay chỗ loài cây chưa bao giờ ra hoa ấy. Nó nói:

- Mày biết không, Long nói thật đấy.

- Giỡn hoài. Mày không nghe nó nói đó là nói chơi thôi sao?

- Mày không biết đâu.

- Sao không khóc đi! - Tôi bực mình thốt ra cái câu quen miệng.

- Không khóc được - Nó đáp rồi hỏi lại - Khi mười bảy, mười tám hay hai mươi tuổi thì người ta mới trở thành người lớn hả mày?

- Không biết. Khi nào người ta cảm thấy mình lớn thì khi đó người ta lớn. Vậy thôi.

- Vậy thì có lẽ tao chưa thành người lớn được. Tại vì tao hay khóc quá, mà hay khóc thì chỉ có trẻ con thôi.

Thấy “Nam cao” bước vào lớp bắt đầu tiết đại số. Thầy còn khá trẻ, chưa quá nửa cuộc đời - thằng Hoàng nói vậy - nên đứa nào cũng thích chọc phá thầy. Chỉ tội thầy hơi cao - hiểu theo nghĩa ngược lại, chứ còn dung nhan thì không đến nỗi nào, còn đẹp “chai” nữa là đằng khác. Và không biết đứa nào đã đặt cho thầy cái biệt hiệu “Lý Hùng” mà trong lớp đứa nào cũng gọi như thế.

Phương ngồi thu lu trong góc bàn cuối lớp - có nghĩa là nó đang vận dụng hết trí óc “superman” của mình để kiểm soát chọc phá thầy. Đồ thị hàm số $y=\sin x$ hay $\cos x$, txx không làm nó rung động. Nó ngồi đó, theo dõi từng dáng đi, cử chỉ, điệu bộ của thầy trên bảng mặc dù cây viết vẫn hí hoáy trong tay. Bỗng nhiên nó vung tay đánh đết lên vai tôi rồi hét lên, đủ cho cả bàn nghe thấy:

- Hôm nay “Lý Hùng” không mang giày mà mang dép “ba phân”.

Tin ấy lan đi và cả lớp trố mắt nhìn xuống chân thầy. Quả thật hôm nay thầy không mang giày. Đôi dép có đế cao hơn bình thường một chút.

- Hăng Phim Bến Nghé và nhóm Lý Huỳnh xin trân trọng giới thiệu với quý khán giả bộ phim nhựa màu mới sản xuất với tựa đề “Lý Hùng mang dép ba phân” của đạo diễn Lý Hùng, biên tập và diễn viên, Lý Hùng kiêm luôn...

Cái loa là nó chưa kịp mở hết công suất thì nó bắt gặp ánh mắt của thầy nhìn xuống. Có lẽ thầy không nghe nó nói gì, nhưng thầy biết nó đang nói chuyện. Nó im bật cặp mắt xuống như một lời thú nhận. Ánh mắt thầy làm cả lớp im lặng lạ thường. Tôi bắt gặp trong ánh mắt ấy một nỗi buồn khó tả thành lời, chỉ biết nó mênh mông, thăm thẳm về phía khung trời xa tít tắp, rồi thầy lại nhìn nó, nhìn cả lớp rồi tiếp tục giảng bài. Không ai trong lớp nghĩ rằng nó sẽ khóc tôi chắc chắn như vậy, còn tôi thì nghĩ rằng nó sẽ cười thẳm trong bụng. Nhưng chỉ đúng một phần, nó không khóc cũng chẳng cười. Nhìn nó thật tội nghiệp. Tôi khích:

- Khóc đi!

- Khóc không được.

- Vậy thì cười đi!

Nó im lặng thở dài như người lớn rồi cắm cúi ghi bài.

Trong quán chè thập cẩm ngã tư phố, nó mở đầu câu chuyện:

- Khi sinh ra người ta sẽ không sống nổi nếu không khóc, và khi đã sống rồi thì người ta sẽ không lớn nổi nếu không cười. Và cũng có lúc “để ngăn mình khỏi khóc ta phải há miệng cười” - Tao đã nghe nhà văn nào đó nói như vậy.

- Nhưng cũng có lúc... - Tôi cắt ngang.

- Phải, có lúc người ta khóc cũng không được mà cười cũng không được. Đó là lúc người ta phải đối diện với chính mình. Mà có sợ giây phút đó không?

- Có... có... sợ - Tôi ngập ngừng.

- Vậy thì đừng bảo tao hãy cười hay hãy khóc trong những lúc đó nữa. Tao sẽ cười lúc nào và khóc lúc nào tao buồn. Tao không muốn tự dối mình. Như thế là giả dối, giả dối, mà hiểu không?

- ...

- Tao sẽ bảo mấy đứa rút lại cái biệt hiệu “kẻ phá bĩnh” của mày.

- Cứ để vậy.

- Nhưng như thế là giả dối - Tôi lặp lại lời nó.

Nó lắc đầu cương quyết:

- Đó không phải là điều đáng nói.

- ...

Và cuối cùng nó vẫn mang biệt hiệu “kẻ phá bĩnh”. Chỉ có điều là nó không còn đòi bán trái tim của mình cho kẻ nào thất tình, hay chọc phá thầy Nam nữa. Nó sợ cái giây phút không thể nào khóc và cũng không thể nào cười được ấy. Nó sợ phải đối diện với chính mình. Chợt nó kéo tay tôi:

- Tao nhớ cây quỳnh quá, cái cây quỳnh bên bờ suối mà mày nói là chưa bao giờ ra hoa ấy mà..

Dưới gốc phượng già

Nguyễn Văn Đông

Em xòe tay hứng từng giọt mưa đầu hạ từ trên mái xuống. Những giọt mưa vỡ ra tung tóe . Bắn lên khuôn mặt rạng rỡ của em. Cô nhỏ thích mưa, rất thích đứng dưới hàng hiên nghịch nước. Ánh mắt lúc nào cũng long lanh và đôi môi chúm chím cười .

Tôi rời thư viện đến bên em. Nhìn ra bên ngoài cây phượng già đầu hạ đang đỏ rực từng chùm đong đưa dưới cơn mưa . Cả trường chỉ có mỗi cây phượng nằm sau thư viện. Khi mùa hoa thắm sắc, là lúc sinh viên tụ tập vào thư viện để học thi . Nhưng chỉ có nhỏ và tôi thường ra đứng ở hành lang đối diện với thư viện ngắm cây phượng. Vì cả hai khám phá ra, đứng ở góc hành lang ấy ngắm cây phượng thì đẹp nhất. Hai đứa tranh những chùm hoa mới nở xum xuê trên cây . Bao giờ em cũng nhiều hơn tôi . Tôi thân với em vì hai đứa tôi cùng "tần số". Nhưng em hồn nhiên, miệng khi nào cũng tíu tít. Bù lại cho cái bản mặt trầm ngâm khó gần của tôi .

Em có thể ngồi hàng giờ nhấm nháp cà phê cùng tôi, khi tôi chẳng nói câu nào em vẫn không giận. Thỉnh thoảng em bảo:

- Thảo cho anh Duy mượn 5 ngàn đi hớt tóc nhá?

- Lấy đâu ra tiền mà trả - Tôi lắc đầu từ chối .

Cô nhỏ nhéo lên vai tôi một cái đau điếng, rồi ra lệnh:

- Mai mà anh chưa cắt tóc là em nghỉ chơi luôn.

Mới đây mà tôi quen em mấy năm rồi . Tôi bắt đầu đưa tay ra hứng mưa, thật lâu tôi buột miệng:

- Dễ thương quá...

Em quay lại nhìn tôi, mắt long lanh thật lạ:

- Anh muốn nói cái nào ?

- Buổi chiều nay, cơn mưa, hoa phượng đầu hạ ...

Tôi bỏ lửng câu nói, phóng ánh mắt ra ngoài cơn mưa . Bỗng nhiên tôi im lặng, em cũng im lặng, nhưng mưa không im lặng, vẫn rào rào chạy trên mái ngói . Thật lâu em nói nghe thầm thì:

- Sao anh dừng lại thế, em đang chờ mà!

- Và cả em nữa ... nhưng anh...

- Đừng nói nữa anh . Hình như mưa khiến người ta sống với kỷ niệm nhiều hơn. Chị ấy như thế nào hả anh?

- Không hẳn là kỷ niệm. Anh vẫn đang chờ đợi và tin tưởng vào tình cảm của mình.

- Em cũng đang chờ đợi thời gian đó thôi .

- Nhưng anh rất khó xử khi ai đó phải buồn vì mình. Em hiểu không?

- Không phải ai cũng đều chịu được thử thách lớn trong tình cảm. Anh biết vậy sao còn ích kỷ -Em nói giọng giận hờn, nghe như có tiếng mưa lẩn trong lời em nói .

Hình như tôi đã thở dài . Mưa vẫn rào rào trên mái ngói . Hai đứa tiếp tục im lặng. Tất cả những cơn mưa chỉ làm tôi nhớ đến một cơn mưa đẹp nhất trong đời mà thôi . Cảm giác trong cơn mưa đẹp ấy, không có lần thứ hai . Nếu cố gượng ép thì có nghĩa gì đâu .

Ngày gần thi bài vở nhiều, không còn thời gian ngắm hoa phượng nữa . Thỉnh thoảng trong thư viện em đi ngang qua bàn tôi và để xuống một cây kẹo, không nói một lời nào . Phải chăng tôi quá ích kỷ!

Mùa thu ấy qua thật nhanh, bây giờ sinh viên đã khăn gói quay về gia đình.

Chiều nay bỗng nhiên tôi muốn ngắt cây phượng trước khi về nhà. Sân trường im lặng. Hoa phượng rơi xuống đất như thảm đỏ. Qua thư viện, góc hành lang ấy đến rồi . Tôi ngẩng lên bắt gặp em đang đứng đấy, vẫn đôi mắt nhìn tôi nghe xao xuyến cả lòng. Chúng tôi nhìn nhau như thế, cùng im lặng. Một cơn gió ulla đến. Trời lắt rắt mưa . Mấy cái lá vàng trên cây chao đảo rụng xuống. Gió thổi lớp thảm đỏ bằng xác hoa phượng bay lên. Tôi thấy mình có lỗi, một điều khó nói với em trong buổi chiều như hôm nay . Đang bần thần đứng đó, tôi nghe.

- Sắp mưa rồi Thảo ơi . Hái chừng này hoa thôi nha .

- Ừ, thôi đủ rồi . Cẩn thận kéo té nghe Dũng.

- Hắn đến bên em trao mấy nhánh phượng vừa hái .

- Có mấy nhánh hoa kia chưa tàn sao không để Dũng hái . Mấy nhánh này tàn gần hết, có lẽ nó nở từ đầu mùa hạ .

Em cầm cánh phượng, mắt buồn xa xăm. Phải chăng đó là chùm hoa em từng tranh với tôi . Bây giờ chúng xơ xác quá. Vẫn còn một vài nụ nở muộn như nụ kéo mùa hạ đừng vội qua .

- Mình về Dũng.

- Trời sắp mưa rồi .

Rồi cơn mưa trút xuống. Tôi nhìn theo hắt chở em đi trên sườn ngang chiếc xe cuộc. Mấy chùm hoa trong tay em phất phơ xa dần trong chiều mưa. Tôi tựa lưng vào tường thư viện mặc cho mưa ướt cả người. Nhìn lên cây phượng, nó như già thêm vì xơ xác. Cuối mùa rồi còn gì! Mưa mát lạnh cả tâm hồn. Nghe thoảng niềm nuối tiếc trong lòng. Không biết mình tiếc điều gì? Một mùa hoa phượng vội qua, một kỷ niệm nơi góc hành lang giảng đường, hay một năm nữa của đời sinh viên qua mau.

Người con trai ấy quay lại, trao tôi mảnh giấy của Thảo. Bây giờ hắt cũng ướt như tôi:

"Chúc anh nhiều niềm tin nghị lực để chờ đợi ..." Tôi gấp mảnh giấy nhòe đi vì mưa. Thầm chúc em may mắn. Rồi người ta cũng hiểu anh, em à.

Mưa vẫn chưa ngớt, mưa cuối hạ sao mà dai dẳng quá. Nhìn lại cây phượng già lần nữa, hình như tôi đã thờ.

Lớp phó

Gai xương rồng

Lớp Phó Đó là thằng con trai cao nhòng nhòng như cây tre, mắt to "đại tướng" và có chiếc răng khểnh không chê vào đâu được. Thằng con trai này mới gia nhập vào vương quốc của tôi từ buổi sáng hôm qua. Người chi lạ kỳ, lễ gia nhập chẳng có cái gì gọi là... mỗi một câu giới thiệu cộc lốc ngang như cua:

- Tôi là Quang Khánh, thành viên mới của vương quốc ta và các quan muốn nhét tôi ngồi chỗ nào thì nhét.

Hết nói nổi, hắt ta cứ làm như mình là vua quan gì không bằng, đã vậy khi nói xong hắt còn nhe răng ra cười làm cho các nữ nhi của vương quốc đều chết lịm với chiếc răng khểnh ấy và tìm tôi cũng hăng đi một nhịp rồi mới co bóp bình thường... Quái lạ, tại sao vậy nhỉ, nụ cười của hắt có sức quyến rũ vậy sao? Hay hắt là phù thủy giả dạng? Chịu, chỉ nghe Trang lẩm bẩm: "Cũng khá đấy anh bạn ạ!", còn Huyền thì thầm: "May mà trái tim tao đúc bằng kim cương, nếu không thì nó tan mất tiêu rồi, hú vía!"

Ở trên kia hắn vẫn đứng như phỗng, mắt tròn vo nhìn thần dân của tôi đang mơ màng chết lịm mà chẳng hiểu lý do tại sao, chỉ có Phương - anh chàng lớp phó lao động - là tỉnh táo nhất. Anh ta reo ầm lên như bắt được vàng... ngoài chợ vậy:

- Vâng! Xin mời bạn, thích ngồi ở đâu thì ngồi, thế là bọn mày râu tụi mình đã chắn chắn. Ha ha...

Ra vậy đấy, chả là trước kia bọn con gái luôn chọc bọn “đóng thùng” là quá ít, chỉ bằng số lẻ của bọn con gái mà thôi, tưởng đùa chơi ai ngờ bọn đó vẫn nhớ và hôm nay có cơ hội lên mặt với bọn áo dài. Tôi vênh mặt trả đũa:

- Nhưng chục mười hai cơ bạn ạ, đừng mơ sớm nhé!

Và ngay lập tức, cái miệng tôi và hai mươi tám cái miệng của bọn con gái đều tròn vo khi nghe tên lính mới trả đũa:

- Họ bán cá mới tính chục mười hai bạn ạ!

Tính lém lỉnh trong tôi bỗng trỗi dậy, ráng cười thật tươi, tôi nói:

- Vậy hả bạn? Thế mà tôi không biết đấy. Ủa, thế bạn đi mua cá thường lắm hả?

Cả lớp cười lẫn khi thấy vẻ mặt hả hê của tôi và gương mặt đỏ như gấc chín của hắn; và cả lớp còn bị lên ruột vì hắn gật đầu trả lời tỉnh queo:

- Tôi đi chợ hoài à!

Lý lịch trích... dọc của hắn được bổ sung thêm: thích đi chợ và khoái mua cá. Mặt đứm nào đứm nấy đỏ bừng vì cười rồi cuối cùng hắn cũng chọn được chỗ ngồi thích hợp cho thân hình... tồn tại của mình là ngồi ở góc lớp. Hắn cười toe không có vẻ gì phàn nàn về chỗ ngồi tối tăm mù mịt ấy. Và thật bất ngờ, từ tiết đầu tiên hắn làm cho cả lớp phải kinh ngạc, hắn học “siêu” tất cả các môn, từ Toán, Lý cho đến Sử, Địa, nhưng oái oăm thay môn Văn lại là môn cực hình đối với hắn, trong khi cả lớp rất khá môn này. Giờ Văn chúng tôi tiếp thu bài giảng cứ như là ăn một ly chè hoặc một ly kem ba màu, còn hắn mặt mày nhăn nhó như là đang uống thuốc... diệt chuột, ngó thấy thảm luôn. Trang cười:

- Ông trời có mắt hay sao ấy!

Còn Phương thì vỗ vai hắn ra vẻ thông cảm:

- Ráng lên mày, khéo mày ế... người yêu đấy!

Thu Hà lớp phó học tập chuyển sang trường khác học, và thế là cái ghế lớp phó học tập nghiễm nhiên rớt cái tòm vào tay hắn vì chẳng có ai xứng đáng hơn. Cả lớp cười ra nước mắt khi nghe hắn nói lúc nhậm chức:

- Em hứa sẽ học giỏi à mà khá thôi môn Văn để thầy cô và các bạn vui lòng!

Anh chàng Phương thích chí cười khanh khách và tiện tay vò đầu hấn khiến cho mớ tóc rối bông bong như cái tổ quạ, càng làm cho cả lớp cười sặc sụa, hơn cả khi xem phim hề Sác-lô nữa.

Với chiều cao “lý tưởng” ấy, hấn làm được nhiều việc ra phết. Bọn con gái quét mạng nhện là hấn sẵn sàng cống hiến chiều cao để phục vụ lợi ích chung, và chính hấn đem về cho lớp chiếc huy chương vàng môn chạy 1.500 mét, hấn phóng đi ào ào khiến đối thủ chạy theo muốn đứt hơi nhưng chẳng thể làm gì nổi hấn. Lúc nghỉ mệt, tôi đem ly nước cam ra mời, hấn cười hì rồi hỏi chuyện tỉnh queo, như chẳng biết mệt là gì:

- Lớp trưởng ấy tên gì nhỉ?

- Lĩnh mới mà không biết tên lớp trưởng sao? Họ tên là Đậu Quyên!

- Đậu Quyên? Sao không đặt là Đỗ Quyên?

- Đỗ hay đậu gì chả vậy, muốn biết rõ thì hỏi ba má tôi á.

Cả lớp ứa ra vây kín lấy hấn, đứa nào cũng sầm soi chiếc huy chương vàng hấn mới nhận được rồi kéo nhau đi ăn chè. Phương hùng hồn tuyên bố:

- Từ bữa có mày tụi tao đỡ bị bắt nạt hơn đấy!

Huyền đớp lại ngay:

- Chớ hai mươi chín đứa con gái biết làm gì hơn? Nói vậy mà không biết dị!

Phương nhe răng cười hì hì xí xóa rồi tấn công tới tấp vô ly chè vô tội. Cả bọn tấn công ào ào như vũ bão, chẳng thèm để giành thời gian nghĩ rằng hậu quả của những ly chè này có thể sẽ dẫn cả bọn đi thẳng đến bệnh viện hoặc... bác sĩ tư. May mà chị bán chè có nụ cười xinh như mộng đã đứng cạnh đẩy canh chừng, chớ không sẵn đà bọn tôi đã ăn luôn ly, muỗng, bàn, ghế. Hú vía, và cho đến bây giờ mỗi khi nghe ai nhắc đến chữ chè (dù vô tình hay cố ý) là tôi cứ run cầm cập như người bị sốt rét và bỏ cơm liền... bữa rữa vì quá sợ. Mà hình như đứa nào cũng vậy, đến nỗi chị bán chè sắp nẩy ra ý định dẹp tiệm vì ế kia mà! (Không tin bạn cứ hỏi... tôi thì rõ!)

Giờ Văn, mặt đứa nào cũng tươi hơn hớn, mặt của anh chàng lớp phó có khá hơn rồi thì phải. Cô vào lớp, với nụ cười trên môi nhưng không phải là nụ cười của mọi ngày (!?)... Vừa đặt túi xách xuống bàn, cô đã nói luôn:

- Giờ này cô trả bài cho các em thay vì học bài mới, cô sợ giữ xấp bài này lại trong nhà e sáng mai con trai cô phải mua vật liệu xây nhà sớm quá!

- Sao vậy cô?

- Răng rứa cô?

Cô vuốt vuốt mái tóc cổ giấu nụ cười:

- Rồi các em sẽ biết.

Như thường lệ, cô nhận xét về chất lượng của bài kiểm tra và đọc mẫu những bài cao điểm hay những đoạn văn hay của bài nào đó. Cuối cùng cô bật mí!

- Có một em trong lớp ta đã làm một bước nhảy vọt khá cao, từ vùng trâu đầm của Việt Nam sang vùng đầm lầy của châu Phi. Các em nghe nhé!

Cả lớp cười sặc sụa ngã nghiêng theo từng lời cô đọc. Chúa ơi, chẳng có bài văn nào có thể hay hơn thế nữa, hình ảnh hình tượng được hình dung qua đôi mắt của người cận rất... rất nặng. Cả lớp biến thành cái chợ trời thật nhanh chóng với 101 kiểu cười, ha ha, há há, nhất là tiếng cười rùng rợn của Phương... “... Tổ quốc ta đẹp như một bông hồng sau cơn bão, vì đẹp nên bướm ong sẽ đến vây quanh. Nếu có thể em xin được làm một cành gai để bao bọc, chở che cho bông hồng khỏi bị sự... ve vãng của bướm ong...”

Cô lập lại trật tự lớp rồi nói:

- Câu văn rất sinh động phải không các em, nhưng đẹp như bông hồng sau cơn bão thì còn phải... xem lại đã, cô chưa thể quyết định được.

Có một gương mặt chuyển từ tái xanh sang đỏ hồng, anh chàng cứ vò mái tóc của mình cho dù những sợi tóc đang kêu cứu thảm thiết. Nhiều con mắt dồn hết xuống cuối lớp nhưng chẳng ai nói một lời chế giễu chê bai, hết thấy đều thông cảm vì biết rằng anh chàng đang cố gắng vươn lên để thực hiện lời hứa của mình. Phương lên tiếng:

- Thôi đọc bài mới đi cô ơi, em buồn ngủ quá! ...

Và hôm nay cả lớp đã có mặt tại quán kem mới khai trương, bài kiểm tra Văn của lớp phó đã đạt tới con số tám tròn trịa chói, và tất nhiên bữa kem này do lớp phó tài trợ, ăn mừng mà lị! Ấn ly kem mát lạnh vào tay tôi, lớp phó nheo mắt cười:

- Mời Đỗ Quyên, không phải “Đậu” đâu nghen!

Những tia nắng cuối ngày len qua tán dừa chiếu vào chỗ chúng tôi, ly kem không còn là ba màu nữa mà đã thành nhiều màu sắc trộn lẫn.

Phương gào lên:

- Tổ quốc ta đẹp như một bông hồng trong trận mưa phùn rồi, nào nâng ly!

Và có lẽ chẳng bao giờ tôi lại ngán những ly kem hấp dẫn đến thế này

Mười hai

Lê Hữu Lương

Phần 1

Sơ kết học kỳ I, lớp xếp hạng thi đua 18/18 của khối . Ngân hỏi lớp trưởng:

- Không biết lớp mình có bị rã ra chia đi mấy lớp khác như hồi đầu năm không?

Lớp trưởng nhăn mặt đau khổ:

- Chắc là không. Rắc rối lắm chứ bộ. Đổi danh sách tùm lum. Nhưng mà tao ớn tụi nó quá rồi. Đổi, không chừng tao gặp hên, khỏi làm lớp trưởng. Khỏe ra như con bò kéo xe.

Thy dậm chân một cái bịch, liếc mắt cái xoẹt, cái mồm nhơn hoắt:

- Thôi đi. Đồ lớp trưởng đã man. Nếu mày xuống làm dân thường như tụi tao, mày cũng quậy tung như cái máy xay sinh tố đang hoạt động.

Lớp trưởng cười mím, mắt nhìn xuống - đã thành tật (nên tụi Lâm, Hải, Tuấn Anh coi như "chẳng là gì").

- Nhưng mà Thy đâu có quậy.

- Biết rồi. Thì nói chung vậy mà. Chứ tính ra lớp mình nhiều đứa hiền, ngoan lắm chứ bộ. Đứa nào cũng lo học chết cha. Phụng nè, Thy nè, Thư nè ...

- Mấy đứa mới chuyển từ lớp khác qua nữa.

- Xì ! Giờ này còn mới gì nữa. Cũng chỉ được có thằng Khoa dê, Minh Phương.

Ngân nhồm người trên ghế:

- Khoa dê tức là ... dê đó hả?

Thy lại liếc một cái nặng hơn hồi nãy:

- Nghe tới Khoa là nhảy cà tung lên liền. Cho mày biết. Nó gặp tao là tìm cách nắm tay, kéo áo hay đứng sát vô người. Như vậy, không kêu là dê sao được.

Giọng Ngân vẫn the thé nhưng ỉu xìu:

- Ai mà biết. Tưởng mày gọi theo tên cái lô nhà ở chung cư của nó là ... lô G, lầu một.

- Trời ơi ! Cái này đọc là giê mới đúng.

- Gờ.Ngân, Thy nhảy lên hét: - Mày mới nói hả Phụng? Mày nói được rồi hả?

-Coi chừng nói sớm trước quy định là rách họng, cầm luôn đó. Lớp trưởng gật gật đầu, cười chúm chím, gõ tạch tạch lên bàn phím.

- Nói ít thì được. Tao nói thử coi nó có bị gì không. Tại thấy hai đứa bây đọc sai. Đúng ra là phải cong cái lưỡi lên như đọc chữ J vậy đó.

Thy vẫn quan tâm đến cái chuyện của Phụng hơn :

- Bác sĩ biểu chừng nào mới được nói ? Phụng múa tay . Hai đứa bạn châu đầu nhìn vô màn hình .

- Hết tuần này .

Ngân rửa tay lên mặt kính bảo vệ :

- Vậy là thứ hai tới, mày sinh hoạt lớp được rồi . Mày kiểm điểm con Như Hiền cho tao. Thứ đồ con gái gì mà để con trai cả lớp bu theo, làm mất đoàn kết hết trơn.

Thy giơ tay như xin phát biểu :

- Hổng có tui à ghen .

Phụng cũng giơ tay. Trên màn hình từng chữ nối đuôi nhau hiện ra :

- Tui không ưa ba cái vụ tình cảm lãng nhãng. Sắp thi tới nơi, không lo học. Rót cho coi.

- Xí.

Thy vỗ tay cái đốp.

- Con Ngân này gan lắm. Rớt thì nó lượm lên. Nhưng năm nay chỉ thi có một lần thôi em ơi. Không ai cho lượm đâu.

- Biết rồi.

- Biết thì lo học đi, đừng để ý Khoa dê nữa.

Ngân chống hai tay lên hông:

- Thì tao tới đây là để học nhóm nè. Ngày giờ có đũa nào chịu học đâu, toàn là lo nói chuyện.

Phụng lật đật tắt máy.

- Ê. Để đó. Để nói chuyện. Quên, để tụi tao hỏi mày trả lời. Mày chưa được nói mà.

Buổi học nhóm bắt đầu, trước cái máy vi tính.

Phụng mới cắt a-miđan, bị cấm nói một tuần. Trước khi đi cắt họng, nó bị ho, khò khè thường xuyên, tiếng nói nhỏ xíu. Hiện giờ thì đang bị cầm tạm thời. Mà một cái lớp, nếu không có lớp trưởng to tiếng hét lên trấn áp thì thấy thiếu thiếu, kỳ kỳ sao đó. Dư luận quần ... thể lớp nhận định "Chắc tại lớp trưởng có giọng nói hạn chế về công suất phát thanh nên tụi quây càng giả điếc, thích gì làm nấy". Rồi bàn tán "Vậy mà bắt nó làm lớp trưởng, tội nghiệp nó" Thôi thôi. Ai mà dám nhận chỗ đó. Bị chủ nhiệm la mỗi ngày, còn thêm bị tụi nó ghét - Xét cho cùng thì, chỉ có nó mới hội đủ điều kiện: giỏi chăm ngoan, học lực hạnh kiểm đều khá tốt, uy tín đầy mình, tụi lớp không sợ, nhưng mà nể.

Nên Ngân, Thy mới rủ nhau đến nhà Phụng học nhóm. Tuy bữa nay nó không nói được, nhưng vẫn chỉ dẫn rất tận tình, rõ ràng, dễ hiểu. Nó lại rất siêng năng học hành. Ngồi học chung với nó, còn có thêm một cái lợi nữa là " bị lây lan " tinh thần chăm học .

Phụng ngồi học, lưng thẳng, tay xếp trên bàn, chân xếp dưới ghế, gọng gàng đầu vào đấy, như hình vẽ mẫu trong sách. Có lẽ vì thế, mặc dù học khá giỏi nhưng nó không bị cận thị. Trong khi nhiều đũa khác, học dở ẹt lại chằm chằm kính trắng trên mũi. Bởi vậy, tụi nó giấu biệt mắt kiếng. Khi nào bí quá, không thấy bảng, mới chịu lấy ra đeo. Coi xong, lại lục đục tháo ra, cất kỹ. Chẳng biết vì sợ quê với bạn, sợ bị phê phán "Bày đặt làm trí thức giả hiệu", hay vì sợ mang kính thường xuyên, con mắt sẽ co lại nhỏ xíu như "ti hí mắt lươn", trong câu tục ngữ là hết đẹp cuộc đời.

Phụng ngồi học, như đang xuất thần đi vào cõi khác trong phim giả tưởng. Thành ra muốn nói chuyện với nó cũng chẳng được. Nhưng thắc mắc gì, hỏi là nó nói ngay, nói say sưa. Phụng bảo "Nói cũng là một cách ôn bài".

Thy kết luận:

- Bởi vậy, mới xứng đáng làm lớp trưởng. Nhưng không có thời gian đầu tư để làm lớp trưởng giỏi.

Nhưng Thy là một đứa tốt bụng nổi tiếng. Nó thấy thương thương tội tội Phụng, mỗi lần lớp rớt hạng, chủ nhiệm khiển trách lớp trưởng không tiếc lời. Lớp trưởng cuối đầu xuống, khóc lên. Nếu để chủ nhiệm biết thì sẽ bị la thêm. Năm ngoái, Phụng là thủ quỹ. Đứa nào cũng nộp quỹ hằng tháng răm rắp, không thiếu một ngàn nào. Phụng theo truy đòi dai nhách và sát rần rạt, không có cách gì trốn nổi. Tiền bạc lại thu vào chi ra rất rõ ràng. Năm nay, lớp bị rã. Lớp trưởng ôm cặp sang phòng khác. Chủ nhiệm mới nghe Phụng báo cáo tiền quỹ còn dư, vừa thành thật vừa mạch lạc, lại thấy nó có chiều cao, nên cử nó làm lớp trưởng luôn (!).

Phụng sắp khóc. "Dạ, em không biết la mấy bạn. Mấy bạn phá lắm. Sợ lớp mình hạng bét khi thi đua".

Chủ nhiệm phát tay " Không quan trọng. Lớp mười hai chỉ cần học cho đằng hoàng, thi đậu là tốt rồi".

Nói thì nói vậy, nhưng Phụng bị la dài dài, đều đều, đầy đủ. Sổ đầu bài bị ghi kín mít. - Tại sao không nhắc nhở các bạn, không biết năn nỉ xin tha. Giáo viên bộ môn than phiền lớp lười học - Lớp trưởng đâu, sao không làm gương tốt cho bạn noi theo. Phụng lỡ bị điểm thấp - Lớp trưởng mà học hành như vậy hả thử nghĩ coi có được không?

Còn nữa, nhớ không hết. Cứ như thế, suốt học kỳ 1. Nên đến lúc bác sĩ bắt cắt a-miđan, Phụng hy vọng tràn trề". Tao sẽ nói lớn hơn, chắc đỡ khổ hơn". Trong khi chờ đợi được nói lớn gấp mấy lần một thời quá khứ đã qua. Phụng vẫn cắm cúi học. Học bài trong lớp, đi luyện thi đại học. Nó học như chưa bao giờ được học, như lần cuối cùng được học trong đời, rồi chấm dứt, già từ, chia tay vĩnh viễn.

Thy trách như vậy, Phụng gật đầu ngay:

- Đúng đó. Mai một tụi mình đâu còn được học chung với nhau nữa. Sắp làm đơn thi đại học rồi. Mỗi đứa thi một trường khác nhau.

Ngân hờn hờ, mắt long lanh:

- Tao biết một bí mật.

oOo

Mặc dù hôm đó, Phụng vì thêm biết bí mật quá nên đã nói một câu khá dài so với tình trạng cấm khẩu:

- Làm ơn nói đi mà .

Nhưng Ngân cứ cười rất bí hiểm, và nham hiểm thế nào ấy. Cho đến ngày cả khối mười hai chọn rộ đi mua đơn, Ngân mới xì ra:

- Con Như Hiền sẽ thi cái trường mà chẳng có đứa con trai nào trong lớp dám theo.

Như Hiền ở lớp khác chuyển qua hồi đầu năm. Thấy nó lạ lại hay hay nên " phái nam " đổ xô vào săn sóc, chăm sóc, mượn tập, mua dùm bánh mì, bánh tráng ... Trước đây, chuyện " quái đản " này không hề xảy ra nên Ngân mới nảy sinh cái sự bức mình. Nói chính xác thì cũng có nhiều " bạn nữ " phản ứng giống như Ngân. Nhưng nhìn mãi cũng quen, cũng thường, cũng nhàm. Chỉ còn một mình Ngân cay cú " Đúng là cái đồ có mới nói cũ ". Vào đó khuyên can:

- Thằng Khoa là đồ mới đó nghe.

- Lo gì. Học xong năm nay, đường ai nấy bước. Có gặp nữa đâu mà đeo với bám.

- Kệ. Thông cảm cho tụi nó. Tụi mình quen quá, biết mảnh của tụi nó hết trơn, tụi nó đâu dám ve vấy, ve vãn nữa .

- Ăn thua là ở kết quả thi kìa. Nhiều người theo đuổi mà thi rớt thì cũng huề. Đâu có ai tính cái thành tích, kỷ lục đó. Mà quên đi. Để ý cho mệt. Mất thì giờ.

Ai cũng biết tại sao Ngân không chịu quên. Nó đã cố ý nghe được cuộc đối thoại sau đây. Kể tới đâu, Thy cười lẫn tới đó :

- Như Hiền thi trường nào cho Khoa thi chung với.

- Không được.

- Cấm tui hả?

- Cấm hết con trai.

- Trường gì kỳ vậy? Nói nghe thử.

- Trường Trung học Y tế.

- Được mà.

- Ngành Nữ hộ sinh.

- Á! Thy vỗ tay chan chất, chẳng biết là khen thưởng ai:

- Đáng đời Khoa dê. Tưởng tượng cái mặt mắc nghẹn của nó lúc đó chắc buồn cười chết luôn.

Ngân gật gù:

- Con Như Hiền này cũng thuộc loại thú dữ đó. Như vậy thằng Khoa mới chữa cái tật.

Thy cười đã đời rồi tỉnh táo hỏi:

- Có chắc nó thi ở đó không? Hay là nó nói giỡn chơi?

- Ai mà biết.

- Còn chàng thi trường nào?

- Tao không muốn biết.

Nghe Ngân trả lời cay đắng, Thy lại nổi lòng thương. Mặc dù Thy không ngừng lên án " chuyện yêu đương " làm xao lãng học hành, nhưng Ngân lại là một đứa có " hoàn cảnh ". Nó là con gái lớn trong nhà. Không có chị đã đành, lại còn có thêm mẹ kế để bổ sung cho đầy đủ sự cô đơn, cô độc, hoàn toàn thiếu vắng người lớn để tâm tình, trao đổi học hỏi kinh nghiệm. Khoa lại ngồi cùng bàn. Ở chung cư thì hai lô nhà hai đứa nó ngó mặt nhau. Khoa hay cười cười với tất cả mọi người, rất dễ gây hiểu lầm, đối với những tâm hồn ưa bay bổng. Khoa lại có tính con gái. Vừa nhiều chuyện, vừa hay ăn hàng. Chỗ nào có con gái là nó sa vào, xưng tên mình gọi tên bạn om sòm, thân mật.

Mà Ngân lại thích nó ra mặt, không giấu diếm, ngay tuần lễ thứ hai, đầu năm học. Từ tiết một cho đến tiết năm, có dịp là cứ Ngân Ngân Khoa Khoa luôn mồm luôn miệng. Tình cảm cứ thế phát triển cho đến ngày Khoa tách ra khỏi đám con gái, hòa theo đám con trai bu vòng trong vòng ngoài quanh Như Hiền.

Thời gian Phụng bị cấm khẩu, Ngân còn tức tối. Về sau, khi Phụng nói được thì Ngân cũng thay đổi thái độ. Vì vậy, Thy mới nghe được câu chuyện " học sinh cười " trên kia .

Thy hỏi dè dặt, chuẩn bị tinh thần để nói lời an ủi:

- Mà buồn hả Ngân?

Ngân gật đầu:

- Ừ . Nhưng mà tao sắp hết buồn rồi. Tao đang lo, lỡ thi rớt thì xấu hổ. Bà dì ghẻ tha hồ nói này nói nọ. Tao không muốn.

- Mà biết nghĩ vậy là quá giỏi.

- Với lại, tao là chị lớn, phải làm gương cho mấy đứa em. Dù không cùng mẹ tội nó vẫn là em của tao. Phải có trách nhiệm với tội nó, không nên để tội nó khinh thường rồi tội nó học theo cái xấu thì khổ.

Thy xoa hai tay vào nhau, miệng xuyết xoa, lưng cong lại, khòm xuống, kiểu làm động tác bái phục, thường thấy bất cứ chỗ nào:

- Trời ơi. Mày lột lưới hồi nào vậy Ngân?

Phần 2

- Bởi vậy tao mới tính thi trường nào dễ đậu nhất. Thí dụ như dân lập hay mở bán công gì đó. Miễn đậu là được.

Bữa học nhóm tiếp sau đó biến thành buổi thảo luận về chọn ngành nghề tương lai. Ba đưa châu đầu vô cuốn cẩm nang hướng dẫn mới mua, lật tới lật lui, đọc đi đọc lại, tính toán ngược xuôi. Trường này có khối A, thi được. Nhưng trường kia (cũng thích) lại thi khối D. Tréo ngoe vậy chứ. Đành phải bỏ một cái. Tiếc ơi là tiếc.

Nhưng mà không hạn chế số trường nộp đơn cho mỗi đầu người. Nghe cô nhận đơn ở phòng giáo vụ vừa kể vừa cười " có ông phụ huynh vô đóng tiền tới bảy cái đơn cho một thằng con ".

Vì vậy cứ cố gắng chọn đi. Coi chừng trùng ngày thi thì uống tiền.

Phụng xòe ra ba cái bao đựng hồ sơ. Y khoa, Đại học Sư phạm, ngành Toán Tin học. Đại học Kinh tế, ngành quản lý tin học.

Thy le lưới :

- Khối B khối A luôn. Hèn chi nó học như bị ghìen.

Phụng xếp xếp mấy tờ giấy như tiện tay mà làm, không có gì hết. Nó nói đều đều:

- Ba tao biểu phải thi y được. Con gái làm thầy thuốc khéo tay khéo chân. Nghề cứu người, có chuyện gì thì cứu cả nhà. Trong nhà có bác sĩ, đỡ lo bệnh tật. Mà lại an toàn, khỏi đấu tranh giành giật quyền lợi. Cả đời chỉ tiếp xúc với những người yếu đuối bệnh đau, họ mang ơn mình không hết, khỏi lo ai ghen ghét, ám hại. Nói chung là sống rất yên tâm, yên ổn.

Ngân sáng mắt lên:

- Chắc má của Như Hiền cũng nói như ba mày. Vậy mà hôm giờ tao cứ nghĩ, nó bị ảnh hưởng cái truyện trong sách văn tập hai. Có tên kia là thanh niên, giữa đường đi tự nhiên xông dzô đỡ đỡ cho cái bà mu gích. Bà chửi thôi là chửi, còn anh chàng thì khóc hu hu. Khi đem được đưa nhỏ ra ngoài, anh lại cười rí rả. Lạ lùng hết sức. Chà. Uống công tao ái mộ nó mấy bữa nay.

Thy chỉ tay vào mặt Ngân:

- Cấm nghĩ xấu cho người khác. Tại mày có máu lạnh lạnh. Hở ra là tướng tượng tùm lum. Đừng nói chi mày. Tao đây cũng phục Như Hiền luôn. Cái nghề đó -Thy rừng mình - ghê lắm, cực lắm, không dám nói.

Phụng nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, phân trần:

- Tao cũng sợ học y khoa lắm. Tao sợ chích. Y tá chích tao, tao còn bịt mắt không dám dòm. Hai trường khối A là tao được tự chọn. Ba tao dọa " Học kinh tế ra trường đi làm dính tới chuyện bán mua, tiền bạc, dễ đi tù lắm con ơi ". Bởi vậy tao mới thi hai ngành tin học luôn. Máy móc dù gì cũng đỡ nguy hiểm hơn con người.

- Khôn quá vậy trời.

Thy nói câu đó, thấy rõ ràng Phụng có khả năng hơn mình. Thy học khá Anh văn. Điểm môn Anh văn thường được sáu, sáu rưỡi. Nên Thy chỉ biết thi khối D. Cứ trường nào có khối D là nộp đơn, chẳng chọn lựa gì hết. Sư phạm, Du lịch, Phụ nữ học Học trường nào cũng được, miễn là có học Anh văn. Ra trường thiếu gì chỗ làm. Cùng quá đi dạy kèm cũng được .

Nhưng biết có đậu nổi không?

Vô nhà sách thấy muốn nộp. Sao mà quá chừng sách luyện thi, đếm thì hết nhưng mua không nổi, đọc không thấu. Bỏ cuốn nào xuống cũng tiếc rẻ, mà mua cuốn nào cũng tiếc tiền. Lỡ cuốn đó không trúng tủ. Lỡ cuốn kia xuất bản hồi năm ngoái. Hè năm lớp mười một, Thy có xin đề đại học làm thử, thấy cũng tạm tạm, cỡ 60%. Nghe đồn, thi đại học năm đầu ít có người đậu nổi. Hỏi tại sao, trả lời rằng không có kinh nghiệm. Kinh nghiệm gì chứ? Khó nói lắm, cứ thi rồi biết, phải tự mình rút ra kinh nghiệm cho mình, mới có kết quả. Nghe vậy, hết biết luôn .

Kệ. Cứ thi. Rồi biết.

Ngân vẫn chưa chọn được trường nào.

- Lo gì. Sau cắm trại hướng nghiệp mới bắt đầu nộp đơn mà.

oOo

Hôm nay sinh hoạt lớp đột xuất.

Chủ nhật tuần sau, khối 12 cắm trại, chủ đề hướng nghiệp. Tức là mỗi lớp sẽ tự tìm chọn một trường đại học, cao đẳng, trung học chuyên nghiệp nào đó. Rồi tự đi sưu tầm tài liệu, thông tin, hình chụp... Nói chung là tất cả những gì có thể biết được, rồi tự xét khả năng của mình để có thể dám chọn trường đó mà nộp đơn thi.

Nói sơ qua nghe đơn giản như vậy. Nhưng chương trình của một ngày trại thì phát chóng mặt.

Năm giờ sáng có mặt (như đi Vũng Tàu) .

Có mặt rồi thì dựng lều với cái bảng tên trường đã chọn. Bảy giờ rưỡi chấm điểm trang trí trại và diễn hành từng lớp.

Mười hai giờ rưỡi thi trí tuệ. Thật ra là thi văn, toán, anh văn, lý, sinh vật lịch sử, địa lý.

Mười lăm giờ thi thuyết trình về trường mà lớp mình đã lấy làm tên trại.

Mười bảy giờ rưỡi bế mạc. Nhổ lều ra về, sáng mai đi học như bình thường, không được nghỉ ngủ bù. Quá ngán !

Đó là chương trình đại cương, chi tiết có thể thêm bớt, rút ngắn thời gian. Còn một tiết mục thi thổ nử, chưa biết xếp lúc nào vì thiếu địa điểm thuận lợi, mà chọn sân khấu giữa sân trường thì lại thừa ánh nắng chói chang đổ lửa của tháng ba chưa mưa sắp sửa vào hè. Dứt khoát là không thuận lợi cho thí sinh lẫn giám khảo. Ai nấy nóng rùng rục, mồ hôi mồ hôi hám chảy ròng ròng. Tinh thần, xúc cảm đâu mà biểu diễn, mà bình xét chấm điểm.

Thôi để đó tính sau. Đầu tiên, chủ nhiệm chỉ định các cán bộ lớp lo việc làm tờ báo ảnh để thi .

- Mấy em chọn trường nào? Chọn chưa? Hỏi văn phòng Đoàn cách thức làm sao? Xong rồi đưa tôi coi qua trước một chút.

Lớp trưởng đứng dậy:

- Dạ mấy bạn tính chọn trường Cao đẳng sân khấu điện ảnh.

Chủ nhiệm hừ một tiếng:

- Rõ ràng chỉ lo xem phim suốt ngày, chẳng lo học hành. Thôi được. Thích thì cứ làm.

Lớp trưởng chưa dám ngồi xuống, tay tiếp tục đưa lên:

- Dạ không phải. Tại trường này có chú bạn Thị Thủy làm phòng tài vụ. Tụi em nhờ chú dặt vô, xin tìm hiểu cho dễ mà lại mau lẹ nữa.

Một cái phẩy tay vừa lòng, vừa ra hiệu đã giải quyết xong vấn đề. Phụng thờ phào vén áo ngồi xuống.

Cả lớp im khe, chờ lệnh khác.

- Bây giờ chọn ra mười nam mười nữ để thi trò chơi kéo co. Ai to, cao hơn hẳn các bạn thì đứng lên.

Rột rột. Loạt xoạt. Sau hai phút, đội ké co nam nữ được hình thành.

- Tiếp theo, hai nam hai nữ thi nhảy bao bố. Lựa bạn nào điểm thể dục cao cao ấy.

Học trò ào ào.

- Hôm trước dán thông báo, mỗi lớp chỉ cần một nam một nữ, để làm thành một cặp, một đôi.

- Cặp đôi hả? Nhảy chung một cái bao bố, chật ních?

- Ừa. Bốn chân bỏ trong bao. Hai tay nắm miệng bao cho khỏi tuột. Hai tay còn lại ôm eo ếch nhau cho khỏi té.

- Té chung hai đứa một lượt?

- Dĩ nhiên. Đồng đội mà.

- Ý ẹ!

- Li kỳ à nha!

Chủ nhiệm giải thích, tiếng hơi lớn vì khá nhiều xì xào:

- Nhà trường xét thấy nam nữ chung một cái bao bố không tiện, nên chia ra nam riêng nữ riêng. Như vậy sẽ mất thêm thời gian, thêm người. Nói nhỏ nhau nghe thôi nhe các bạn.

- Mất vui nữa.

- Người lớn sợ cái gì không hiểu nổi. Không tiện chứ gì.

- Sợ tụi nó không lo nhảy tới đích mà cứ lo ôm.

- Toàn nghĩ xấu cho người khác. Lo nhảy cho tới để giựt giải cho lớp, chứ hơi đâu mà ...

- Sợ tụi nó té chồng chất lên nhau rồi lợi dụng ...

- Tưởng tượng thấy ghê. Người đó chắc học giỏi văn lắm.

- Ừa!

Tuấn Anh xin phát biểu ý kiến đóng góp xây dựng:

- Em đề nghị cử bạn nào vừa vừa người. Nếu không sẽ rách bao bố. Chạy mua cái khác không kịp đâu ạ.

Cả lớp cười hét lên. Tuấn Anh có điểm thể dục cao, nhưng nó chỉ có thể đứng trong cái bao bố một mình, là vừa khít. Tưởng gì khó, chứ chọn đứa ốm ốm thì có cả đồng. Xong ngay.

Tiếp theo, tìm sáu nam nữ thi trò đua ghe Ngo. Cách chơi như sau: Tất cả ngồi bẹp xuống đất. Chân đứa đằng sau ôm bụng đứa đằng trước, kết thành một chuỗi mắt xích. Rồi cứ thế chống hai tay, nhấc cái đế ngồi của mình lên mà tiến. Sáu đứa tượng trưng cho cái ghe của dân tộc Khờ-me, còn mười hai cánh tay tượng trưng như mái chèo.

- Còn cái mông?

- Để lết cho đến đích. Không lết sao tới được, sao thắng nổi lớp mấy đứa nó.

- Coi bộ hay à nghe. Lại chia riêng nam nữ hả?

- Chắc rồi.

- Hết hay.

- Chắc chắn là không hay rồi. Bảo đảm có đứa bị rách quần cho coi.

- Vậy thôi, tao không chơi.

Nhưng trên bảng, ở các chương trình phải tham gia buổi cắm trại, những tên tuổi vẫn lần lượt bị ghi vào.

Sĩ số lớp lại lẻ, bốn mươi mốt mạng, mười tám trai hai mươi ba gái. Trừ những đứa quá ốm yếu, bất tài vô tướng ra, hầu như ai cũng phải có phần. Kéo co, nhảy bao bố, chèo ghe. Thêm một món đặc biệt dành cho những nam giới thích cảm giác mạnh: môn thi đấu đẩy cây vào bụng nhau.

Tuấn Anh xung phong liền:

- Bụng ta đây rất dày, không sợ bị thủng. Ghi tên đi.

Lớp trưởng cầm cục phấn, ngần ngừ:

- Nhưng bạn còn phải thi xếp hình dây ADN. Lỡ bạn bị lủng bụng, biết lấy ai mà thế.

Tuấn Anh hươu lia lịa hai bàn tay mập ú:

- Lựa đĩa khác. Lựa đĩa khác. Tui không biết cầm đĩa, không gấp trái banh được đâu. Từ nhỏ tới giờ tui ăn bằng muỗng xúc cơm trong tô quen rồi.

- Hèn chi!

Câu nói cảm thán này phát ra từ cái miệng hiểm hoi nụ cười của chủ nhiệm. Vì vậy, khỏi phải nói, cả lớp thừa cơ hội cười đã đời luôn. Lập lại câu nói kia. Bình phẩm. Đập bàn. Đủ thứ hoan hỉ và ồn ào. Tuấn Anh sửa sửa vai áo, tay vỗ ngực, mặt vênh váo, mắt đá lông nheo với lớp, ý nói " Thấy ta có nghề chưa? Làm cho mấy bay được cười giòn công khai, hợp pháp ".

Chủ nhiệm ngưng cười cái rét (thắng ăn ghê), gõ mấy khớp ngón tay lên bảng:

- Vậy thì thế người nào đã từng thi nghề môn kỹ thuật nấu ăn hồi lớp mười một ấy. Ai? Lê Nghĩa nhé. Còn mấy môn kia, cứ lấy cán sự bộ môn là xong.

Lớp phó học tập đưa hai ngón tay:

- Dạ còn thiếu một bạn, ý quên, mỗi môn phải đủ hai bạn.

Thì những đứa chăm ngoan được lọc ra, ghi tên vào.

Thy xòe tay đếm:

- Lỗi là quá chừng. Thi thuyết trình, làm báo ảnh, thi lết, thi Anh văn. Đòi sao bắt công quá vậy nè. Hồng biết còn bị thi gì nữa đây?

Câu hỏi tu từ ấy được trả lời ngay. Chủ nhiệm nói, có vẻ không bằng lòng.

- Còn thi thời trang học đường thì tôi chỉ cho phép mấy em học khá tham gia, như Thy, Phụng, Thư, Bích Ngọc, Minh Phương, Đăng Khoa, Tuấn Anh. Tập tành chừng một bữa thôi, không nên sa đà, mất thời giờ học tập.

Ồi trời xanh đất đỏ ơi ơi!

Thy có một mét năm mươi lăm năm mi li mét. Phụng lưng tôm. Thư - ma cây (cây mía). Minh Phương cái mặt già ngắt như ông nội lại có râu. Đăng Khoa thấp hơn Thy khi Thy đi guốc cao. Tuấn Anh ổ bánh mì con cóc. Chỉ được mỗi mình Bích Ngọc nhỏ nhắn mảnh mai. Vậy mà biểu diễn thời trang. Chưa thi đã biết kết quả rồi. Chắc chắn là lại xếp hạng 18 trên 18 lần nữa.

- Hay là bỏ mục này? Oải quá!

- Không được. Bỏ là mất điểm. Bị dưa ê mình luôn.

- Rồi đồ đẹp đâu mà mặc?

- Biểu tui người đẹp, người mẫu mà học dở đó, nó đem vô cho mượn. Thiếu gì.

Chủ nhiệm nói trước khi ra khỏi lớp:

- Nhớ ăn mặc cho kín đáo, nghiêm túc đó.

Phần 3

Số đưa được cho đi trình diễn thời trang chỉ có bảy, thiếu một thằng để đủ cặp. Thy nói ra một cái tên.

- Thằng Phong có hai cái răng nanh chó, cười cũng có duyên lắm. Học kỳ một, nó cộng được 6.4. Chắc là được duyệt.

Lớp trưởng vội vàng trình lên chủ nhiệm qua điện thoại, lập lại nguyên văn câu nói của Thy nhưng chỉ có phần học lực, còn mấy phần kia không dám bàn thêm. Chủ nhiệm ừ ừ.

Vậy là xong. Bây giờ lo kiếm quần áo. Còn tập đi tập đứng tập quẹo cua nữa chứ.

Lớp trưởng Phụng nhắc mãi câu dặn dò mệnh lệnh " Phải kín đáo, nghiêm túc ". Biết mặc gì đây? Kín mít, nghiêm chỉnh chỉ có áo dài là đạt yêu cầu nhất. Cổ cao, tay dài, áo lá, quần dài chấm đất, chỉ hở mười ngón tay với cái mặt thôi. Nhất trí nữ mặc áo dài nhé. Còn nam thì sơ mi cài măng - sét, thắt cà - vạt, cũng kín cổng cao tường luôn. Giao cho Thị Thủy đi nắn nỉ mượn đồ, nó có gốc, quen nhiều người có áo xịn.

Thy hoan hô hăng nhất vì nó có tật lùn bẩm sinh. Mặc áo dài, mang thêm guốc một tấc hai, quần dài che mất dấu, đâu ai biết là cao giả hiệu. Được đó, Thị Thủy đi vay mượn gấp rút lên.

Vì vậy phải đổi cặp.

Minh Phương - Phụng: cặp già nhất (mặt nhăn, lưng còng).

Khoa - Bích Ngọc: cặp xứng đôi vừa lứa nhất.

Tuấn Anh - Thư: cặp kinh dị nhất (mập quá - ốm quá).

Phong - Thy: cặp quý hiếm nhất - Gương vỡ lại lành.

Bởi đầu đuôi câu chuyện như vậy.

Chỗ Phong ngồi ngay trước mặt Thy. Bữa học văn đến bài có nhân vật tên Sô - cô - lớp, cả lớp bèn có ý kiến.

- Tên gì khó nhớ quá. Đổi lại thành sô-cô-la cho dễ đọc.

Phong cao hứng giờ tay hỏi:

- Thưa thầy. Ông Sô-kô-lốp có bà con với sô-cô-la không ạ?

Câu trả lời là: ghi số đầu bài cái tạt phát biểu linh tinh. Thy đang cầm cây viết chì bấm, tiện tay xĩa xĩa vô lưng Phong, ý chê trách nó đã làm lớp mất điểm. Không ngờ lúc đó Phong lại ngã lưng ra sau để dựa. Nghe " tích " một cái. Phong kêu ái úi om xòm. Nguyên khúc đầu viết chì đâm xuyên qua áo, dính chặt trong thịt luôn. Phong kêu cứu ầm ĩ, chẳng nghĩ đến chuyện bị ghi số đầu bài nữa. Lớp vừa cười ồm tỏi vừa um xùm bàn cách lấy " cái dằm " ra. Thầy Văn cũng hơi bị hết hồn, nên bỏ qua không ghi thêm tội " lớp ồn " nữa.

Thy mới là người sợ nhất. Ra chơi, Thy lôi Phong xuống phòng y tế, xin cô y tế " mổ " cho nó. Cô y tế mổ thật. Phong ngồi giờ lưng ra, tay ôm chặt lưng ghế, vừa vịn vẹo vừa úi ái vừa cười mà chảy nước mắt vì đau.

Thy vừa nhìn lưỡi dao lam đào bới khoét lỗ trên da thịt bạn, vừa xin lỗi luôn mồm.

- Thy không cố ý mà. Phong biết mà. Để lát nữa, Thy đền một đĩa nui xào trứng.

Phong rên rỉ :

- Thôi ăn thứ đó độc lắm. Có hại.

- Hại gì hả?

- No chứ sao. Á đau. Đau !

Đau là vì Thy nhéo nên Phong ọ một cái và bị lưỡi lam rạch thêm một đường không cần thiết, bên cạnh vết thương đang rỉ máu đỏ lôm. Cô y tế quát đuổi Thy ra ngoài. " Học trò gì mà vừa phá vừa dữ quá vậy? ".

Sau vụ đó, Phong không giận Thy (nó nói vậy). Nhưng Thy cứ thấy không yên lòng thế nào. Sẵn dịp mặc quần áo đẹp này, Thy mới " tiến cử " Phong, với ý định là giúp bạn làm việc tốt. Phong sẽ được chủ nhiệm khen thưởng vì có đóng góp cho phong trào chung của lớp.

Phong sẽ được thi thử tài năng (nếu có). Vân vân và vân vân, nếu còn gì gì nữa mà nó có sẵn trong người. Không dè, Thy phải sánh vai sòng bước với Phong. Bởi vậy mới có cái tên đặt là cặp quý hiếm nhất.

Buổi thi đấu diễn ra, lớp thành công gần rực rỡ.

Đến giờ chót, lịch xếp đối mục biểu diễn thời trang học đường lên đầu, cho mát. Chủ nhiệm bị học trò nín kéo đi kéo nài ban giám khảo, xin được lùi đến mục cuối cùng. Lý do: làm đầu chưa kịp.

Nên khi xuất hiện, cả bọn đã gây xôn xao dư luận liền.

Bốn cái áo dài đồ hiệu, thướt tha, lạ mắt và sang trọng. Cái thì năm sáu tà. Cái thì hai ba màu sắc. Đầu bó lên, ghim kẹp như quý bà mệnh phụ phu nhân. Mặt mũi tô hồng tô tím. Bước đi yếu điệu như người mẫu thứ thiệt.

Mười lăm lớp còn lại choáng váng.

- Đẹp ghê !

- Già quá !

- Tụi nó bỏ tiền ra mượn người dạy, thuê đồ xịn. Muốn chơi nổi mà. Lớp nó giàu có tiếng.

Thầy cô giám khảo gật gù, chum đầu bàn tán (không nghe được).

Buổi chiều kết thúc trại, " tụi áo dài " được trao giải ấn tượng. Lúc đó chủ nhiệm mới chịu cười nguyên miệng. Tụi lớp kể lại :

- Hồi mà mấy bầy lượn qua lượn lại trên sân khấu, khó mà diễn tả thái độ, tình cảm lắm. Đang thư giãn bỗng nhăn nhoe. Rồi đang nhăn nhó bỗng nhếch mép cười. Hai tay chấp phía sau, môi mím mím, đầu gật gật, lắc lắc. Khó hiểu kinh khủng.

Giải ấn tượng được một trăm ngàn đồng. Và được biểu diễn thêm hai lần nữa, trước toàn trường. Hôm đi thi, chỉ có khối mười hai. Còn lần này diễn buổi sáng để khối mười coi cho biết, buổi chiều giúp khối mười một rút kinh nghiệm, sang năm sau lên lớp, biết cách mà làm cho hay.

Sau buổi biểu diễn báo cáo một tuần, chủ nhiệm kêu Thy tan học ở lại chờ để " có chuyện ".

Phòng giáo viên vắng ngắt, giọng chủ nhiệm khẽ mà vẫn vang vang.

- Em với bạn Phong có chuyện gì?

- Dạ... chuyện gì là sao ạ?

- Tụi nó đồn rùm beng. Bộ em không biết sao. Hay em giả vờ?

- Dạ chuyện đó tụi em giảng hòa rồi. Đâu có gì.

Chủ nhiệm gần như đập tay lên bàn, bực tức.

- Đâu có gì. Giảng hòa là thế nào. Giảng hòa là em với nó đưa nhau đi chơi cùng khắp, biết bao nhiêu người thấy, phải không?

Thy cố gắng thanh minh. Vừa nói vừa làm điệu bộ như những lúc bị nghi oan trong lớp.

- Dạ không hề. Em có đi với bạn Phong một lần, vô phòng y tế thôi. Còn đi chung hôm biểu diễn thì không tính.

Chủ nhiệm đứng bật dậy :

- Phòng y tế ở đâu?

Thy chỉ tay ra cửa :

- Dạ ở trường mình, dưới tầng trệt.

- Vào đó làm gì?

Thy ngật ngừng. Bây giờ mà kể là mang tội đánh nhau với bạn. Có nói dối, thì thằng Phong bị kiểm chứng cũng sẽ khai ra. Thy thường được khen trước lớp: đàng hoàng, hay giúp đỡ bạn bè. Vậy mà bây giờ... Thy cắn môi, suy nghĩ. Mặt mũi chắc là rất căng thẳng, nên chủ nhiệm quát :

- Nói mau!

Thy lắp bắp :

- Dạ. Vô để mổ...

- Ai mổ? Mổ ai?

- Dạ.. cô y tế mổ cái lưng của bạn Phong.

Thy lí nhí kể lại câu chuyện vô ý làm bạn bị thương bữa trước. Nghe xong chủ nhiệm tra hỏi tiếp:

- Không phải chuyện đó. Tôi được báo tin là em với Phong, sau vụ trình diễn thời trang thì thành bồ bịch với nhau luôn. Cô khối trưởng 12 hỏi tôi biết gì chưa, rồi kể, làm tôi muốn nín thở.

Giọng trở nên chì chiết :

- Tôi đã đoán trước mà. Tôi không ưa ba cái vụ tra gái nắm tay nhau, từng cặp đi qua đi lại trên sân khấu. Chắc chắn là sẽ bị xúc cảm, xúc động vớ vẩn. Rồi mơ mộng, không lo học hành. Em cứ vậy đi. Thi rớt đừng nhìn mặt tôi.

- Dạ em bị oan. Em xin thề.

- Không được thề thốt với giáo viên. Sai nguyên tắc.

- Nhưng...

Mắt chủ nhiệm nhìn thẳng vào mặt Thy, Thy chỉ muốn chùi nước mắt cho ra vẻ bi đát. Nhưng khổ thay, không nặn ra được một giọt nào cả. Thy chỉ thấy cảm tức chứ không uất ức, đau khổ. Tụi lớp, mà ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng biết rõ. Thy chẳng hề nghĩ đến chuyện tình cảm tình kiếc bao giờ. Đứa nào bị vướng vào, Thy còn xỉ vả, còn lôi kéo nó về con đường học tập ngay ngắn. Thằng Phong đẹp trai thật. Nhưng đó là chuyện của nó, không dính dáng gì đến chuyện học của Thy. Chắc Phong cũng nghĩ về Thy vậy thôi. Bằng cớ là sau mấy bữa mặc đồ đẹp, nắm tay nhau xong thì đứa nào vẫn ngồi bàn đứa ấy. Có nói thêm gì nữa đâu.

oOo

Làm sao chứng minh rằng, chuyện Thy với Phong " có vấn đề " là tin đồn đây. Không biết ai tung tin này ra. Mà bịa đặt để làm gì mới được. Thy bị bạn bè ghét bỏ rồi sao.

Thy nhăn trán. Trong đầu cứ lục đục mấy câu hỏi đó.

Chủ nhiệm đổi giọng nhẹ nhàng tình cảm :

- Em có chắc chắn là chẳng đi đâu ngoài giờ học cùng với bạn Phong không? Thử nhớ lại coi. Thông thường có lửa mới có khói. Phải làm sao, có cái gì thì người ta mới nói chứ. Đồng ý không? Về suy nghĩ kỹ rồi cho tôi biết nhé. Đừng để tôi mất lòng tin ở em.

Thy gật đầu, dạ dạ. Lòng sôi sục những câu rửa xả của đứa nào mà... Lúc đó, học kỳ II đã trôi qua hơn một tháng. Sắp sửa biết các môn thi, các môn học mang sẵn thân phận không thi gấp rút dứt điểm. Còn mười phút đầu giờ ổn định lớp học để vào tiết một thì ngày càng sôi động, quần quít. Bởi nhà trường đã lấy nó làm giờ truy bài, kiểm tra miệng, các môn chính có thời khoá biểu hôm đó. Học như điên.

Sáng học chính khoá. Tối học thêm. Chiều phụ đạo.

Môn phụ đạo dành riêng cho mấy tay học yếu. Mỗi lớp đều đóng góp trên mười em. Đi học nườm nượp như đi hội chợ. Tốp này lết bết ra về, tốp khác lết xệt đi vô. Ngay cả giờ ra chơi cũng xách cuốn tập xuống sân ngồi ghế đá. Chẳng biết có ghim được chữ nào không, nhưng xem ra muôn phần khí thế.

Buổi trưa, thư viện chật ních các huynh muội bị cấm túc. Giáo viên mặt lạnh lạnh như đang gác thi, giọng nói băng giá, đi qua đi lại nhắc nhở kẻ này, phê phán kẻ kia bởi tội không thuộc bài buổi sáng.

- Học có một chút xiu như vậy mà không xong. Học tới đâu quên tới đó. Chắc rớt hết quá.

Buổi trưa tan học, ở lại dò bài tiếp. Chỗ nào cũng được biến thành lớp học. Đứa chạy vù ra nhà xe giáo viên, cô dặn trước như thế. Đứa bị chặn ngay cầu thang lên xuống. Đứa được ngồi ghế đá hàng hoàng. Và trợn trư, ấp úng trả bài. Thuộc thì về. Còn ngắc ngư thì thầy (cô) sẽ nán lại mà chờ. Đói hả? Ráng chịu ! Ai bảo làm biếng học hành. Không biết thương thầy cô thì thôi. Thầy cô cũng biết đói bụng như tất cả mọi người. Nhưng vẫn ngồi đợi được. Có chết ngay đâu mà sợ.

- Học đi. Không thuộc không về. Nghe chưa?

Chủ nhật - ngày nghỉ ngơi, xả hơi, thư giãn duy nhất trong tuần cũng cứ đi dò bài như thường. Quần áo mô - đen, xe đời mới, xe đời xưa ra vào tấp nập. Nguyên một dãy hành lang lâu một nhộn nhịp. Phòng nào phòng nấy khẩn trương tự học, tự dò, tự nguyện trả bài. Đạt mức tám tiêu chuẩn mới chính thức thoát hiểm. Nếu bẫy rươi, tuần sau lại tiếp tục thôi.

- Nếu em thi rớt thì thầy cô cũng rụng rời. Mấy em là học sinh, không hiểu nổi mỗi dây nợ này đâu.

Dạ thôi. Hiểu làm gì cho mệt. Mà cũng chẳng có thì giờ để tò mò tìm hiểu. Trước mắt bây giờ như có hai con đường trong truyện cổ tích. Một bên hoa thơm nở, bướm sặc sỡ bay, đủ đầy ánh sáng, chim hót véo von, đường đi bằng phẳng. Còn một bên kia thì gai góc miến chai, sâu bọ cóc nhái, đường đá gồ ghề lởm chởm, cúp điện tối thui. Muốn lựa chọn con đường nào tùy ý thích. Vì vậy, cũng giống y như truyện cổ tích, con đường hoa lá sáng tươi sẽ dẫn đến nhà phù thủy, động yêu tinh, con đường khó khăn hiểm trở sẽ tới xứ sở thanh bình, đầy đồng lúa chín.

Ai thích chơi, không thiết tha chuyện đậu rớt thì cứ việc ăn, ngủ, giải trí, học hành lấy lệ cho có, kể như đang dung dăng dung dẻ trên con đường mát mẻ.

Ai không dám chơi, từ sáng tới tối chỉ lo cắm đầu cắm cổ vào sách vở, lúc nào cũng rên rĩ " sắp thi rồi ", là đã chọn con đường lắt léo gập ghềnh khó đi.

Thy tự ví von như thế. Phong hình như cũng giống mình. Bởi vậy hơi nào để ý đến nhau mà " có vấn đề ". Nói thật ra, cũng có quan tâm lẫn lăm. Nhưng chỉ để hỏi han nhau như vậy.

- Ê, Toán mấy điểm?

- Bài làm hết hông?

- Rồi tập ai nấy học.

Và có một lần duy nhất, nói chuyện hơn hai câu mỗi đứa, tổng cộng là sáu câu. Phong rụt rè chạm tay vào cuốn sổ của Thy.

- Cho tui ghi lưu bút với.

- Con trai nhiều chuyện. Đẹp ! Không cho.

- Tại tui với bà có kỷ niệm chớ bộ.

- Đừng vu oan giá họa cho người ngay à nghe.
- Thiệt mà. Không cho tui ghi. Mai mốt đừng có tiếc.
- Nè. Mai phải trả lại liền. Nói xạo ở trống là chết với tui đó.

Phần 4

Đọc xong hai trang chữ viết nhọn hoắt của Phong, Thy vừa giật mình vừa buồn cười.

"... Rồi mai đây, dù có học ở trường nào hay hơn đẹp hơn, Phong vẫn sẽ không quên những ngày cùng học, cùng chơi của lớp mình... Nhớ nhất là hôm cắm trại. Nhớ không Thy? Hai đứa mình cùng chạy xi khói qua nhà... để lấy cái " Bí mật! Con trai không được coi " về để cho Thy mặc áo dài. Bữa đó, Phong đâu có biết nó là cái thứ gì. Tới nay thì Phong đoán ra rồi. Nhưng Phong cũng không muốn nói ra nữa. Đã nói là bí mật mà. Một cái bí mật rất độc, hay hay và kỳ cục. Chỉ có hai đứa mình biết. "

Cái thằng quỷ ! Tự nhiên viết vô cuốn sổ nhiều người đọc một chuyện dị hóm như vậy. Thy đã định giấu luôn, không chuyển cho đứa nào nữa. Nhưng mà uống lảm. Hồi này mắc học tối mặt, chẳng có mấy đứa làm lưu bút. Tại Thy tiếc năm cuối cùng, mà Tuấn Anh hay nói giỡn: năm cuối đời ... học sinh (Thiệt đó ! Nếu nghĩ học là đúng boong. Còn lên đại học thì gọi là sinh viên rồi). Nên Thy mới " làm mặt lì ", đưa mời gọi, rủ rê hết cả lớp " viết cho tao ít chữ ". Mặc kệ tui nó nói không thương tiếc.

- Xưa rồi !
- Mất công chung viết màu mè dở ẹt. Mà mình cũng mất công đọc nữa.
- Ừa. Toàn những lời như bài mẫu.

Mới định như vậy thôi, bởi vì tiếc rẻ. Mới có tám đứa, mà sổ thì còn bao nhiêu là giấy. Thy lấy hồ dán kín mít, cái phần phát biểu linh tinh của tên bạn trai cùng lớp có trí nhớ ác ôn kia lại. Rồi bình tĩnh đưa tiếp cho nhiều đứa khác.

Hay là... Tin đồn từ hai trang giấy bị bung bít ấy mà ra?

Mà chuyện có gì đâu. Mặc dù có đi chung một cái xe. Phong chở Thy. Lúc đó, Thy đã vẽ mặt, làm tóc xong xuôi khoác áo vào, mới biết quên cái phụ tùng thiết bị chuyên dùng để mặc áo cho đẹp ở phần trên. Không phải Thy dăng trí, (bởi Thy chưa đến lúc có thói quen xài thứ đó, còn con nít) mà là nhỏ... quên đem cho Thy mượn, nhà nó có chị bằng cỡ người như Thy.

Có thể, người nào đó đã bắt gặp Thy với Phong lúc cầm cái Phong không biết đường chạy trở vào trường. Hú hồn! Mừng muốn chết. Thiếu nó thì không đẹp, thì không có giải thưởng, thì chủ nhiệm nhăn nhú... Bởi vậy hai đứa mới cười tít mắt, giống y hệt như mấy cặp bồ bịch chở nhau

đi chơi ngày chủ nhật. Nghi ngờ là phải. Nghĩ ra được mấy nguyên nhân " chết người " ấy, Thy tức tốc ngoắc Phong ra hành lang.

- Ông có hay gì chưa?

- Rồi.

- Lỗi tại ông hết trơn. Khi không năn nỉ xin xỏ viết lưu bút. Rồi viết bậy bạ vô trong đó. Tui mới bị la nè.

- Tui cũng bị chớ bộ. Tại bà nữa. Ai biểu bà quên đồ... đọc làm chi.

Thy tròn mắt, cười toe:

-Vậy là ông cũng nghĩ giống tui. Tui mình dư sức tự mình oan được rồi. Không ngờ mình lại có tầm cỡ Bao đại nhân trong những ngày cuối cùng của đời học trò chớ.

Phong cho hai tay vào túi quần, môi mím lại:

- Tui còn tự điều tra được một nguồn tin vệt này nữa. Tui mười một, lúc ngồi góc mở coi lớp mình biểu diễn, đã xâm xì: không biết băng này có bồ bịch gì không mà nắm tay nhau mát trời luôn. Chắc mỗi đĩa đồn một ít, nó thành ra như vậy. Tam sao thất bốn là vậy đó.

Thy dậm chân, đập tay bạch bạch lên thành lan can đúc bê tông:

- Cha ời. Cha biết chuyện sinh tử vậy mà sao cha không cho tui hay.

Phong nhìn lảng đi chỗ khác:

- Tui... thấy kì dị quá. Tự nhiên nói tui với bà.

Thy dậm chân cái nữa:

- Ông không nói để giải oan cho tui còn kỳ đời hơn. Tui bị mang tiếng xấu. Mà mấy bữa nay, từ hôm bị mời nói chuyện tới giờ, học bài không dzô. Tui mà thi rớt thì..

Phong bỗng đứng đứng xích ra xa:

- Không ngờ Thy ích kỷ như vậy.

Rồi không thèm chào, không ừ hử, Phong quay lưng đi thẳng vào lớp, mặc kệ Thy đứng ngo ngác.

Lần đầu tiên có người nói Thy ích kỷ. Tức là chỉ chăm chăm lo cho riêng mình, ai sướng khổ gì cũng chẳng dính dáng đến, chẳng an ủi, không chia sẻ buồn vui, gặp người vấp té cũng không

đỡ dậy, vân vân và vân vân nữa. Đến nỗi Phong không muốn đứng gần nói chuyện. Mà chuyện đó quan trọng biết bao.

Chắc là Thy đã trách Phong quá nặng lời. Thật ra, nó cũng bị kêu ở lại sau tiết năm để chủ nhiệm nói chuyện riêng. Nó cũng vì vụ này mà học bài không nổi. Nó cũng tức vì bị tai tiếng.

Nhưng Thy phải ích kỷ thôi. Thy là con gái. Dù gì Thy cũng sẽ mang tiếng là con nhỏ không đàng hoàng, dễ dãi, để cho con trai nắm tay cả buổi, dám dựa vào phong trào của lớp để cặp bồ đi chơi. Chưa hết, Thy còn bị phê phán là đồ đạo đức giả. Lúc nào cũng oang ác chê bai " Ngu si thậm tệ mới vừa yêu đương vừa học ". Thế mà, trong nháy mắt đã có bồ ngay, nổi như bánh bò, đến nỗi thầy cô cũng biết, bất kể là năm nay thi tốt nghiệp ra trường.

Tình cảnh của Thy ngang trái như vậy. Phong làm sao hiểu nổi. Học lực của nó thường suýt khá, chứ chưa được khá bao giờ. Điều này có thể suy ra rằng Phong tư duy cỡ phần kém sâu sắc, rộng rãi. Hiểu không được là phải. Kẻ không biết thường đánh giá thấp cái mà họ không hiểu. Đúng quá !

Mà Phong là con trai rõ ràng rành ra đấy chứ. Đáng lẽ nó phải bao dung, rộng lượng theo nề nếp của phái tính chứ. Nó nữ lòng nào buộc tội rằng Thy xấu bụng. Lời phát biểu quá vội vàng, nông cạn. Thử hỏi nó còn đáng cái bản mặt tu mi nam tử hay không?

Nghĩ như vậy, Thy bèn quyết định, không thèm đếm xỉa gì tới Phong nữa. Đồ cái mặt không đáng để giận. Thy lặng lẽ mà nhanh chóng đi tìm chủ nhiệm, xách theo cả cuốn lưu bút viết chưa đủ khắp, để làm vật chứng.

Chẳng biết Phong có đơn thân độc chiến đi kêu oan như Thy không. Chỉ biết rằng, chủ nhiệm không khiến trách lần nào nữa. Còn riêng hai đứa cùng chung chịu tai biến thì bắt đầu giận nhau.

Giận là giận theo lệ tất yếu khi chưa giải quyết xong xuôi mâu thuẫn. Để cục giận nằm yên đó, lo học thôi. Môn thi đã chính thức công khai trên báo chí. Kiểm lại thì thấy những môn học thuộc lòng chiếm đa số. Không cố sức tụng cho nhuyễn nhừ, hễ quên một chữ đầu là mất toi, mất trắng, mất đứt cả đoạn.

Ngân tự tin khoe:

- Tao viết ra một cái lịch. Ngày nào học bài nào cho tới hôm đi thi. Học xong, lấy viết đỏ gạch chéo qua. Vậy là xong. Rất khoa học, lại còn có công dụng nhắc nhở mình chưa giải quyết hết bài vở nữa.

Phụng đề nghị bỏ học nhóm, đỡ mất thời gian đi lại nhà nhau. Nghe cũng có lý nên ba đứa tạm chia tay, nhà ai nấy học.

Tụi Tuấn Anh bỗng dưng tu tỉnh, hầu như chẳng còn quấy rối gì nhiều. Bởi làm quá, bị cấm thi là uống đòi.

Lúc nào cũng học, học bất cứ nơi đâu. Hành lang, ghế đá, sân trường, dưới gốc cây... Học đến nổi mấy cuốn hướng dẫn nhàu nhò, quần queo, toí tả.

Có đứa đang ngồi lảm nhảm, tự nhiên nói một mình:

- Học xong, thi xong, chắc phải xây thêm một cái nhà thương tâm thần mới đủ chỗ chứa tội mình.

Có đứa thở dài, tuyệt vọng nhìn tài liệu:

- Càng học càng quên. Học hoài quên hoài.

- Đầu chật cứng rồi. Chẳng còn chỗ để nhồi nhét nữa.

Cứ như vậy, quay qua quay lại đã tới thi học kỳ hai.

Thi xong xuôi, các vị chủ nhiệm cầm cùi cộng điểm sáu môn, lên lớp đọc sang sảng. Cứ như đang công bố kết quả chính thức từ bộ giáo dục gửi về. Lớp nào cũng có một vài, năm ba hoặc hàng chục em bị hờ (hổng). Đậu thì cười, hí hửng, lạc quan yêu đời. Rớt thì bảo tại mình xui, cứ chờ đó, chừng nào thi thiệt mới chắc đúng. Chưa sao. Chưa sợ.

Thi học kỳ xong, khối mười, khối mười một chỉ học nhẹ nhàng, cầm hơi, vô lớp có khi được ngồi đánh ca rô, tìm số thoải mái. Hoặc xuống phòng nghe nhìn coi phim tư liệu. Thấy mà thèm. Còn mười hai cứ học bình thường tới ngày tổng kết. Ai cũng biết, sau lễ bế giảng năm học ba bốn ngày là thi chính thức. Vì vậy, "em ơi lười làm chi".

Lại còn ước gì một ngày không có ban đêm, để khỏi cần đi ngủ, để thức thâu đêm suốt sáng mà học liên tu bất tận, không cần biết chỗ nào dừng.

Nhưng... học thì học. Lo cứ lo. Chơi vẫn chơi.

Thứ tư mới tổng kết. Hôm nay thứ bảy, trường vắng vẻ ghê hồn. Khối mười, mười một được cho phép nghỉ từ thứ năm. Nhưng đó chỉ là nguyên nhân phụ. Nguyên nhân chính là do tội mười hai đồng loạt rủ nhau trốn học.

Tuấn Anh hào hứng kể:

- Lạ lùng nghe. Từ nhà đến đây tao thấy đầy học trò đi ngược chiều ngoài đường. Từ A1 tới A18 đều có đủ. Thêm mấy trường kia nữa. Vui kỳ cục. Không nói được.

Rồi hạ giọng:

- Tội mình cũng đi nhé. Đi hằm đá. Bảo đảm chuồng hết tiết 5 là về tới cổng.

Khoa ôm cặp của Như Hảo, nín tay áo Thy. Giọng nói cong vút:

- Thy.... y.... y.... Nghĩ một bữa với bạn đi. Từ đầu năm tới giờ, Thy chưa vắng lần nào. Thử nghỉ cho biết mùi vị trốn học, để mai mốt ra trường khỏi tiếc "trời ơi, tui chưa được hưởng sự ngọt ngào hồi hộp của cái môn cúp (không phải cúp) của".

Và còn rất nhiều nhiều nữa. Những lời mời mọc, nỉu kéo, dụ dỗ vừa ngọt vừa thơm như đường thốt nốt. Thế là cuối cùng, Thy gật đầu, thầm tự hứa, tối nay mình sẽ thức khuya hơn.

Thy mới ra khỏi nhà gọi xe. Lốp lại ở ngay lầu một. Lâm lấy tay làm loa rử tiếp, "cho đủ xe". Nó nói vậy, khi thấy Thy lại đòi vào lớp học.

- Phong ơi, Phong à.

Sau chớp nhoáng chỉ dẫn bằng tay chân múa máy, nháy mắt, méo miệng của cả bọn, Phong quăng cái cặp xuống trước. Rồi chườn qua cây mít kế bên ngoài cửa sổ. Và rớt xuống một cái bịch với một tiếng thét đau đớn, còn hơn trong phim đánh đấm.

Tuấn Anh chạy huỳnh huých vào chỗ Phong đang nằm lăn lộn. Xem xét chớp nhoáng, nó hét:

- Đi báo thầy cô ! Cấp cứu !

Thy chạy trong đám chạy nháo nhào vòng qua cổng chính, phóng thẳng lên lầu. Trong trường người lớn cũng đang hốt hải chạy ngược ra.

Phong được chở đi nhà thương cấp tốc. Cả đám chẳng còn hứng thú bỏ học đi chơi nữa. Lốp cứ xầm xì mãi về tai nạn bất ngờ rùng rợn ấy. Không biết phe con trai nói sao. Bên con gái thì bàn tán như sau:

- Bị bể mất một bên thiệt hả?

- Thì chính thằng Tuấn Anh khám thấy mà.

- Lỡ trời sinh ra nó chỉ có một bên thì sao?

- Dám chết lắm à nha.

- Dễ gì mà chết. Trong phim lão công công có cả đồng. Sống nhăn răng.

- Không biết có bị vô sinh không?

- Bộ tính lấy nó hay sao mà lo.

Thy không nói gì hết, cầm cúi xếp mấy con cò bằng giấy tập còn dư trong cuốn nông nghiệp nuôi gà. Không biết Phong phải nằm nhà thương bao lâu. Chắc chắn là nó phải bị mổ. Lần này mổ thiệt, chích thuốc mê man bất tỉnh, chứ không như lần khều cái đầu viết chì bị Thy vô ý đá

thương. Tội nghiệp Phong. Cầu mong sao cho nó mau khỏi bệnh, để kịp kỳ thi đang tới sát bên mình.

Ngân kê miệng vô tai Thy, hỏi thì thào:

- Máy tính xếp đủ một trăm con để cầu nguyện như trong phim à?

Thy trả lời, cố ý nói tiếng to:

- Không. Đừng nghĩ tốt cho tao quá vậy. Xếp xong chắc tao rớt đau hơn nó. Tại ngồi buồn xếp chơi thôi.

Tại Ngân không nhớ. Hôm qua, Như Hảo lúi húi xếp hết một bịch khăn giấy thành bông hồng. Nó nhờ Hà Chính, cao một mét tám mươi, nhai kẹo cao su gắn lên trần nhà. Nhìn giống như cái quạt tí hon, lại vừa giống như khu vườn bị lộn ngược. Thấy cũng hay hay. Chẳng đứa nào muốn gỡ xuống, dù tụi lớp chiều bức bối viết trên bảng " Xin giữ vệ sinh chung ". Tại mấy hôm rồi, buổi tan học nào cũng thấy một mớ đống lăm lét, lại có vẻ gian gian, dưới gốc mấy cây phượng đang rụng rở hoa. Quăng cây, chọi dép, rung cành, làm đủ mọi cách để lượm cánh hoa phượng rụng về ép thành con bướm, xếp bông hồng.

S....u.... y... t ! Đừng la lớn. Bạn thừa biết, chỉ có cái bọn mười hai mới diễn những trò lăng mạn như thế, với mùa hè.

Sinh viên

Phạm Mai Chi

Hôm nay trời nắng sớm. Mới sáu giờ rưỡi mà nắng đã rọi vào tận hiên. Chẳng bù cho mấy hôm trước, trời mưa rả rích. Tiếng chú chim sâu lích chích trên rặng cây đầu ngõ, vui vui tai. Nghêu ngao vài câu nhăng nhít, tôi nhảy chân sáo ra hiên. Tiếng mẹ ra theo tới tận ngõ:

- Hôm nay nắng đậm đấy! Nhớ mang mũ không lại ốm.

Tôi lè lưỡi chạy biến ra đường. Không nhanh chân thế nào cũng được mẹ “tặng” cho “bài ca hy vọng”.

Như mọi sáng, Hùng vẫn đứng đợi tôi dưới tán phượng già đầu ngõ, cặp kính cận trễ xuống sống mũi. Cậu ta đang loay hoay thắt lại chiếc ba lô “Made in USA” chính hiệu. “Hello!” – Tôi hét vào tai Hùng làm cậu giật bắn mình. Hùng vui vẻ xốc lại chiếc ba lô trứ danh, hấp tấp bước cho

kip tôi. “Chết nhé” – Tôi cười giòn giã khi Hùng vấp phải cái rễ cây xù xì nổi trên mặt đường, loạng choạng suýt ngã. Hùng cười hiền lành, chẳng có vẻ gì là giận dữ, mặc tôi cười thỏa thuê.

Hùng và tôi học khác lớp nhưng lại chơi thân từ ngày mới vào trung học. Có lẽ vì đi học cùng đường, hoặc cũng có lẽ vì tôi thấy Hùng “hay hay”. Mặc dù tôi là một đứa con gái rất hiếu thắng và đánh đá (điều này đã được mẹ tôi công nhận), song Hùng vẫn luôn tỏ ra thân thiết và nhường nhịn, trừ những khi tôi tỏ ra quá quắt như bắt Hùng gọi bằng “chị” chẳng hạn.

Lớp tôi hôm nay có chuyện gì lạ thế nhỉ? Bọn con trai thì chẳng nói làm gì, chúng nó lúc nào chả mãi mê với cái quả cầu, quả bóng. Lũ con gái mới đặc biệt chứ. Chả thế mà lớp tôi mang biệt danh “Tây lương nữ quốc”. Nhưng hôm nay thì khác. Chúng nó đang xúm xít ở cuối lớp, đang lắng nghe Oanh “điệu” đọc cái gì đó. Quái! Mọi hôm chúng nó ghét những đứa “yếu điệu thực nữ” như cái Oanh lắm kia mà. Tôi e hèm một tiếng rõ to, chẳng đứa nào thèm quay lại. Hạnh “Sa tăng” ngồi tựa lưng vào thành ghế suy tư như một nhà hiền triết. Vân “liêu trai” mơ màng nhìn lên trần nhà nơi có hai chú thạch sùng cụt đuôi đang tặc lười đuối nhau. Quỳnh, Anh, Yển... những “nữ yêu” như đang bị tờ giấy trên tay Oanh hớp hồn. Tôi cáu tiết hét lên:

- Đại hồng thủy hay sao chối sắp quét vào trái đất vậy?

- Suyt! Lặng yên nào! - Ngót ngét hơn hai chục cái miệng chỏ vào tôi dạy bảo. Phục tùng đa số, tôi đành im miệng len vào giữa. Được thể, Oanh cao giọng:

*... Mắt em là hồ nước
Anh là cành liễu buông
Nước mệnh mang xa thăm
Liều đứng ngắm trăng sông...*

Tôi phá lên cười, tất cả nhìn tôi khó chịu. Mắt Oanh cân cần nước. Đúng là cá sấu. Tôi bĩu môi.

Cái Thanh lườm tôi:

- Mà lại chuyện quá đi mất. Phải nói mãi nó mới cho xem. Thế mà...

- Làm gì mà ghê thế? – Tôi tròn mắt.

- Chứ lại không! Đây là thơ của sinh viên, hiểu chưa? Có một anh sinh viên trường Y tặng nó đấy! – Ba bốn cái miệng tranh nhau hét vào tai tôi.

- Tưởng gì – Tôi bĩu môi nói cứng – Thơ sinh viên thì tao có cả đống.

Hơn hai chục cặp mắt “chiếu tướng” tôi.

- Mà nói thật?

Tôi quất mắt làm giá:

- Tao mà thèm nói phét à? Bảo cho mà biết, tao sẽ mang đến lớp không chỉ thơ đâu, mà còn là một sinh viên ngữ văn hẳn hoi nữa cơ.

Trước sự ngỡ ngàng của đám bạn, tôi ngạo nghễ bỏ đi. Chợt cái Yến “tồ” kéo tay tôi:

- Thế Thi định bao giờ?

- À... ờ... – Tôi thoát lúng túng, nghĩ kế hoãn binh – Ít nhất cũng một tuần nữa.

- Lâu vậy sao?

Trời! Cái óc ngu tồ này. Mà nghĩ ra lời huênh hoang thì cũng phải nghĩ ra lý do vắng mặt cho anh-sinh-viên-tưởng-tượng ấy chứ. Lời nói khó nhọc ở đầu lưỡi:

- Anh ấy... anh ấy đang cố gắng hoàn thành một tập thơ để tặng cho mình nhân ngày... (tôi nói liều)... ngày sinh nhật.

Yến gật đầu, vẻ tin cậy. Tôi bực mình bỏ về, không để ý tới Hùng đang lẻo đẻo bên cạnh.

Chiều nắng nhạt, tôi cầm sách lưng thưng ra hồ. Cái hồ nhỏ cách nhà tôi hơn trăm thước là nơi lý tưởng đối với những cặp trai gái. Nhưng buổi chiều, nơi đây lại là thế giới riêng của bọn trẻ ở các khu tập thể lân cận. Tôi thường ra đây đọc sách hay hóng mát, ngắm nhìn bọn trẻ bơi lội, đùa nghịch. Hùng thì khác. Cậu ta ưa cúi mũi vào những quyển sách ở một góc vắng vẻ nào đó. Nhưng hôm nay cả hơi gió lồng lảnh tiếng trẻ la hét cũng chẳng làm tôi chú ý. Trong lòng tôi bút rút không yên.

Chung qui chỉ tại cái tính hiếu thắng của tôi mà ra cả. Đã từng có lần tôi nổi máu huênh hoang tuyên bố với cả lớp là sẽ giới thiệu một bộ sưu tập tem – ăn đứt bộ sưu tập tem của Thọ, một “chuyên gia” về lĩnh vực này. Nói xong, không hồi kíp. Ba ngày trời tôi khóc dở mếu dở, huy động lũ em lòng sục mà chẳng được con tem nào ra hồn. Ngày cuối cùng, khi mà tôi tưởng đã òa khóc vì thua cuộc thì Hùng, tươi cười sau cặp kính cận cổ hữu, mang sang cho tôi một cuốn album tem cực quý mà bố Hùng dày công sưu tập. Kết quả là tôi được một châu khao thỏa thuê với uy tín tăng lên bội phần. Vậy mà... – Tôi tự rửa thềm mình - Đánh chết cái nết không chừa. Có lúc tôi đã tính nhờ Hùng, rồi lại thôi... Cậu ta là dân chuyên toán, cả đời chỉ cúi mũi vào những con số, biết cái gì đến văn thơ. Cả đám bạn cậu ta cũng vậy. Cứ làm như không có con số thì bọn họ không sống được hay sao ấy. Tôi bật cười vì lời buộc tội vô lý của mình.

Gió lại ào tới mát lộng. Tóc xấp xoa xuống mặt. Vương vờng dưới chân mấy tờ giấy. Tôi cúi xuống... Mơ hay thức đây? Chẳng lẽ tiên ông xuống giúp tôi? Mấy tờ giấy tôi bắt được đầy ắp những dòng thơ:

*Em trong trắng quá như trang giấy
Chưa kịp kẻ ô, chưa kẻ dòng*

*Anh thì bụi bặm như đời vậy
Mực đã bao lần đục lẩn trong
Giá như giấy ấy đừng trắng quá
Thì anh viết tiếp số phận mình
Đời lắm khó khăn nhiều cay nghiệt!
Em còn trong trắng đến rung rung...*

Tim tôi nhảy lên vui sướng. Chủ nhân những dòng thơ này – anh ta (phải! Mong rằng đây là một chàng trai) hẳn là người tôi đang mong tìm kiếm. Chưa kịp định thần, tôi đã thấy xuất hiện trước mặt mình một chàng trai. Ái chà, anh ta mới đúng “mốt” làm sao!

Một bộ đồ “Jin” chính hiệu, cặp kính cận dày cộp (điểm này làm tôi nhớ tới Hùng) và... chiếc bị to dùng nửa chứ.

Nhận lại những trang thơ bị gió cuốn tới tay tôi, anh ta đỏ mặt, ấp úng mãi mới nói nên lời:

- Cảm... cảm... ơn... bạn.

Ồ, tôi muốn cười phá lên trước cái bộ dạng lúng túng ngờ ngạc nhiên ấy, nhưng ghìm lại được. Một kế hoạch được vạch ra chớp nhoáng trong óc. Tôi nhích qua một bên nhường chỗ cho anh chàng lạ mặt. Câu chuyện dần dần trở nên thân mật. Qua đó tôi được biết tên anh ta là Minh - Nguyễn Anh Minh (một cái tên nghe cũng “có vẻ” lắm), sinh viên Tổng hợp văn. Tôi muốn hét toáng lên vì vui sướng. Có lẽ kiếp trước tôi tu nhân tích đức thật. Thắng lợi đã ở trong tầm tay, chỉ cần...

Lựa lúc anh chàng đang thao thao giảng giải về Puskin, Hainơ, về Xuân Diệu, Huy Cận... tôi ngược cặp mắt đầy vẻ thơ ngây cắt ngang:

- Anh đọc nhiều thơ thế, chắc cũng sáng tác?

Lập tức hai tai “chàng” đỏ lên, dáng điệu trở lại vẻ luống cuống ban đầu:

- Có đôi... đôi... chút...

- Anh sẽ tặng em vài bài chứ? – Tôi tấn công tiếp.

- Sẵn... sẵn... lòng.

Trong đầu tôi như vang lên khúc ca khải hoàn. Bước một kế hoạch đã thành công tốt đẹp. Bây giờ chuẩn bị cho giai đoạn hai...

Hôm nay, nghĩa là đúng một tuần sau cái ngày-thứ-ba-đáng ghi-nhớ ấy, tôi hân hoan đón mừng thắng lợi. Nếu có một tấm gương trước mặt, tôi sẽ được ngắm nhìn gương mặt hả hê,

thỏa mãn của chính mình. Khỏi phải nói tới tâm trạng của bọn con gái lớp tôi, khi tận mắt trông thấy chàng-thi-sĩ-sinh-viên trứ danh của tôi.

Cả tập thơ của anh chàng bị chúng lôi ra ngốn ngấu. Những câu “phỏng vấn” tới tấp làm “chàng” toát cả mồ hôi (chả gì chàng ta cũng là đại diện cho một bậc học “đáng kính nể”). Tôi đứng bên cạnh, như vị anh hùng vừa làm nên chiến thắng oanh liệt. Vô tình, tôi nhìn ra cửa sổ. Dáng Hùng gầy gầy với cặp mắt kính cận trông đơn độc lạ.

Suốt tuần qua, mãi theo đuổi mục đích của mình, tôi quên hẳn cậu. Chiều nay nhất định tôi sẽ sang nhà Hùng, sẽ chia sẻ vinh quang với cậu ta, mình sẽ...

Mình sẽ... sẽ... Những dự định nhòe ướt run rẩy trong óc tôi. Tất cả, cả cái bàn gỗ lim vững chắc, cả giỏ phong lan treo bên cửa sổ, cả cuốn nhật ký của Hùng trước mắt tôi... tất cả đều như hoen nước mắt.

“Ngày... tháng...”

Thấy Thi có vẻ buồn, muốn trêu vài câu cho “hắn” tức. Rẽ qua nhà Minh. Nhân tiện nhờ anh...”

“Ngày... tháng...”

Tôi không đọc được nữa. Hóa ra tất cả là do sự sắp xếp của Hùng. Vậy mà tôi cứ tưởng... Tôi nhớ lại vẻ mặt dương dương tự đắc của chính mình khi sáng. Thật là lỗ bịch... thật là...

Tôi vùng chạy.

Cơn gió vời vợi làm chậm bước chân tôi. Mặt hồ hiện ra lung linh trước mặt. Nắng nhảy nhót lấp lánh. Cái ghế đá quen thuộc còn nóng hơi ấm của mặt trời. Vạt cỏ xung quanh chỗ tôi ngồi đã trụi. Tiếng chân bước sẽ... ngập ngừng. Tôi quay lại. Im lặng giây lát, giọt Hùng cất lên rụt rè:

- Thi... Thi... đã biết...

Tôi không đáp. Vài chiếc lá bạch đàn rụng lả tả xuống mặt ghế.

- ... Hùng chỉ muốn Thi vui... Thế thôi...

Lại yên lặng. Tiếng chân sẽ quay đi. Tôi ngược lên:

- Thi vui lắm! Thật đấy!

Thật đấy. Gió và nắng như reo lên trong buổi chiều rạng rỡ.

Mặt hồ lấp lánh như dát bạc...

- Thi này, Hùng sẽ thi vào Tổng hợp văn... nếu Thi muốn...

Nặng nháy nhót trong mắt Hùng, tinh nghịch. Ai mà biết được. Ồ, năm sau chúng mình đã là sinh viên đại học rồi.

Cây me nhà ông hàng xóm

Y-Thy

Không biết từ bao giờ cây me sau vườn nhà ông hàng xóm đã thu hút tôi. Cây me này cũng như những cây me khác, không có gì đặc biệt. Nhưng không biết vì sao, mỗi lần đi ngang qua nhà ông hàng xóm là tôi có một cảm giác lâng lâng khó tả. Một cảm giác rất thân, rất gần, rất cảm động. Nhưng nó cũng rất âm thầm và kín đáo. Cái cảm giác mà nó cứ âm ỉ trong tim, trong tâm trí tôi. Tôi cũng không rõ cây me đã có từ khi nào, nhưng khi tôi bắt đầu hiểu biết chuyện thì nó đã có đấy. Dường như sự hiện diện của cây me nhà ông hàng xóm như là một món quà chỉ dành riêng cho tôi mà thôi. Hầu hết, một thời niên thiếu của tôi đều nằm quanh gốc me này.

Năm tôi mười hai tuổi, cây me đã sừng sững vương mình dưới vòm lá xanh um, lòa xòa, mát rượi, bên cạnh ngôi nhà cửa xanh rêu phủ và lúc nào cũng khóa kín. Trên cửa với hai hàng chữ và một hình vẽ. Hình vẽ là một bàn tay phải đang chỉ ngón trỏ vào phía trong nhà. Trong hai hàng chữ, tôi chỉ đọc được có một hàng, hàng trên, đó là: "Vô Phận Sự Cấm Vào". Còn hàng kia là những chữ thật khó hiểu, tôi đọc chẳng được. Sau này, tôi nghe mẹ tôi nói đó là tiếng Tây.

Cây me mà tôi kể, nó có lớp vỏ màu xám đen, nứt nẻ, có rất nhiều vết dao bầm chồong chéo lên nhau và nó có cả một gốc đinh bülön lớn mắc theo sợi giây phơi đồ. Căn cứ trên những vết dao, vết nứt, và cả vết cây đinh bù-lon đã bị cây me nuốt chửng gần hết chỉ còn lại cái chót cũng đủ cho tôi thấy cây me đã trải qua không biết bao nhiêu là trận mưa gió.

Hồi ấy, tôi là một đứa trẻ luyến nhất xóm. Phải nói tôi là một thằng quỉ nhỏ, một thằng ôn dịch, phá làng phá xóm nhất. Nhưng tôi vẫn không dám bén mảng lại gần gốc me này. Lý do đó là vì tôi sợ. Tôi sợ những lời đồn, lời dọa của mấy đứa bạn trong xóm đã làm tôi chùn chân trước sự hiện diện của khu vườn vắng người trông nom.

Tôi nghe người trong xóm kể, cứ mỗi đêm, trên gốc me, họ thấy bóng một cô thiếu nữ với mái tóc dài thả lơ lửng và cái đầu thì gục xuống. Cô gái đang treo trên sợi giây thông lọng, treo

tồn ten trên một cành cây me. Họ nói rằng gia chủ là một người phù thủy chuyên đi tìm những người con gái còn trinh để về giao hợp xong rồi giết treo trên cây. Họ nói như thế là vì họ nhìn ông với dáng người nửa Tây nửa ta với đôi mắt sâu thẳm thẳm như cổ tình thu hút hết mọi ánh mắt soi mói của những người hàng xóm ngôi lê đôi mách. Họ còn thêu dệt thêm rằng trong nhà ông có rất nhiều thầy ma và sát chết. Cũng có nhiều người kể ra về những chuyện huyền thoại về cây me, về ngôi nhà suốt ngày cứ đóng cửa im ỉm kia. Bởi vậy, không một ai dám bén mảng lại gần nhà ông ấy cả.

Chủ nhân của ngôi nhà có cây me huyền thoại kia là ông Tường, một người đàn ông độ khoảng ngoài năm mươi. Nghe nói ông Tường là người Tây lai. Ông có mái tóc bông bênh rất văn nghệ, mũi cao, cằm rộng, mắt to và sâu, dáng người dềnh dàng nhưng gọn, người rất điển trai. Ông Tường không vợ, không con, ông chỉ sống một thân một mình bên căn nhà lớn và mảnh đất rộng với vườn trái cây. Ông Tường sống bằng nghề đào giếng và đục bi giếng cho những người trong xóm, trong làng.

Nghe mẹ tôi kể, lúc ông Tường còn trai trẻ, ông rất đào hoa và có nhiều biệt tài. Ông học tiếng Tây rất giỏi và là một người có hoa tay về hội họa. Những giếng do ông đào, nước uống ngọt và không bao giờ thiếu nước trong mùa khô. Nhưng mấy năm gần đây do sự già yếu, những người thuê ông đào giếng thưa dần và thưa dần. Nên ông đâm ra chán nản và thường bỏ nhà đi rong, đi uống rượu. Ông vốn không bạn, nên ít người viếng thăm. Từ đó ngôi nhà và cây me kia mặc sức người trong xóm, trong làng thêu dệt thêm những huyền thoại.

Chắc có lẽ ông Tường có máu Tây, nên ông thích trẻ con? Có một lần, khi tôi đi học về, ngang qua khu vườn nhà ông. Ông kêu tôi vào và cho tôi một số trái cây ông hái được trong vườn. Lúc ông gọi, tôi cứ đứng chùn chân mãi chẳng muốn vào. Nhưng thấy nét mặt dễ mến và tươi cười của ông, tôi cũng bước chân theo ông. Đó là lần đầu tiên tôi đặt chân vào nhà ông.

Khi tôi bước chân vào nhà ông Tường, tôi thật sự ngạc nhiên và thích thú với cách trang trí gia thất của ông. Không như những lời mà mấy đứa bạn tôi nói, nhà ông có nhiều thầy ma, mà ngược lại nó rất đẹp.

Phòng khách có bộ trường kỷ được đóng bằng gỗ hương đang lên nước. Một cái bàn hình chữ nhật và bốn cái ghế cũng bằng gỗ hương hay gụ gì đó cũng đang lên nước. Nhìn vào, tôi có thể thấy cái bóng của mình loáng thoáng trên mặt bàn, trên mặt trường kỷ. Trên bàn có một bình hoa huệ trắng và hai đóa hồng đỏ, và một đĩa trái cây tươi. Đưa mắt nhìn lên tường, tôi thấy có tất cả bốn bức tranh rất đẹp. Mỗi lần tôi nhìn vào trong bốn bức tranh, chúng cứ muốn thu hút lấy tâm hồn tôi. Tôi không còn nhớ là trong ba bức tranh kia vẽ những gì, chỉ có bức thứ tư đối diện với nơi tôi ngồi là tôi còn nhớ rõ. Nhớ rất rõ. Bức tranh ấy vẽ hình một bàn tay thô, khô cứng, nứt nẻ và chai đá đang cầm một nụ hồng vừa chớm nở. Nhìn bức tranh tôi cảm thấy nó có một cái gì đó tương phản với nhau, nhưng nó cũng rất dịu dàng sắc xảo. Cái bức tranh đó cứ ám ảnh tôi mãi cho tới ngày nay. Bên dưới bức tranh ấy có đề những hàng chữ Tây như những "rồng bay phượng múa". Thấy tôi nhìn vào bức tranh, ông nói với tôi bằng một trăn tiếng Tây. Tôi chẳng hiểu gì cả và dường như ông cũng kịp nhận ra nên ông chợt ngưng ngang và dùng tiếng Việt để nói với tôi.

- "Tình yêu là thứ rượu ngon, là hoa hồng đẹp, nó đốt cháy tim tôi! Hình đó moa vẽ đó, có đẹp không?" Ông hỏi.

- "Dạ đẹp, con thích lắm," Tôi trả lời.

Ông nhìn tôi cười và nói thêm một tràng tiếng Tây khác. Nói xong, ông lấy tất cả các thứ trái cây trong đĩa đưa cho tôi và tiễn tôi ra tận cửa.

Kể từ hôm ấy, tôi thường ghé lại nhà ông chơi mỗi lần có ông ở nhà và những lúc ấy ông không say xỉn. Cũng từ lúc ấy, tôi làm quen với khu vườn nhà ông, làm quen với cây me. Thấy tôi ghé lại nhà ông thường xuyên, đám bạn tôi, đứa nào đứa nấy cũng le lưỡi lắc đầu có vẻ thán phục tôi lắm.

Mỗi lần đi học về, bất kể dù có ông ở nhà hay không, tôi đều vào nhà ông hái cái cây để đem về nhà ăn. Nếu có ông, tôi xin phép ông được hái và ông đích thân đem ra một cái lồng hái dài, thật dài có cái móc ở đầu và hái những trái mà tôi thích do tôi chỉ ông. Rồi những lần không có ông, tôi trèo lên hái trộm thỏa thích. Có một lần đang lúc trèo lên cây me hái trái trong lúc ông vắng nhà, khi nghe tiếng động của ông về, tôi vội trèo xuống, chui rào lệ, ba chân bốn cẳng chạy về nhà. Về đến nhà tôi vừa thở vừa lo ông Tường mách mẹ. Tôi đã chuẩn bị tinh thần cho một trận đòn chiều hôm ấy. Nhưng không, ngày hôm ấy không có chuyện gì xảy ra cả. Tôi vẫn bình yên!

Những trưa hôm, sau tôi đi học về, không như mọi bữa, tôi thường đi ngang qua nhà ông. Lần này, tôi lại bọc một ngã sau, xa hơn, đi về để tránh gặp mặt ông. Trong một tuần lễ liên tục, tôi cứ bọc đường sau mà về. Sau hơn một tuần sự việc ấy diễn ra, bà hàng xóm có đem biếu mẹ tôi một ít mắm ruốc. Có gói mắm ngon, anh tôi bảo:

- "Trời, mắm ruốc ngon và thơm thật. Mắm ruốc này mà ước gì có mẹ ăn là hết xẩy.

Nói rồi anh chợt nhớ ra, anh hỏi tôi:

- Sao bữa giờ tao không thấy mày đi hái me bên nhà ông Tường nữa Thiện? Bộ ăn me nhiều quá rồi bây giờ ê răng rồi hả? Hôm nay có mắm ruốc ngon, mày đi hái về cho tao một ít, tao cho mày hai trăm sáng mai mua ổ bánh mì ăn đi học.

Nghe anh cho tiền mua ổ bánh mì, tôi lưỡng lự. Nhưng rồi tôi cũng, "chứng nào, tật nấy". Tôi bèn bỏ qua nhà ông Tường tính vạch rào hái me trộm. Khi tôi đến nhà ông Tường để hái me, từ đằng xa, tôi thấy cánh cửa xanh vẫn đóng kín. Tôi mừng lắm. Mừng vì ông không có ở nhà. Đến khi tới gần, tôi mới nhận ra là cánh cửa ở lối vào vườn nhà ông không khóa như mọi khi mà ông chỉ khép hờ. Tôi nhẹ đẩy cánh cửa qua một bên rồi vào trong vườn hái me giống như mình là chủ vườn vậy. Chắc có lẽ hôm trước thấy tôi vạch rào tìm chỗ để chui, nên ông để cửa chờ đón tôi trở lại chăng? Tôi nào biết. Nhưng tôi cũng có một cảm giác xúc động và vui vui trước sự thương mến của ông dành cho tôi.

Hè năm tôi mười ba tuổi, cây me vẫn vẫy tay reo gọi tôi về với những chùm trái dài ngoằn, dẹt dẹt, trong thật đẹp mắt. Tôi hỏi mẹ tôi có còn mắm ruốc do bà hàng xóm năm ngoái cho không? Thì ra ngoài anh và tôi, nhà tôi không ai ăn ruốc cả bởi vậy ruốc còn cũng bộn. Tôi vội lấy cái chén nhỏ, múc một ít mắm ruốc rồi dầm hai trái ớt hiểm, nặng thêm tí chanh, bỏ tí đường vào, hòa đều. Tôi dùng tay quạt thử một miếng ruốc lên miệng nếm.

Ý trời, ngon tuyệt! Tôi gặt đầu rồi bỏ chén mắm ruốc vào một cái túi nhựa và đem đến nhà ông Tường, nơi có cây me đang mời gọi. Miệng ngậm cái quai sách của cái túi, tôi trèo lên cây me và hái trái. Những trái me dài thông, dẹt dẹt, mới vừa tượng hột được tôi hái và vệt mắm ăn ngon ăn lành. Cái mùi vị mằn mặn, cay cay, thơm thơm của mắm hòa lẫn với cái chất giòn giòn, chua chua từ những trái me vừa tượng hột là lưỡi tôi riu lại. Tôi vừa ăn, vừa hít hà, vừa gãi cái đầu ướt đầm mồ hôi thật là khoái. Tôi ăn cho đến gần hết chén mắm rồi mới chịu trèo xuống đất và vứt cái chén vào một bụi lá gai gần đấy rồi phủi tay đi về.

Về đến nhà, tôi nốc cạn cả một gáo nước lã ở cái lu dưới gốc dừa. Nước mát rượi làm lưỡi tôi tê tê. Cảm giác thật thích, tôi làm thêm gáo nữa, rồi gáo nữa... Tôi hít hà một cách khoái trá. Cái cảm giác thật khoái mà tôi chưa từng có được từ trước đến giờ. Hôm đó, chắc có lẽ ăn quá nhiều me, rồi uống nước lã, nên tôi bị ông Tào Tháo hỏi thăm không biết mấy lần.

Cứ thế, hè này đến hè khác, cây me sau vườn nhà ông Tường cứ thu hút tôi như một thói nam châm hút đi những mảnh sắt vụn. Cây me nhà ông Tường cũng đôi lần giúp tôi một số tiền khá lớn vào dịp gần tết. Ba tháng trước khi tết, mẹ tôi thường làm mức me để đãi bạn vào dịp tết. Mẹ nhờ tôi kiếm mua dùm mẹ một ít me già, nhưng chưa dứt. Tôi chợt nghĩ đến cây me nhà ông Tường. Tôi liền hái về cho mẹ. Mẹ cho tôi tiền để dành sắm đồ tết. Thế là tôi có những bộ đồ tết thật đẹp cho mỗi năm nhờ vào cây me.

Hết ăn me non, tôi lại ăn me dứt. Những trái me già vỏ vàng là những trái me ngon. Hái riếc rồi tôi biết phân biệt được làm cách nào để biết được me dứt hay chưa. Dễ lắm, tôi chỉ đưa tay cào nhẹ vào vỏ me là có thể biết được liền. Nếu dấu trầy do móng tay mình cào lên hiện một màu xanh thì me còn non, chưa dứt. Ngược lại, nếu mà màu đen hoặc đà, thì me đã dứt, hoặc đã chín. Những trái me dứt vừa chua, vừa ngọt, vừa bùi thật là tuyệt. Còn me chín thì khỏi phải nói, cơm màu vàng đỏ nâu, bỏ vào miệng ăn thì khỏi chê vào đâu được. Nó chua chua ngọt ngọt thật là đã.

Ngoài chuyện cây me giúp tôi giải trí, giúp tôi khỏi buồn, giúp tôi kiếm tiền cho tôi may áo tết, mà cây me còn giúp tôi với nhỏ Thúy, con nhỏ bạn thân ở cùng xóm, gần nhau hơn. Tôi nhớ, mỗi lần hái me chín là tôi để dành cho Thúy một chùm có nhiều quả và có luôn cả lá. Và mỗi lần ăn me chín là tôi để dành hột me lại cho con nhỏ chơi bán hàng. Cây me cứ như vậy gặng bó theo tôi như hình với bóng trong suốt bao năm trời.

Cho đến một ngày kia, khi tôi rời khỏi Việt Nam, hình như cây me cũng buồn cho sự rời xa quê hương của tôi. Lá me úa vàng và rơi lả chã trông giống như những giọt nước mắt tiễn đưa một người bạn thân rời xa xứ.

Qua bao năm xa quê, bây giờ, tôi không biết cây me kia có còn nằm im lìm bên cạnh ngôi nhà có cánh cửa màu xanh hay không? Hay ai đã vô tình chặt bỏ bao kỷ niệm êm đềm của một thời thơ ấu của tôi để cất lên bao tần nhà chọc trời. Tôi không biết ông Tường, người hàng xóm tốt bụng, có còn sống hay không? Còn có cả cô bạn hàng xóm cùng thời con nít ấy nữa, giờ đã ra sao? Thôi, tất cả chỉ là quá khứ, một quá khứ đẹp. Tuyệt đẹp, không bao giờ quên.

Khi tôi đi học

Đặng Vũ Thám

1.

Khi lên 6, tôi đã nổi tiếng khắp làng nhờ tài trốn học.

Hồi đó, làng Hành Thiện của tôi có ngôi trường công ở ngay ngã ba sông, nhưng trường chỉ có lớp thấp nhất là lớp tư. Muốn học những lớp thấp hơn thì phải học bên ngoài. Mẹ tôi "dẫn tay tôi đi trên con đường" gạch sỏi trâu tới nhà thầy giáo Cầu vào một buổi sớm thật đẹp trời. Làng tôi chia thành 13 "dong". Nhà ông nội tôi ở "dong" số 10, còn nhà thầy giáo Cầu ở "dong" số 7 gần phía chùa. Cũng phải "khoe" thêm là làng tôi có hình con cá, đầu là chợ, đuôi là ngôi chùa. Làng có con sông nhỏ chạy chung quanh. Các "dong" cũng chạy song song từ đuôi cá lên đến đầu cá.

Nhà thầy giáo Cầu rất rộng, giống đa số nhà khác trong làng tôi. Nhà có cổng gỗ lớn. Đi qua cổng là 2 dãy tường hoa rồi mới vào tới sân. Gian nhà ngoài dùng làm trường học. Gian trong để ở. Thầy ngồi ở cái phản cao phía đầu nhà. Một bên phản là lối vào nhà trong. Bên kia phản là cửa ra sân. Ngay cửa ra có một cái bệ đá lớn bằng nửa tấm phản được thầy dùng để đánh học trò không thuộc bài hay có tội.

Lớp học của thầy Cầu cũng gồm đủ mọi trình độ. Anh trưởng tràng cao gần bằng thầy hình như đã học lớp nhất. Tôi tuy nhỏ con nhưng cũng chưa phải loại nhỏ nhất lớp. Có những cậu bé mũi thò lò còn nhỏ hơn tôi, suốt ngày gục xuống bàn ngủ. Trong lớp tôi cũng có quen một "ma cũ" là chị Ninh. Chị là con của bà bác tôi. Chị cũng chỉ bằng tuổi tôi, nhưng con gái bao giờ cũng khôn hơn con trai, chị lại cũng là "ma cũ" nên rất bạo dạn, chỉ vẽ tôi đủ thứ.

Thầy Cầu dạy theo chương trình của bộ Học Chính, nghĩa là dạy chữ Quốc Ngữ, dạy toán, dạy cửu chương. Thầy vẫn còn mặc áo the đen, quần trắng. Thầy dong dong cao, có khuôn mặt dài

và ốm. Suốt buổi học thầy ngồi giữa chiếc sập gỗ lim đen bóng kêu từng tên học trò lên để hỏi bài.

Đa số là các bản cửu chương hay các bài tập viết. Lúc nào cũng có vài cậu không thuộc bài bị thầy bắt quỳ ở một bên sập, ê a học. Đối với những tên không thuộc bài hay có lỗi nhẹ, thầy chỉ bắt quỳ hay cho cậu trưởng tràng thay mặt thầy, dùng chiếc thước kẻ gỗ quất lên bàn tay để úp trên sập. Đối với những kẻ cứng đầu, có lỗi nặng thì thầy bắt nằm sấp trên cái bệ đá ngoài cửa, xong thầy dùng roi vung lên thẳng cánh quất vào mông ít nhất là hai roi. Mỗi khi có học trò bị đánh trên bệ đá là cả lớp được kéo ra xem, đứng vòng trong vòng ngoài chung quanh chiếc bệ, như xem đá lôlôi dài. Tiếng chiếc roi xé gió nghe rất rùng rợn. Cảnh tên học trò lăn lộn van khóc cũng làm cả lớp xanh mặt.

Tôi cũng không biết sự liên hệ giữa ông nội tôi với thầy giáo Cầu như thế nào, nhưng khi nghe mẹ tôi nhắc đến tên ông tôi là thầy tươi hẳn mặt. Thầy dẫn mẹ tôi và tôi vào nhà trong, gọi cô ra "tiếp khách". Thầy cũng gọi người nhà pha trà, lấy bánh quế cho tôi ăn. Thầy cũng luôn xoa tay, miệng lẩm bẩm: "Quý hóa quá! Quý hoá quá!"

2.

Như tôi đã thưa ở trên làng tôi có hình con cá, với 13 "dong" song song nhau từ đuôi cá lên tới đầu cá. Xung quanh làng là con đường gạch sống trâu, chạy bên bờ con sông nhỏ. Con đường làng cũng được chia ra lối trước và lối sau. Lối trước nhìn qua phủ Xuân Trường bên kia sông. Lối sau nhìn qua Thượng Phúc toàn những cánh đồng xanh rì.

Làng tôi cũng nổi tiếng nhờ ngôi chùa thật lớn đầu làng. Ngôi chùa không bao giờ có ông từ, vì theo tục truyền thì ngày xưa, có lần một ông thần tinh nghịch, hình như là thần hoàng Khổng Minh Không của làng, giả làm một chú tiểu trong chùa. Chú tiểu này có tật háu đói, làm oản cúng Phật mà cứ quay đi quay lại không có ai là chú nể trước. Chú bị các cụ quở. Thế là từ đó không có ông sư, ông từ nào ở coi chùa được. Từ chùa có thể nhìn thấy con đê cao sừng sững như bức tường Vạn Lý Trường Thành bên kia cánh đồng.

Phía đầu làng là ngôi chợ. Bên kia chợ là cái đồn lính. Chợ cũng có cầu đá dẫn qua phố Phủ. Lối trước khoảng từ "dong" số 10 tới chợ chạy song song với phố Phủ Xuân Trường bên kia sông. Phố Phủ có trạm thông tin có hình quốc trưởng Bảo Đại trên tường, có báo chí Việt ngữ, có 2 cái loa lớn ngay trước cửa, chiều chiều phát thanh tin tức. "Dong" sát chợ mang số 13 như cái mang cá, cứ khi nào trời mưa là ứa nước đổ lòm chày xuống sông. Có cụ giải thích là tại đất trong "dong" là đất đỏ. Có cụ thì cho là làng bị "yểm" bởi một thầy địa lý Tàu sau đời Trần. Chỗ bị "yểm" luôn luôn chảy máu, nhưng chỉ khi nào mưa thì mới thấy rõ. Ông cụ này cũng "bàn" thêm là từ hồi bị "yểm", con trai con gái của làng lớn lên là bỏ làng ra đi.

3.

Khi mới lên 6, tôi đã nổi tiếng khắp làng nhờ tài trốn học.

Ngày đầu đi học, mẹ tôi mới từ già thầy cô Cầu về đến nhà thì đã thấy bác đầy tớ của thầy Cầu công tôi cũng đã đi lối sau về tới nhà. Chả là thầy cho tôi ngồi bàn đầu, sát cái sập của thầy. Tôi nghe mấy tên học trò không thuộc bài quỳ bên sập ê a học, tôi buồn ngủ quá, gục xuống bàn ngủ. Thầy cho người làm bế tôi vào nhà trong giao cho cô. Cô sờ đầu tôi thấy ấm, lại thấy tôi ứa nước mắt. Cô hỏi tôi có thấy "khó chịu không", tôi gật đầu. Thế là cô báo cho thầy và kêu bác người làm công tôi về. Cô còn xoa đầu tôi dặn: "Chừng nào con khỏi hẳn hãy đi học lại." Lẽ dĩ nhiên tôi về đến nhà là chẳng còn thấy "khó chịu" gì hết, mà mang ngay mấy cái que gang ra sân chơi một mình.

Sáng hôm sau, tới giờ đi học thì tôi lại thấy "khó chịu". Mẹ tôi dỗ mãi tôi mới miễn cưỡng đi theo bà, nhưng tới đầu "dong" số 7 thì khựng lại, nín chặt tà áo bà, nước mắt chảy quanh. Chả là đầu "dong" có những lều bán hương. Một trong những lều đó có một thằng du côn luôn luôn đội cái mũ nồi che một bên tai bị chém mất.

Thằng du côn chẳng bao giờ để ý tới những đứa nhóc con như tôi, nhưng ai cũng lánh nó. Mẹ tôi cũng căn dặn tôi nhiều lần là "nếu đi một mình, thấy nó thì chạy ngay vào một căn nhà nào đó bên đường, xin tá túc". Sáng nào thằng du côn Một Tai đó cũng ngồi coi lều cho mẹ nó ngay đầu "dong" số 7. Chị Ninh cũng đã dặn dò tôi phải "lánh" nó từ hôm qua. Thế là mẹ tôi phải dẫn tôi đi ngược lại để "lánh" thằng du côn Một Tai" đi tắt qua "dong" số 8, qua lối sau, rồi đi vòng qua "dong" số 7 tới nhà thầy từ ngõ sau.

Hồi đó, nhà tôi có 2 khung cửu do 2 bà chị tôi dệt. Buổi sáng, 2 chị tôi phải phụ với mẹ tôi dỗ dành tôi đi học. Khi mẹ tôi dẫn tôi đi thì 2 chị tôi vẫn chưa an tâm, cứ vừa dệt vừa thấp thỏm đợi mẹ tôi về. Bình thường mới hứng sáng là 2 chị tôi đã dệt được cả tá khăn mặt. Bữa đó cả 2 bà vẫn đang loay hoay với cái khăn thứ ba khi mẹ tôi về. Cả 2 bỏ khung cửu đang nghe mẹ tôi kể chuyện dẫn tôi lòng vòng tới trường thì thấy chó sủa ngoài cổng và bác người làm của thầy Cầu công tôi về. Bác người làm lại cũng chuyển lời của thầy cô Cầu là "chừng nào cháu khỏi hẳn hãy đi học lại."

Câu chuyện đi học của tôi xôn xao cả mấy khu xóm vì sáng nào mẹ tôi cũng "đánh vật" với tôi. Dẫn được tôi tới đầu "dong" trước nhà thầy thì tôi lại "khựng" lại, lấy có thằng du côn Một Tai. Dẫn đi lối sau thì "có bà điên". Dẫn được vào nhà thầy thì chỉ nửa giờ sau là thầy hay cô lại cho bác người làm công tôi về với lời nhắn "chừng nào khỏi hẳn hãy đi học lại." Các chị tôi hết dỗ, tới tức, tới ...khóc, mà chẳng còn dệt được cái khăn mặt nào.

Câu chuyện tưởng đến chỗ bí thì ông chú tôi đi lính xa lù lù về phép. Chú tôi nghe mẹ tôi kể chuyện tôi đi học, chú cười ngặt. Sáng hôm sau, chú chẳng cần dỗ dành gì tôi mà chỉ vác tôi lên vai như vác bao gạo đi trước tới nhà thầy Cầu, mẹ tôi lẽo đẽo theo sau. Tới nơi, mẹ tôi và chú nói chuyện với thầy cô một lúc. Sau đó thầy bắt tôi nằm xuống cái bệ đá và vùng roi kêu veo veo nhưng chỉ đập xuống cái bệ, ngay sát bên mông tôi 2 lần kêu chan chát. Khi mẹ tôi và chú tôi về rồi thì thầy lại cho người làm dẫn tôi vào nhà trong cho ăn bánh. Cô vừa lau mặt cho tôi vừa có vẻ "bất nhẫn" ra mặt vì "tội nghiệp" thằng bé đầu nóng như lửa thế này mà cứ bắt nó đi học."

4.

Năm sau tôi được vào lớp tư trường làng ngay ngã ba sông. Tôi có bạn cùng lớp chơi đánh găng đánh đáo nên không còn trốn học. Cuối năm đó, cả lớp tôi phải xếp hàng đi bộ tới nhà thờ Bùi Chu lãnh thưởng. Có 3 tên đứng đầu lớp được mỗi tên 1 chồng sách. Những tên còn lại đi dự lễ thì được 1 cuốn Vệ Sinh thực dụng do chánh phủ in phát cho dân. Tôi đứng hàng thứ tư nên được thầy giáo cho tôi 2 cuốn, 1 cuốn phần tôi và 1 cuốn phần 1 tên trong lớp vắng mặt. Khi tôi mang "phần thưởng" về nhà, ai cũng tưởng thầy giáo nhầm cho tôi 2 cuốn giống nhau.

Tôi cũng theo bố mẹ tôi bỏ làng đi ngay sau khi tôi học hết lớp tư. Tôi có trở về thăm làng với chị tôi một lần năm 54. Căn nhà cũ của tôi đang được thuê bởi một thầy hiệu trưởng trường làng lúc đó. Thầy giáo lớp tư của tôi cũng đang trọ học tại đó. Thầy vẫn còn nhận ra tôi, nhưng thầy không nhớ chuyện đã cho tôi 2 cuốn Vệ Sinh thường thức.

Cách đây vài năm, 2 cô cháu gái của tôi có về Hà Nội và ghé thăm làng. Lan và Bích có liên lạc email với tôi kể chuyện trùng tu chùa, kể chuyện dò gia phả, kể chuyện đường ổ gà, kể chuyện mưa bụi. Tôi có nhờ Bích chụp hình cho tôi cái cầu đá dẫn qua phố Phủ, nhưng tôi quên dặn Bích thăm hộ tôi những lều bán hương ở đầu "dong" số 7 lối vào nhà thầy Cầu.

Chủ nhật tím

Bích Trâm

Sáng chủ nhật, như thường lệ, tôi "lên đồ vía" rồi hăm hở đạp xe đến nhà Hương. Hương học cùng lớp với tôi và từ lâu tôi đã để ý đến nàng.

Tuy nhiên Hương vẫn còn "làm mặt lạnh" với tôi và điều này làm cho tôi khá "quê" với bạn bè, nhất là với thằng Hùng, vì Hùng đã từng tuyên bố là tôi không thể nào tán "đồ" Hương được. Tôi tự ái và hạ quyết tâm làm cho nó biết tay. Từ đó, cứ mỗi chủ nhật, tôi kiên nhẫn đạp xe đến nhà Hương với nhiều lý do mà lý do chủ yếu là để "trao đổi học tập".

Vừa bước vào phòng khách, một gã thanh niên ngồi chình ình một đồng đập ngay vào mắt tôi. Đối diện là Hương, miệng đang tùm tùm cười. Tôi đứng chết trân như trời trồng, chưa kịp phản ứng gì thì Hương đơn đả:

- Ủa, Tân tới hồi nào dzậy? Bạ ngồi xuống đi!

Tôi cử động theo lời của Hương như một người máy. Hương tiếp tục đóng vai chủ nhà:

- Xin giới thiệu, đây là anh Khuê, sinh viên Y khoa năm thứ ba. Còn đây là Tân, bạn cùng lớp.

Tôi kín đáo quan sát "anh Khuê" và nhanh chóng kết luận: đây là thằng mặt ột!

Gã đứng dậy, trình trọng đưa bàn tay như nải chuối cho tôi. Cử chỉ của hắn giống một nhà ngoại giao hạng bét. Bất đắc dĩ tôi phải cầm cái "nải chuối" đó với một cảm giác ớn lạnh, bởi nó nhóp nhúa mồ hôi.

"Anh Khuê" vẫn chưa chịu buông bàn tay tôi ra, nhếch mép cười, nụ cười khá ...đều cang:

- Mình vẫn thường nghe Hương nhắc đến bạn, nay mới hân hạnh được diện kiến. Rất vui khi được làm quen với bạn! - Ca xong "bài cải lương", hắn mới chịu buông bàn tay tôi ra.

"Bạn"? Ai là bạn của mày, cái thằng mặt ột? Nếu nói ra điều mình suy nghĩ thì câu nói của tôi sẽ là như vậy. Nhưng lúc đó đầu tôi bận nghĩ về việc khác: "Mình vẫn thường nghe Hương nhắc đến bạn." Có thật vậy không? Nếu vậy thì rõ ràng Hương đã có tình cảm đặc biệt đối với tôi, chứ nếu không thì nhắc làm gì? Tôi cảm thấy phấn chấn hẳn lên, đồng thời cũng bức tức: Hương phải gặp thằng cha này nhiều lần nên hắn mới có thể "vẫn thường nghe Hương ..." được. Chẳng lẽ thằng Hùng lại nói đúng, rằng Hương đã "kết mô đen" với một anh chàng bác sĩ tương lai nào đó, lại chính là anh chàng mặt ột này?

Tôi buông hai tiếng gọn lỏn:

- Không dám!

Chắc thấy bản mặt "hình sự" của tôi nên Hương nói, giọng vui vẻ:

- "Nhà văn tương lai" và "chàng nghệ sĩ hài" làm quen với nhau đi! Biết đâu sau cuộc gặp gỡ tình cờ này, hai người lại chẳng trở nên tâm đầu ý hợp?

"Hổng dám đâu!" Nếu nói ra điều suy nghĩ thì câu nói của tôi là vậy. Nhưng ... "chàng nghệ sĩ hài" là tôi, còn hắn là nhà văn tương lai? Chẳng lẽ chàng mặt ột này lại đa tài vậy sao?

Nghe Hương giới thiệu xong, "nhà văn tương lai" nhìn tôi cười ngạo nghễ. Nụ cười ấy làm tôi nổi sùng:

- Anh có tài văn, thế tại sao không làm văn sĩ mà lại đi học ngành y? Coi chừng lộn nghề.

"Anh Khuê" liếc đôi môi "nói dóc", nghiêng đầu trả lời chậm rãi:

- Mình cũng đã suy nghĩ nhiều điều bạn vừa nói, nhưng cuối cùng mình quyết định theo ngành y, vì ...thu nhập của một bác sĩ bao giờ cũng cao hơn thu nhập của một văn sĩ! À, hôm trước mình có xem vở "Chuyện đùa". Bạn diễn đạt lắm. Mình không ngờ trong con người bạn lại ẩn chứa một tài năng tiềm tàng ...

Vở diễn mà hần vừa nói là vở hài kịch ngắn nhân dịp tổng kết niên học. Hôm ấy tôi đóng vai người yêu của Hương, trong khi ngoài cuộc đời thật tôi chỉ là cái bóng của nàng không hơn không kém. Và niềm hạnh phúc giả tạo ấy đã hại tôi. Trong khi diễn, tôi run lập cả lập cập, lưỡi lú lút, thậm chí gần như quên cả lời thoại mà trước đó tôi đã dày công học thuộc. Hương hỏi một tràng, tôi đáp một nẻo, mặt ngờ ngạc nhiên, mồ hôi toát ra. Đến động tác âu yếm người yêu (trên sân khấu), tôi đã làm Hương phát hoảng vì cử chỉ vụng về. Hôm ấy khán giả được một trận cười bể bụng, và hóa ra tôi đã thành công (vì hài kịch mà!), nhưng với riêng tôi thì tôi ê ẩm và thê suốt đời giả từ sân khấu.

Tôi biết hôm ấy gã mặt ọt đến là để xem Hương diễn, và hần đã chứng kiến trọn vẹn "tài năng sân khấu" của tôi! Tôi nghe mặt mình nóng bừng, nhưng muốn bước đến tặng cho hần một quả nốc ao, nhưng nghĩ làm vậy là thiếu văn hóa nên tôi chỉ gằn giọng:

- Tôi không thích nghe anh ăn nói kiểu đó. Anh biết anh đang nói chuyện với ai không?

- Chà, ghê quá! Chẳng hay tôi đang được vinh dự nói chuyện với ai vậy nhỉ?

Một phút im lặng trôi qua và tôi lấy làm lạ là thấy mình còn ngồi yên tại chỗ. Tôi cố nói nhẹ nhàng:

- Tôi không có rảnh để nói cho anh biết tôi là ai. Và lại anh cũng chẳng có tư cách gì nhận xét này nọ về tôi ...

"Anh Khuê" cười thành tiếng:

- Cho dù tôi không đủ tư cách nhận xét về bạn, nhưng tôi đủ hiểu biết rằng, hiện tại bạn đang kiếm chuyện gây sự với tôi, phải không nào?

- Gây sự với anh? - Tôi cười mỉa mai - Gây sự với anh để làm gì trong khi anh chỉ là người ngoài cuộc.

Nãy giờ Hương ngồi trố mắt nhìn tôi như nhìn một ...con quái vật. Mãi đến lúc này cô mới mở được miệng:

- Tân, hôm nay bạn làm sao thế? Bạn vẫn bình thường không ầm đầu đó chứ?

- Câu hỏi đó bạn nên hỏi anh bạn "nhà văn tương lai" của bạn thì đúng hơn.

- Anh nói sao? - Gã mặt ọt bắt đầu sùng sộ - Và tôi với anh ai là người ngoài cuộc?

Thấy tình hình căng thẳng nên Hương vội dẫn hoà:

- Thôi thôi cho tôi xin, đừng có lời qua tiếng lại nữa. Hãy nói chuyện vui vẻ với nhau có được không?

Tôi thấy đã đến lúc ra đòn kết thúc. Tôi liền đứng lên. Thấy thế, "anh Khuê" xoay người cảnh giác. Nhưng hóa ra làm như thế là thừa, bởi tôi chỉ gọi Hương ra ngoài chứ chẳng đụng chạm gì đến hắn. Khi ra khỏi phòng khách, tôi hỏi ngay:

- Anh ta là người yêu của Hương phải không? Hãy nói thật đi vì mình không muốn mất thời gian vô ích.

- Không. Hắn ta chỉ là một tên lì lợm nhất thế giới.

- Sao Hương không đuổi hắn đi?

- Đã đuổi nhiều lần nhưng hắn vẫn cứ đến. Bạn có cách gì giúp mình không?

- Dễ ợt: Bạn hãy đi chơi với mình, để hắn ngồi đó cho ruồi nó ...bu!

- Ý kiến tuyệt vời. Tân ngồi chờ tí, mình vào nhà trong xin phép ba má ...

Tôi không ngờ tình thế lại diễn biến thuận lợi cho tôi đến như thế. Tôi trở vào phòng khách, nói với "anh Khuê":

- Anh chịu khó đợi một chút, Hương vào trong thay đồ, xong tụi mình cùng đi chơi!

Chẳng hiểu sao, "anh Khuê" trả lời yếu xìu:

- Tôi ...không đi đâu.

Lúc sau Hương ra, nói gì đó với "anh Khuê" rồi ba chúng tôi bước ra khỏi phòng khách. Hương ngồi lên yên xe tôi và tôi bình thản đạp xe qua trước mũi hắn.

Hôm đó tôi và Hương đi chơi đến chiều, và chẳng hiểu sao tôi gọi ngày hôm đó là ngày "chủ nhật tím".

Dì ghẻ

Hoàng Mộng Hoài

Ba mẹ Dạ Thảo chia tay nhau sau mấy lần lục đục, gấu ó nhau. Ngày đó nó mới mười tuổi. Mẹ nó lấy Việt kiều, còn nó ở với ba. Mà trước giờ nó cũng chỉ gần ba. Ba luôn quan tâm tới tất cả những niềm vui, nỗi buồn của nó.

Trong nhà chỉ còn lại hai cha con, nên chỉ ba Dạ Thảo chiều nó lắm. Ba luôn làm tất cả những gì có thể cho nó, để nó không thua kém bạn bè. Năm học 12 ba mua cho nó chiếc Chaly để đi học. Nó cũng không đòi hỏi gì hơn. Nó thương ba nhiều, rất nhiều. Có một điều, ba Dạ Thảo không thể là một người mẹ. Nhưng mà nó không quan tâm đến điều đó, nó không cần. Nó chỉ cần ba, và cần một mình ba thôi. Có một lần, khi nó đi học thêm về, có một tên con trai cứ lẻo đẻo theo sau. Dạ Thảo về kể cho ba nghe. Ông cười và nói:

- Con gái lớn có người để ý là chuyện bình thường. Nhưng con phải lo học; lúc này không nên nghĩ đến chuyện đó, chừng đậu đại học rồi hẵng hay.

Sau Tết năm 12, việc học cứ xoắn lấy nó. Sáng đi học ở trường, chiều đi học phụ đạo, chuẩn bị cho ba kỳ thi sắp tới: học kỳ II, tốt nghiệp và đại học. Nó phải làm cả công việc ở nhà, đi chợ và nấu ăn... nữa. Sáng, Dạ Thảo phải dậy thật sớm để dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị đồ ăn sáng cho hai cha con, rồi sau đó ba đi làm, nó đi học. Ba nhiều lần muốn giúp nó nhưng vì công việc ở công ty quá bề bộn, về nhà nhiều lúc chỉ phụ nó bê được nồi cơm đặt lên bàn.

Và rồi một buổi chiều đi học thêm về, vừa dắt xe vô nhà, Dạ Thảo nghe tiếng ba nó đang nói chuyện với một giọng đàn bà trong phòng khách. Nó bước tới cửa đứng yên nghe. Lúc này là giọng của ba nó:

- Anh rất thương nó, nhưng chẳng thể làm gì nhiều để giúp nó. Công việc thì nhiều, mà nó sắp thi cử tới nơi. Vả lại... nó cũng cần tình cảm của người mẹ nữa, Nghiêm ạ!

Rồi giọng người đàn bà trầm trầm:

- Còn phải hỏi ý kiến Dạ Thảo nữa chứ anh!

Thì ra họ đang nói về nó. Họ đang thương hại nó. Nó sợ hãi, lúng túng đứng như trời trồng. Rồi nó quay lại chạy về phòng, nhưng hấp tấp thế nào, cánh cửa phòng khách đánh sập một tiếng "rầm". Cả hai người nhìn ra. Ba nó bước tới mở cửa:

- Thảo về rồi hả con? Vô đây, vô đây ba có chuyện muốn nói.

Rồi ba cầm tay dắt nó vô như dắt một đứa con nít lên năm tuổi. Dạ Thảo nhìn nhanh qua người đàn bà đang ngồi đối diện với ba nó. Nó lí nhí:

- Cháu chào cô!

Rồi cúi xuống để tránh cái mỉm cười và ánh mắt dò xét của bà ta. Nó ghét. Ba nó lại lên tiếng để phá tan cái không khí yên lặng đến lạnh lùng ấy:

- Đây là cô Nghiêm. Con có thể gọi bằng dì. Dì Nghiêm sẽ đến ở với ba con mình. Nếu con cần gì, dì sẽ giúp con. Dì sẽ thay thế mẹ của con. Nó chuyện với dì đi, Dạ Thảo!

Dạ Thảo đứng sững nhìn con người mà từ phút này nó sẽ gọi, sẽ phải gọi bằng dì. Nó cứ đứng nhìn như thế, rồi như sực tỉnh, nó gằn giọng:

- Chào dì!

Rồi nó quay đi, lầm lũi về phòng mình, đóng cửa lại. Nó khóc vui. Có lẽ nó tủi thân. "Dì, dì ư? Nó phải gọi một người đàn bà có cái tên dữ dằn ấy là dì sao? Nó chẳng bao giờ mặc cảm vì thiếu mẹ. Ở trường nó là một nữ sinh ngoan, học khá. Còn với bạn bè nó luôn giúp đỡ hết mình. Ai cũng quý mến nó. Và nó còn có ba. Chừng đó đã đủ. Nó chưa bao giờ muốn người thứ ba xen vào cuộc sống êm đềm của ba và nó.

Đêm đó, nó thức nghe nhạc và nghĩ về mọi thứ. Có lẽ ba không còn thương nó nữa? Nó buồn, và lại khóc. Nó khóc thiệt lâu, thiệt nhiều, rồi nó ngủ thiếp đi lúc nào chẳng biết.

Sáng hôm sau nó dậy trễ hơn mọi ngày. Ba nó đã dậy từ lúc nào. Ông đang ngồi nhâm nhi ly cà phê buổi sáng. Trên bàn đã đặt sẵn hai tô phở còn bốc khói. Ông đang nghĩ gì nên không để ý thấy nó đi xuống. Rửa mặt xong, Dạ Thảo thay quần áo rồi dắt xe ra cửa:

- Thừa ba con đi học!

Ba quay lại, vẫn giọng điềm tĩnh:

- Ba mua phở rồi, ăn rồi hẵng đi, Thảo!

- Còn phần của người ấy đâu ba? - Nó hỏi, giọng lạnh lùng. Nhưng ba nó vẫn từ từ nói, như không hề biết nó đang nghĩ gì:

- Cô Nghiêm về từ chiều hôm qua rồi. Thôi, vô ăn đi con!

Lúc này nó mới thấy đói. Mà cũng phải thôi, chiều qua tới giờ nó đã ăn gì đâu? Tối hôm qua nó quên mất việc nấu cơm. Không biết ba ăn gì? Chắc cái dì Nghiêm ấy đã làm buổi tối cho ba. Nghĩ vậy nó cũng không hỏi thêm. Nó ngồi xuống ăn một mạch hết tô phở. Rồi nó tới trường.

Tiết học cuối cùng cũng đến lúc kết thúc. Buổi học hôm nay sao dài quá. Nó dắt xe ra cổng, lặng lẽ đi, không cười đùa như mọi ngày nữa. Nhỏ Ngọc Chinh, bạn thân nhất của nó hỏi:

- Hôm nay mày sao vậy Thảo? Bệnh hả?

- Chẳng sao hết. Tao muốn đi một mình.

Rồi nó lên xe nổ máy chạy đi. Về tới nhà, cửa vẫn khóa. Ba đi làm chưa về. Nó nghĩ vậy và mở cửa vô. Thay quần áo xong, nó chuẩn bị nấu cơm. Nó thấy là lạ. Nhà cửa sáng nay nó chưa kịp dọn, sao bây giờ lại gọn gàng thế. Lại có cả một mâm cơm ngon lành để sẵn trên bàn. Sao hôm nay ba về sớm vậy kia? Nó thắc mắc. Ba đi đâu? Chắc bận việc đi rồi. Nó mở lồng bàn ra và ánh mắt dừng lại ở một mảnh giấy gấp tư. Nó mở ra và đọc. Những dòng chữ nhập nhòa trước mắt

nó, như muốn trêu chọc nó:

"Dạ Thảo!

Cô rất hiểu tình cảm lúc này của cháu, một cô bé đầy nghị lực. Cô rất tôn trọng tính ích kỷ trong tình cảm của cháu đấy. Cô muốn giúp cháu một cái gì dù vô cùng nhỏ. Cô sẽ không làm phiền cháu nữa. Cô ở chỉ một mình, có kèm địa chỉ đây. Nếu muốn, cháu hãy đến tìm cô nhé! Chào cháu.

Cô Nghiêm".

Dạ Thảo đứng yên một lúc lâu, như đang nghĩ một điều gì. Mà nó có nghĩ được gì đâu. Đầu óc nó quay cuồng, rối tung lên những dự định, ý kiến chông chênh. Nó bỏ lên nhà.

Mùa thi đến, nó vui đầu vào sách vở chuẩn bị thi học kỳ II, rồi tốt nghiệp. Những buổi đi học về, cơm canh đã làm sẵn, nhà cửa đã gọn gàng nhưng không còn mảnh giấy nào nữa. Nó chẳng nói gì với ba. Ba nó biết, nhưng cũng từ sau đó ba nó không nói gì với nó về chuyện ấy nữa. Nhiều lần trong bữa ăn, nó lén nhìn ba nó, để cố đoán xem ông đang nghĩ gì, nhưng vẻ mặt ông vẫn bình thản như không có chuyện gì để nghĩ, để lo. Lúc này nó thương ba quá. Hay là... nhưng nó lại lắc đầu, và ý nghĩ trong nó cũng lấp lửng chỉ có thế.

Vậy mà đã qua hai tháng, lúc này là cuối tháng sáu, nó đã thi xong tốt nghiệp, đậu loại khá. Còn một kỳ thi nữa, một bước ngoặt của cuộc đời nó. Nếu được vào đại học, nó sẽ về Sài Gòn, ba sẽ ở một mình. Chiều nay mưa, và nó đã khóc. Lúc này nó cảm thấy cần tình thương yêu của một người mẹ, mà trước đây nó tưởng là không cần thiết. Ba sẽ già, sẽ yếu, nó còn cuộc sống riêng tư, lúc đó ai sẽ săn sóc cho ba? Nó chợt nghĩ đến người đàn bà tên Nghiêm ấy. Ba đi làm rồi. Nó quyết định mặc áo mưa và dắt xe ra đường.

Dạ Thảo tìm theo địa chỉ ấy, đến một căn nhà nhỏ khá khang trang nhưng yên tĩnh. Nó rụt rè bấm chuông và hồi hộp chờ đợi. Tiếng dép lẹp xẹp rõ dần, rõ dần và ngưng lại. Cánh cửa mở ra. Cô Nghiêm đứng sững nhìn nó. Nó nhìn cô, mỉm cười...

Đôi mắt hình cánh phượng

Ngân Hoàng

Tôi đi dạo một vòng quanh trường nội trú mới. Dừng chân bên một góc cây phượng còn một vài chùm hoa ở góc sân, tôi nhìn lên một lúc thì nghe tiếng nói từ phía sau lưng. Giật mình.

- Định trèo lên hái phượng à?

- Đâu có... tôi... tôi...

- Hay chú muốn tìm ai?

- Không... chú... anh... vào trường chơi một chút đó mà.

Cô bé nhìn tôi từ đầu đến chân dò xét. Một lúc cô bé nói:

- Nhìn anh không phải là người tốt... í, lộn người xấu. À, anh học lớp mấy vậy?

- Theo nhỏ thì tôi học lớp mấy?

- Lớp 10 là cùng!

- Còn nhỏ? - Tôi hỏi lại.

- Lớp 9.

- Vậy mà tôi cứ tưởng nhỏ học lớp 12 chứ! - Tôi kê tử đứng lại.

- Anh... chú... ông...

- Gì vậy nhỏ? Thôi tôi đi ghen. Bye!

Tôi ráng bước trở về phòng mình. Đêm ấy trong giấc mơ tôi thấy ánh mắt giận dữ của cô bé sắc như lá sậy ở quê tôi.

Những giây phút lạ trường, lạ lớp, lạ bạn bè, thầy cô ban đầu không còn nữa. Tôi vào học ngay cái lớp giống như "lạc vào Tây Lương nữ quốc", tỉ số trong lớp gồm 24 nữ và 11 nam.

Một hôm, lớp tôi kiểm tra một tiết tập trung toàn khối vào tiết thứ năm nên ra trễ. Vừa đi xuống thang lầu thì gặp cô bé với một xâu chìa khóa trên tay, tôi nói:

- Chào nhỏ.

Cũng với ánh mắt dò xét như lần đầu, cô bé nói:

- Ông anh là ai vậy?

- Bộ nhỏ không nhớ tôi hả?

- Hông. Ba em nhốt mấy người đi trễ ở ngoài nhiều lắm. Mỗi lần như thế họ đều năn nỉ em mở cửa cho vào. Nhiều người lắm em hổng nhớ đâu.

- Tôi chưa hân hạnh được nhỏ mở cửa cho đi vào trường vì tội đi trễ. Nhỏ không nhớ tôi thật sao?

- Thật mà - Cô bé khẳng định.

- Tôi là cái chú... anh... ông... bữa kia đó.

- À, thì ra là vậy.

- Trí nhớ của nhỏ kém thật!

Tôi nghĩ là cô bé sẽ phản ứng lại trước câu trêu chọc của tôi, nhưng không. Cô bé chậm rãi nói:

- Mỗi lần gặp ông anh đều để lại cho em ấn tượng khó quên.

- Thật không?

- Thật. Lần trước gặp ông anh em vừa giận vừa tức... cười cho một anh chàng ngổ ngáo.

- Rồi làm sao hết giận và tức? - Tôi hỏi.

- Ăn. Ăn là một biện pháp hữu hiệu nhất để giải tỏa nỗi buồn.

- Câu nói hay nhất trong tháng! Chiều nay mời nhỏ đi ăn bún cua nha.

- Rất tiếc bây giờ em không buồn. - Cô bé nhún vai - Bây giờ em phải đi khóa tất cả các lớp lại.

- Thì ra nhỏ là con chú Sáu bảo vệ à?

- Đúng.

- Tôi sẽ giúp nhỏ khóa hết các lớp học. Sau đó chúng ta sẽ đi ăn bún cua. Nhỏ đừng nghĩ là ta buồn nhưng cái bao tử của chúng ta thì hình như đang buồn.

- Em chịu thua ông anh luôn. - Cô bé vừa lắc đầu vừa cười.

Đến bây giờ tôi mới biết tôi và cô bé cùng cư ngụ trong "khu vực" của trường. Nhà chú Sáu bảo vệ - ba cô bé - nằm ở một góc sân. Trước cửa một bên là cây phượng già cỗi, một bên là cái giá treo một cái trống lớn. Cô bé đề nghị tôi để gạo và đồ ăn bên nhà để nấu giùm tôi luôn. Mỗi bữa cơm tôi chỉ qua phụ dọn rồi cùng ăn với cô bé và chú Sáu. Một hành động đẹp, đại gì tôi không chấp nhận (!)

Cái tin tôi quen thân với cô bé nhanh chóng lan ra trong lớp. Bọn con trai thường đi trễ nhìn tôi với ánh mắt cảm phục nửa như van lơn. Từ lâu cô bé được mệnh danh là "cô bé tim đá", bởi vì

một lễ đơn giản bất chấp mọi lời van xin, cô bé không bao giờ mở cổng cho những học sinh đi trễ vào trường.

Một buổi chiều, sau khi ăn cơm xong, tôi phụ cô bé rửa chén ở sau nhà. Tôi hỏi:

- Nhỏ chấp nhận lời rêu rao và biệt danh là "cô bé tim đá" à?

Cô bé im lặng, chỉ có tiếng nước xối mạnh hơn.

Tôi hỏi tiếp:

- Tại sao nhỏ không trả lời?

- Ông anh lúc nào cũng chỉ biết đặt câu hỏi cho người khác. Có những câu hỏi mà ý nghĩa của chúng chính là ở chỗ không có câu trả lời. Ông anh hiểu chứ?

- Hơi... hơi hiểu.

- Mọi người nghĩ về em thế nào em không ngại. Chỉ sợ... ông anh nghĩ xấu về em thôi.

- Không bao giờ.

- Em không tin.

Tôi đưa tay lên trời định thề một câu để cô bé tin, nhưng cô bé ngăn lại:

- Những người hay thề thốt thường giả dối.

- Nhưng tôi thì ngược lại.

- Em không tin. Ông anh có khi lại gặp đôi những người đó.

Nói xong, cô bé ném về cho tôi một nụ cười lém lỉnh. Tôi vói tay hái một trái chùm ruột gần đó đưa lên nói:

- Nụ cười của nhỏ đẹp như... trái chùm ruột này.

- Đó là trái chùm ruột chua mà.

- Mặc kệ, chua mà ngọt chứ đừng ngọt mà chua.

Tôi quăng trái chùm ruột lên cao đưa miệng hứng lấy. Thấy vậy, cô bé nhăn mặt.

- Chua quá!

Khoảng nửa tháng tôi về thăm quê một lần. Thường thì sáng thứ hai vừa lên tới, tôi để đồ trong phòng rồi chạy vội lại nhà cô bé. Căn nhà đóng cửa. Gặp một thầy giám thị đi ngang, tôi hỏi:

- Chú Sáu đi đâu mà đóng cửa vậy thầy?

- Hình như con chú ấy bệnh tối qua chở vô nhà thương rồi. À tới giờ đánh đổi tiết, để thầy vô đánh trống.

- Dạ, cảm ơn thầy.

Tôi chạy vội qua bệnh viện. Đi vòng vòng tìm một lúc không thấy, tôi định trở về, chợt thấy chú Sáu từ dãy hành lang đằng xa đi ra. Tôi mừng rỡ chạy lại:

- Chú Sáu.

- Minh hả con. Con nhỏ tối qua bị bệnh...

- Nhỏ nằm phòng nào vậy chú?

- Kia kia. Con vô thăm nó đi. Chú ra ngoài xin miếng nước sôi.

- Dạ.

Cô bé đang ngủ, khuôn mặt cô bé khi ngủ nhìn thánh thiện làm sao. Lúc này tôi mới chú ý, cô bé ốm nhiều và xanh xao thấy rõ. Tôi không dám gây tiếng động mạnh sợ cô bé thức giấc. Một lúc lâu, cô bé trở mình. Giường bên cạnh có tiếng ho lớn làm cô bé thức giấc. Mở mắt ra thấy tôi, cô bé tỏ ra vui mừng:

- Em tưởng đâu không còn gặp lại ông anh nữa chớ.

- Sao vậy?

- Tự dưng em ngất xỉu, tỉnh dậy thấy nằm trong đây.

- Bây giờ cảm thấy thế nào rồi?

- Em cảm thấy khỏe nhiều rồi.

- Vậy thì tốt.

*

Mới đó mà đã ba năm rồi! Một mùa hoa phượng nữa lại tới. Tôi đang tất bật ôn thi. Cô bé thì dạo này hay trở bệnh lắm. Căn bệnh tim của cô bé nếu chữa trị khỏi phải rất tốn kém. Nhưng với số tiền lương khiêm tốn của cha cô bé, liệu có thể đủ không?

Tôi phải tìm cách giúp đỡ cho cô bé.

Thế rồi kỳ thi tốt nghiệp, tôi cũng đã thi xong.

Tôi chia tay cô bé lên thành phố thi Đại học. Đêm ấy, chúng tôi đã ngồi rất lâu dưới gốc cây phượng trước nhà cô bé. Cả hai đều lặng im bởi có lúc âm thanh là vô nghĩa. Mấy con ve trên cành thi nhau hòa âm những khúc nhạc buồn. Tôi quay qua vuốt tóc cô bé:

- Cố gắng giữ sức khỏe nhen nhỏ.

- Ông anh cũng vậy nha!

- Ừ.

Thế rồi cả hai lại im lặng. Đến khi tôi đứng dậy chuẩn bị về, tôi nắm lấy tay em nói:

- Đợi anh về nha. Anh sẽ chữa khỏi bệnh cho nhỏ.

Trong đêm, hai ánh mắt của cô bé như hai vì sao sáng. Hai vì sao ấy đang lung linh. Không, cô bé đang khóc, chẳng biết cô bé khóc vì sao? Vì bệnh của mình hay là vì lời hứa của tôi? Tiếng ve trên cành như ngừng lại trước câu nói của cô bé:

- Vâng, em sẽ đợi anh.

Chỉ chờ có vậy, mấy con ve trên cành lại tiếp tục làm nhiệm vụ của nó. Đôi mắt của cô bé lúc này sao giống như hai cánh phượng vĩ tròn và to. Tôi biết, đôi mắt ấy sẽ chấp cánh cho ước mơ của tôi sớm thành sự thật.

Đuổi bắt

Vương Liễu Hằng

Tiếng gõ cửa rụt rè, tôi chạy ra. Anh nhìn tôi âu yếm và hớn hờ. Tôi nói ngay:

- Hôm nay Nguyệt bận học. Anh về đi!

Mặt anh bí xị như cái bánh bao:

- Thứ bảy mà em cũng học hả?

- Sắp thi rồi. Vả lại thứ bảy thì có khác gì thứ hai?

Vẻ đau khổ, hụt hẫng của anh làm tôi cảm thấy bất nhẫn:

- Có lẽ thứ sáu em thi xong. Anh rảnh không?

Tất nhiên là anh rảnh. Tôi đã biết kịp thời cho thêm một chút đường vào ly chanh muối. Xin thề với bạn là bữa đó... dẫu thành phố có bị động đất hay bão cấp mấy mươi thì... anh vẫn đến như thường.

Thời gian chùng xuống như một tiếng thở dài. Anh nhìn tôi rồi quay đi, chiếc áo sờn và chiếc xe đạp lóc ca lóc cóc. Đường về chắc dài lê thê.

Tôi đứng nhìn theo vừa thấy ân hận lại vừa thấy bằng lòng với... chính mình. Một sự bằng lòng rất đồng đánh và rất con gái. "Khá đấy, Nguyệt ! Ít ra cũng có một quả tim tan ra từng mảnh vì mày..."

Kể ra một buổi chiều thứ bảy dập dìu như thế này, chỉ có diên mới vui đầu vào sách. Một chút thời gian trò chuyện với anh có nghĩa lý gì so với đồng sách bài thi vĩ đại mà tôi đã gối gờn xong từ mấy tháng nay. "Ác quá Nguyệt ơi! Nhưng không sao! Cần thử thần kinh một chút, cho vui mà."

Tối, tôi ra hành lang đứng hóng gió. Ai như anh ngồi ở quán cà phê bên kia đường, ủ rũ. Đốm thuốc lá lập lờ soi tỏ khuôn mặt suy tư. Tính trồng cây si sao? Tự nhiên tôi thấy bức mình, dần dỗi đi vào nhà tắt đèn và kéo kín rèm cửa. "Khung cửa sổ nhà em mỗi tối - ngọn đèn khuya lặng lẽ bóng em ngồi..." Tiếng hát đầu đó vọng lại. Tôi than thầm "lãng mạn quá chàng Roméo ơi!"

Anh yêu tôi đã bốn năm - một khoảng thời gian không ngắn. Anh yêu tôi từ khi tôi còn là một cô bé ngây thơ với hai bím tóc ngúng nguẩy trên đầu. Dù sao, tôi cũng thầm công nhận là anh biết khá nhiều. Dân bách khoa mà thơ chữ Hán thuộc lầu lầu. Bình văn thơ sắc sảo không thua gì Biêlinxki - Một cái đầu đáng nể! Thế nhưng trong tình yêu, anh chỉ là một chú bé con. Không màu mè, không mách khoé, không ...nghệ thuật tán tỉnh. Anh chân thành, nồng thắm và giản dị như những cuốn sách hay mà anh cố lục tìm mua cho tôi ở ven đường hay những văn thơ tình lãng mạn mà tôi thường thấy xuất hiện trong tập vở. Anh sống thật với những gì mình có. Anh trái lòng cho tôi nhìn rõ. Anh làm tôi xúc động bằng cái tình yêu chân chất ấy, nhưng ...có lẽ đó là sai lầm nghiêm trọng của anh. Tình cảm anh cho tôi hoàn toàn hồn nhiên, tự nguyện, không toan tính, không đòi hỏi. Dạt dào mà không ồn ào. Yêu... và có một cái gì đó như sự cam chịu. Thường những. Thường những điều mà ta đạt được dễ dàng, ta lại không biết quý.

Anh yêu tôi nhiều và nhiều quá làm cho tôi nghĩ rằng mình đáng được như vậy, rằng đó là một điều tự nhiên như con người thở hít khí trời, như cây cỏ hướng về ánh nắng ... Anh đâu biết rằng một chút lạnh, một chút phớt tỉnh, một chút hờ hững bất cần lại có "tác dụng" hơn gấp trăm ngàn lần cử chỉ chăm sóc, săn đón kia.

Còn tôi, tôi sẽ bật cười nếu ai đó nói rằng tôi yêu anh. Những lá thư tình nồng cháy của anh được đem ra bình luận, đọc diễn cảm và... ngâm lên giữa lũ bạn nghịch ngợm của tôi. Đứa nào cũng lắc đầu khi thấy anh chờ tôi hằng giờ dưới trưa nắng chỉ để... đưa cho tôi mấy cuốn sách mới tìm mua được! Đúng là con tim tôi bằng i-nốc. "Nhỏ Nguyệt chẳng có yêu ai hết, nó chỉ chinh phục và chinh phục thôi! những chàng khốn khổ nào lỡ ngã quỵ rồi thì chỉ còn là con zéro"

Tôi giật mình trước nhận xét quái ác của Phương. Nhưng ngẫm ra thì nó cũng có lý. Dòng máu trong người tôi là dòng máu... đi chinh phục mà.

Khi anh nói yêu tôi, tôi bình thản :

- Nếu Nguyệt chưa cảm thấy yêu anh thì sao?
- Thì anh sẽ chờ cho đến khi Nguyệt "cảm" .
- Không , anh chẳng chịu nổi Nguyệt đâu! Rồi anh cũng sẽ bỏ cuộc như bao chàng trai khác. Sau một tháng là cùng.
- Anh sẽ chờ ... chờ cho đến khi Nguyệt quyết định chọn một người yêu.
- Thế nhờ em không yêu ai hết?

Và ...anh đã đáp lại tôi bằng một nụ cười khó hiểu . Sự kiên trì của anh làm tôi suy nghĩ. Tai ác thay, khi tôi bắt đầu nghĩ về tình yêu của anh một cách nghiêm túc thì Hùng lại xuất hiện.

Bây giờ chúng tôi lại đang đuổi bắt nhau trên một vòng tròn. Điểm đầu là Hùng, kế tới tôi và cuối cùng là anh. Tôi có yêu Hùng không? Chẳng biết nữa. Chỉ thấy rằng Hùng đã tác động nhiều đến tôi. Cái vẻ ngạo nghễ, khinh bạc của anh chàng làm cho tôi điên tiết và cảm thấy ... bị xúc phạm nặng nề. Cần phải cho anh ta biết " lẽ độ " và không được phép hờ hững trước một người con gái đẹp và thông minh như tôi chứ! "Tôi phát cáu thật sự trước sự lạnh lùng của Hùng - Anh chàng như một quả bóng bay cứ vật vờ ... chập chờn trước mắt như trêu tức tôi. Người ta vẫn cố đạt cho kỳ được cái mà người ta chưa nắm bắt ở trong tay, mặc dù đôi khi cái mà người ta đang nắm giữ lại đáng quý hơn nhiều. Bây giờ, mục đích duy nhất của tôi là phải làm cho Hùng ngã gục như bao nhiêu anh chàng khác đã từng ngã gục trước tôi .

Tối thứ sáu, anh đến sớm.

- Mấy bữa nay nhớ Nguyệt quá, anh chẳng học được.

Tôi lạnh nhạt:

- Vậy sao? Thế mà Nguyệt không biết đó!

Vừa ngồi với anh vài phút thì Hùng đến - Dầu thơm và xe Dream bóng lộn - Đạo này đã tỏ ra "ngoan ngoãn" hơn nhiều. Hai anh chàng gồm nhau.

Anh kiêu hãnh, Hùng ngạo mạn tự tin, nói:

- Tối nay Nguyệt đi xem ca nhạc ở rạp Rex với anh nhé!

Có nên đi không? Kỳ quá. Cái mục đích "cao cả" lại lớn vồn trong đầu tôi. Có thể hôm nay chàng sẽ nói... Thấy tôi phân vân, anh tế nhị:

- Nguyệt đi xem cho khuây khỏa. Em mới thi xong mà.

Tôi nhí nhảnh và vô tâm:

- Anh đi luôn cho vui nhé!

Anh bị bất ngờ:

- À ... không được, chắc anh không đi được ...

Ánh mắt đắc thắng của Hùng làm tôi khó chịu. Anh dắt chiếc xe đạp cà tàng đi ra cổng rồi bỗng quay lại nhìn xoáy vào tôi, cái nhìn đau đớn của một tâm hồn bị tổn thương cực độ. Tôi hiểu anh nghĩ gì. Không! Không phải đâu!

Ánh mắt anh ám ảnh tôi suốt buổi tối. Hùng hỏi:

- Ai vậy?

...

- Anh chàng bụi hết cỡ ha!

Cái giọng khinh thị của Hùng làm tôi phát cáu:

- Vì anh ấy không muốn là một con công!

- Nguyệt nói vậy là sao?

- Vì con công có một cái đầu quá nhỏ và một bộ cánh quá lớn. Còn anh ta ngược lại.

Tôi trả lời tỉnh bơ. Hùng lặng im trước vẻ gay gắt của tôi. "Đầu óc các bà ..." chắc anh ta nghĩ vậy.

Tối hôm ấy anh hiện ra trong giấc mơ của tôi với cái nhìn bị thương "Em đã chọn con công loè loẹt đó sao?" Không! Anh lầm rồi!

Tôi giật mình, toát mồ hôi và bỗng sợ mất anh kỳ lạ.

Một ...hai ...rồi ba ngày trôi qua, anh vẫn không lại. Trống vắng! Tôi ngạc nhiên với chính mình. Có lẽ nào ...? Chắc tại vì anh trở nên quá quen thuộc trong cuộc sống của tôi nên sự vắng mặt ấy đã tạo nên cảm giác hụt hẫng là điều đương nhiên. Nhưng một tuần ... Nỗi nhớ quặn thắt, cồn cào. Không thể nào quên được anh. Tôi ra hành lang đứng nhìn xuống quán nước ở bên kia. Những kỷ niệm tràn về - Tôi chống cằm ôn lại từng cử chỉ chăm sóc nhỏ nhặt của anh. Anh đã yêu tôi biết bao...Tôi nâng niu những cuốn sách, đọc lại từng lá thư ...và cảm thấy xúc động đến tận đáy lòng. Tôi thêm được giận hờn, thêm được gục đầu lên vai anh mà ... khóc.

Sinh nhật - Tôi không tổ chức gì cả. Chiều, tôi ngồi buồn thiu trước nhà, giàn hoa ti gôn tím ngát. Hùng đến - ôm theo một bó hồng nhung to tướng. Anh chàng lúng túng trước vẻ mặt " hình sự " của tôi - vẻ ngạo nghễ đã biến mất: "Anh muốn nói với Nguyệt rằng ... Anh yêu em". Hùng táo bạo vòng tay qua người tôi - hôn lên mái tóc ...

"Mi đã chiến thắng rồi đó Nguyệt - Được gì?" Tự nhiên tôi nghe lòng tê tái lạ. Những giọt nước mắt chảy dài. Hùng ngơ ngác. Tiếng gió lao xao... Tôi linh cảm thấy người mà tôi đang chờ đợi ở rất gần đây thôi! Tôi vùng dậy, thoát ra khỏi vòng tay của Hùng chạy ào ra thì... chỉ còn thấy một nụ hồng bé nhỏ nằm trơ trọi trước cổng nhà. Anh đã lặng thầm đến tự bao giờ? Anh đã thấy và nghe những gì? Anh sẽ nghĩ gì?

Trời ơi!

Tôi đã phải trả giá cho sự ngông cuồng của chính tôi một cái giá khá đắt. Anh đã nói "Anh từng yêu em, yêu em say đắm - rồi anh đặt toàn bộ ý nghĩa cuộc đời vào tình yêu ấy... Nhưng bây giờ thì em đã yêu và được yêu. Anh đã trở nên thừa thãi..." Tôi nhìn sâu vào mặt anh để tìm lại sự đau đớn tuyệt vọng của ngày xưa, nhưng không thấy. "Anh đã đau... đau lắm nhưng không khổ". Anh cười nhẹ nhàng. " Cuộc sống còn nhiều cái khác ngoài tình yêu - Em đã giúp anh nhận ra điều đó! " Giọng anh đều đều, chân thành và nồng ấm, không hờn giận, không chua cay. "Anh sẽ là anh trai của em nhé! Cô bé con. " Tôi muốn hét lên: "Không ! Anh lầm rồi, em không yêu Hùng, em không muốn làm em gái của anh - Em yêu anh ..." Nhưng tôi lặng người, cái cảm quan nháy bén của người con gái giúp tôi nhận thấy sự nguội lạnh trong mắt anh. Người ta chỉ yêu có một lần! Tôi đã dại dột đùa giỡn với tình yêu chân thành của anh. Tôi đang tâm giết nó và ... phải chăng nó đã chết?

Bão táp trong lòng cứ nổi lên nhưng hãy cố mà bình tĩnh. Tôi kiêu hãnh như đã từng kiêu hãnh "Vâng! cảm ơn ông anh trai của em..." Anh mỉm cười, nụ cười chân thật đáng yêu như chính con người anh vậy.

Anh đi rồi! Chiếc áo bạc màu và chiếc xe đạp cà tàng. Tôi như đánh mất chính mình. Anh đi - vững vàng và tự tin. Còn tôi, tôi không thể nào giương đôi mắt ráo hoảnh để nhìn theo bóng anh. Đôi mắt ấy đã đắm ướt.

Hạnh phúc

Hoàng Ngân

Nhạc hiệu của đài vang lên.

Năm giờ.

Cả dãy phòng xôn xao lạ...

À! Phải rồi, hôm nay là chủ nhật.

Gấp gáp gì, ngủ cho đã, ngày của ta làm chủ mà. Nhỏ Hồng "nướng" dữ ha... chắc tối qua nó khóc nhiều. Tình yêu thật là...

Ừa, nhỏ Thúy lùn đi đâu rồi cà, giường trên trống trơn hè.

À... đi lễ nhà thờ ấy mà.

- Lạy Chúa! Chúa hãy giữ mãi mối tình thiêng liêng ấy.

- Ê, Lan ơi, cho mượn cái bàn ủi nghe...

Rõ to mồm. Đúng là giọng của cái Thư "gầm" chứ ai. Cứ oang oác lên làm như người ta điếc vậy. Mới mở mắt đã phát hết volume lên rồi...

Tôi lại uể oải lấy cái bàn ủi ra, đưa cho nhỏ Anh Thư "gầm":

- Nè, rồi im dùm đi, người gì mà mồm to như trống.

Tôi lại leo vào giường đọc tiếp cuốn Nữ Sinh mới nhất. Hay quá, có mấy bài thơ hay táo tợn.

"Từ đây một mảnh tình riêng..."

Ai viết mấy câu ấy, sao đúng tâm trạng của ta vậy kìa.

Cả cái phòng này, hay nói "bao quát", "mở rộng thị trường" hơn, cả cái dãy ký túc xá nữ sinh viên khoa kinh tế K17 này chỉ có tôi, một mình tôi được vinh dự độc quyền treo bảng "cô đơn" mà thôi. Đôi khi tôi bực bội trước câu nói phũ phàng pha chút đùa cợt của bọn K19 phòng bên. Bọn họ nói:

- Lan bị Điệp xù...

Rồi:

- Cuộc tình Lan héo... Tôi đành ôm trọn mối tình câm.

- Lan, dậy... dậy... Ai kiểm mi kìa!

Thanh bước vội ra phía hành lang, cửa vừa khép. Tôi vội vàng như sắp nhận một điều gì cao quý từ trên trời rơi xuống.

Nắng lên cao.

Ánh nắng dát vàng trên nóc giảng đường. Cả vườn hoa trông công viên mi ni trước cửa thư viện cũng háo hức tỏa hương khoe sắc, ganh đua với chính Lan cô đơn, bằng những nụ cười trêu chọc.

- Ê, tụi bây ơi, ra coi Điệp chở Lan đi chùa kìa...

- Ý, nổi dây chuông lại hồ nào vậy... thí chủ?

- Xe xẹp bánh rồi ni cô ơi...

Mấy chục cặp mắt đổ dồn về phía tôi. Máy chục "cái mở" xầm xì trước cảnh tượng Long chở tôi trên chiếc xe đòn dông màu mận chín.

oOo

Tôi không tin vào sự thật nữa, Long đến thật bất ngờ. Long làm tôi bàng hoàng, quên đi cái ngộ nhận là tôi cô đơn hồi sáng.

Long và tôi quen nhau trên một chuyến đò về Sông Đốc. Hè năm ngoái, khi tôi về nhà nhỏ Hồng vui thích mấy ngày trên biển rừng Cà Mau.

Thời gian trôi êm.

Long lại trở về Sài Gòn tiếp tục học nốt bốn năm kiến trúc.

Tôi bước vào năm thứ hai, với bao nhiêu là kỷ niệm.

Long trở về lần này, sau khi thi cuối khóa. Long đem cho tôi niềm vui bất ngờ vô hạn.

Không ngờ Long còn nhớ đến tôi...

oOo

Trưa.

Tôi và Long vào nhà ăn tập thể. Dì Tư Be, chủ nhà nấu cơm tháng nhìn tôi dò xét. Hình như dì ấy cũng đặt câu hỏi "Lan cô đơn" này?

Không!

Tôi có một mối tình đẹp lắm chứ nào phải cô đơn. Bởi nó xuất phát từ trái tim đôn hậu của một con người hiền lành chất phát ở mảnh đất đầy tình người và biển rừng mênh mông nơi cuối trời Tổ quốc.

Sự cô đơn, đó chỉ là cái vỏ bề ngoài thôi. Chứ riêng tôi, vẫn ngạc nhiên trước những giấc ngủ cứ chập chờn khó tả.

Bữa cơm sinh viên toàn là...

Cũng chóng qua, chỉ còn lại những ánh mắt nhìn tôi lâu thật lâu, và những câu nói êm như gió của... hàng phi lao vẫn vui reo.

Mấy bụi hoa sao nhái vàng rực trước dãy nhà chắc có lẽ biết hết mọi điều.

Long là vậy.

Cái nắng gay gắt nhường chỗ cho cơn mưa trút nước. Mưa trắng xóa cả sân bóng chuyển phía trước. Mưa giăng giăng, cả con đường ra cổng ngập nước. Long ngồi trong phòng tôi. Cảnh tượng bình thường của khu ký túc xá nữ đã quá quen với Long, bởi Long sống trong trường ở Sài Gòn như Lan thôi.

Nhỏ Hồng, nhỏ Thúy "lùn", nhỏ Thanh... cùng chui rút qua phòng bên.

Giang san bây giờ là của hai đứa.

Long chẳng biết nói gì, chỉ hỏi chuyện quê nhà, hỏi thăm tôi về việc học hành.

Anh rủ tôi tết sẽ về Sông Đốc, sẽ tắm biển ở cửa sông quê anh, sẽ ra bãi sạt sò, thụt cá thòi lòi... Rồi anh còn rủ tôi ở lâu lâu để đi tham quan Hòn Đá Bạc, Hòn Khoai. Ôi! Bao nhiêu là điều tôi chưa nghĩ ra... Anh, như đất rừng Cà Mau, dễ thương và khó quên quá.

Mưa cứ rì rào, rì rào.

Tôi chỉ gật đầu rồi cười. Anh nhìn tôi, suy nghĩ. Đèn đường ngoài giảng đường đã lên.

Anh nói lời giã từ với các bạn trong phòng tôi. Vì ngày mai anh phải trở lại trường để chờ kết quả. Khi nghỉ hè, anh sẽ về lần nữa. Anh còn hứa sẽ đãi cả phòng tôi một chiều chè bưởi.

- Anh mời Lan đi ăn chè trứng cút, Lan đừng từ chối nhé...

Anh rủ tôi, tôi háu hức vô cùng.

Lời nói của anh ngọt lịm. Lần này tôi sẽ cho bọn nữ sinh dây ký túc xá này một trận "lát" mất luôn.

Rồi đây bọn họ sẽ kháo nhau rằng:

- Nhỏ Lan vậy mà hạnh phúc.

- Con Lan bí mật quá hén, "giếm" kỹ ghê nơi...

- Ừ, Lan vậy mà còn mơ gì nữa, ai như nhỏ Hồng vậy, hạnh phúc đâu chả thấy, chỉ thấy toàn là nước mắt.

- Tao chỉ mơ ước như Lan thôi, nhiều ông đeo quá để rồi cuối cùng "đời tôi cô đơn... nên yêu ai cũng cô đơn..."

Gió thổi lá bay ven đường. Nước rút hẳn. Đường vẫn chưa khô. Tôi nghe từng hơi thở của anh. Ngồi trên đòn dông xe, tôi những tưởng cái êm như tôi chưa từng tận hưởng.

Đêm xuống thật êm đềm. Cái nóng của chén chè đậu làm tôi thẹn thùng hay vì lời anh nói?

Anh bảo rằng: "Lan hãy cố học, khi hai đứa ra trường chắc..."

Anh nhìn tôi, ánh mắt anh vui thật vui.

Tôi vội cúi xuống giấu đi cái hay hay trên má.

Chè nóng nóng...

Anh đưa tôi về phòng, để còn kịp trở về nhà người bạn trai cùng lớp với anh. Đêm lành lạnh.

Phố vắng người.

Một vài khách bộ hành vội vã đi về như sợ bóng đêm cướp đi bao dự tính lo toan.

Một chiếc xe lớn, đón công nhân vào ca đêm, họ hối hả lên xe, gọi nhau khe khẽ...

Chiếc cúp bóng lộn chở cặp nam nữ băng qua gió thổi, tóc tôi bồng bềnh, rối...

Mùi khói xe hăng hắc...

- Lan...

Anh khẽ gọi, như sợ ai đó đánh động giây phút thiêng liêng nhất.

Tôi quay đầu lại...

Chiếc xe đòn dông của anh hình như chậm đi đôi chút...

Sương nhiều, nhưng không lạnh.

Hoa vòng nở muộn

Đỗ Ngọc Hoa Nam

Cũng tại bác Ba Hiền, mượn ghe nhà tôi đi bán bí đao cả tháng trời mới đem trả. Bây giờ có dầu trong dầu chai đầy đủ nhưng mưa hoài, hổng có miếng nắng làm sao kéo ghe lên bờ để trét chai, để quét dầu trong được. Ba tôi cười trừ khi bác Ba chống ghe qua trả: "Phải chờ qua mùa mưa - sang mùa nắng coi con nước rồi mới tính".

Ba tôi lúc nào cũng dễ dãi như vậy đó. Còn má tôi, có giận lẫy nhưng không nói vì còn một lẽ khác: má tôi thích con Nhi, con gái lớn của bác Ba. Năm nay nó học lớp 11, hơn tôi một lớp.

Tôi không ưa con nhỏ đó. Nói thiệt tình là tôi ghét nó. Ai biểu nó giỏi, nó siêng, nó chăm chỉ, nó ngoan hiền làm chi? Từ thời còn học lớp 6-7, hớ một chút là tôi bị má rầy: "Trời ơi, con với cái. Lớn tồng ngồng mà còn đi nhảy dây thun, không lo học hành, không lo dọn dẹp nhà cửa gì ráo trọi..." Nhưng tức nhất vẫn là lúc má tôi so sánh này nọ: "Mày thấy con Nhi hông? Có lúc nào nó để cho tía má nó la rầy hông chớ?" (sao mà tôi biết được nó có bị rầy rà, mắn mỏ hay không. Biết đâu tại tía má nó không la lớn như má tôi rồi sao!) Tôi tự an ủi lòng để khỏi trả lời "tiếng qua tiếng lại" để bị má tôi cho ăn chối chà.

Về tới bến, cặp ghe bên sàn nước, tôi lấy tấm sạp mũi bắt lại cho ngay ngắn. Cơn mưa đã dứt hạt. Trong nhà có tiếng nói cười. Đúng là giọng nói của Huy. Tôi đâm sanh nạnh: "Để ảnh bùng mấy bao gạo lên". Sau khi gỡ cột chèo để xuống lườn ghe, tôi vác cặp chèo te te lên bến. Phần vì lạnh, phần vì run, chưa kịp dựng cặp chèo tôi đã trượt chân cái "ạch". Mấy đứa em tôi chạy ra: "Ha... ha... chị Ba chụp ếch rồi má ơi!" Tôi bặm môi, trợn mắt hăm he tụi nó. Cùng lúc, anh Huy từ dưới bếp đi lên thấy tôi ngồi bẹp dưới đất bên cạnh hai cây chèo. Nhìn xuống bến, thấy ghe chất đầy đồ. Anh hất hàm dò hỏi: "Đem lên hông?" Tôi gật đầu. Anh bước xuống bến. Một người từ trong nhà bước theo sau lưng ảnh với cái đầu có mái tóc dựng đứng. Hấn nhìn tôi tỏ ý chào. Tôi gật đầu rồi gượng đứng lên dẫu rằng cái giò phải đang bị vọp bẻ. Tôi bước cà nhấc, sượng sùng. Ngang qua nhà bếp thấy mấy cái chai đã rửa sạch dốc ngược trên kệ, kế bên là thau bột đã

nhồi sẵn còn đầy, mấy cái cung xắt bánh để trên cái thau bột, tôi biết chút nữa mình sẽ được tiếp má nấu bánh canh.

Vội vàng tắm cho có, tôi lúi vô bếp. Trái dừa khô đã được lột vỏ và cạo sạch xơ. Tôi cầm trái dừa úp hai cái mắt ngược xuống. Giơ sống dao nhắm ngay giữa trái dừa, "bụp" một cái, trái dừa tét hai miếng "như ý". Nạo chưa xong miếng dừa đã thấy ông anh và ông khách sà xuống bên bếp lửa đòi làm tiếp. Chẳng lẽ cho ảnh nạo dừa, còn ông bạn của ảnh thì ép bột lên chai. Tôi cũng muốn nạnh hẹ anh Huy nhưng thấy kỳ kỳ. Tôi chỉ mấy cái chai, anh Huy quay qua người bạn ước hỏi: "Ê, Tín đầu đình, mày thử tay nghề tao coi, duyệt hay không là do anh Huy của mày nè!" Ông bạn liếc nhìn tôi thật nhanh, rồi cười trả miếng: "Anh Hai ơi, để đó Tín làm cho. Bảo đảm với anh là hai đứa tui sẽ hoàn thành nồi bánh canh một cách tuyệt hảo". Nghe tiếng "hai đứa", tôi biết hẳn ám chỉ ai rồi. Làm như vô tư, tôi lấy mũi dao cạy một miếng dừa, vừa nạo vừa nhai rệu rệu cho bỏ tức.

Má biểu tôi lấy cái cà-mên đựng bánh canh đầy hai ngăn. Múc một đá nước cốt dừa chế lên lớp mặt, rắc thêm ít tiêu xay. Má nhìn tôi dò hỏi. Còn tôi biết tổng là má sẽ đem qua nhà ai (đã nói là tôi hổng ưa con nhỏ đó, tới bây giờ cũng chưa ưa. Thế nào rồi má cũng sai mình đem qua đó thôi). Tự nhiên má tôi kêu anh Huy: "Huy à, đem qua cho bác Ba Hiền đi con".. Anh Huy hú bạn. "Đầu gáo" (bạn ảnh kêu ảnh như vậy. Nhìn đầu ảnh cũng giống cái gáo múc nước lắm chứ!) xách cà-mên, đầu đình theo chân bạn và cả hai thoăn thoắt bước qua cầu khỉ.

Anh Huy thích cô bạn nhà ở Cái Răng. Thị trấn này cách Cần Thơ vài cây số nên mọi sinh hoạt y chang như ở chợ. Công nhận chỉ đẹp. Da trắng, tóc ngang vai đen tuyền. Môi son. Mắt to long lanh, mơ mộng. Trong trường nhiều người trồng cây si nên vẫn chưa rõ ai là người đầu tiên nắm tay chỉ. Chỉ tên Dung. Theo như lời anh Huy kể thì chị ấy tự kêu lắm. Nhưng con gái "càng kiêu càng có giá", càng là "mục tiêu" để đeo đuổi "phấn đấu đạt được" của mấy chàng, trong đó có ảnh. Kệ, cứ đeo. Thắng thua hạ hời phân giải. Chỉ lẳng mạn ghê. Chỉ đó sẽ kết môden với người hái tặng hoa vòng. Vì lời thách đố "không giống ai" mà cả chục tên si tình đã tự động rút lui. Anh tôi hiểu thắng và can đảm nên đâu có dễ dàng bỏ cuộc thi hấp dẫn và kỳ cục này.

Vả lại, đầu cần phải đi xa mà tìm kiếm. Ngay sau hè vườn nhà bác Ba Hiền là một cây vòng cổ thụ. Ruột nó bông thang, trống rỗng làm thành cái hang cho mấy con mèo hoang trú mưa và ngủ tối. Tán lá rộng che bóng mát cho mấy ngôi mộ đá cổ của ông bà xưa.

Tôi ủng hộ anh tôi. Nếu không anh Huy nghe lời má thì sao? Dẫu biết rằng hoa vòng chỉ nở vào tháng chạp vào thời gian từ khi đơm bông đến khi tàn vón vện trong vòng 10-15 ngày. Ai biết nó sẽ nở vào ngày nào. Và hái bông nó là cả một vấn đề chớ đâu phải như đi hái lá gói nem, sắc thuốc. Đi rọc vỏ còn sướng hơn nhiều. Lấy dao vạt gai sạch rồi thọt mũi dao vô tách từng khúc, chặt miếng dài 2-3 phân, phơi khô, rang vàng hạ thổ trị mát gan, khó ngủ "bá phát". Nhưng hái bông thì...

Cây vòng năm sáu năm tuổi mới cho bông lúra đầu chứ không phải như cây cam, mới chiết ra trồng hai ba năm đã cho trái oằn nhánh. Càng ngày người ta càng chú trọng đến những cây trồng sinh lợi trước mắt. Do đó, tìm một cây vòng cổ thụ như cây vòng của nhà bác Ba là một điều không phải dễ dàng. Bây giờ người ta chỉ dùng nhánh để làm hàng rào, làm nọc cho cây

tiêu hoặc lấy lá, rễ, vỏ làm thuốc nam trị bệnh mất ngủ, an thần. Màu hoa vòng đỏ thắm, rực rỡ, sang trọng. Mỗi chùm có khoảng sáu đến mười bông, đỏ thật đỏ, ngẩng đầu kiêu hãnh tận chót vót ngọn cây. Chúng tôi chưa từng bẻ bông, nhưng nhặt cánh héo rụng thì có. Nhìn gai lỏm chom chom đã thấy muốn sợ, tội gì phải leo. Cũng có thể tại vòng không cho trái ăn được nên tội tôi ngại leo. Chứ cây vòng đó đâu có bằng cây sắn nhà dì Út. Vậy mà, nhìn cây sắn tả tơi, chẳng có nhánh nào còn nguyên vẹn ta sẽ biết ngay giá trị của trái sắn đối với lũ trẻ miệt vườn. Bông sắn nở trắng hồng như bông cây sầu đông tôi chẳng thêm để ý. Bông vòng đỏ sắc kiêu kỳ tôi chẳng bận tâm. Nhưng từ nay tôi có trách nhiệm để ý cây vòng cho anh tôi... và tôi tin chắc rằng anh tôi sẽ chiến thắng trong cuộc đua ngoạn mục này.

Mùa hè đã đi, gió heo may lại về. Dù rất bận rộn cho bài ôn tập giữa học kỳ nhưng anh đã cùng Tín "đầu đình" phóng gấp về nhà khi nhận được tin tôi báo "hoa vòng nở".

Hai anh em tôi cùng Tín khiêng cái thang dài đặt lên thân cây vòng già. Cũng chưa thẩm thấu gì. Nối hai khúc nhánh tre làm thành cái sào dài, anh tôi biểu tôi và Tín vịn thang cho vững. Cây sào yếu nên cứ quắt qua quắt lại thấy ớn xương sống. Hơn nửa tiếng đồng hồ mà vẫn chưa được tích sự gì, Tín xắn giọng: "Thôi cha nội, tao thấy con Dung đâu đáng để mày phải hy sinh như vậy. Nếu nó thích đứa nào, nó cứ tỏ vẻ nó thích thì người khác sẽ rút lui thôi. Ai đòi, làm như chỉ một mình nó đẹp rồi muốn nhong nhéo với ai, đùa đùa ai cũng được sao? Mày thì khoái vậy chứ còn tao, hừm: Đẹp!"

Vừa lúc đó con Nhi bưng một rổ rau chai đi ngang nhìn thấy cảnh tụi tôi dàn trận trên đất nhà nó, nó gật đầu chào rồi cười tươi với anh tôi. Nó hỏi chuyện học thi, chuyện ngày nghỉ của anh Huy và Tín... Một lúc sau, chợt nhớ ra điều gì, nó hỏi: "Bộ anh tính hái bông vòng hả?" Anh tôi gật đầu. Nó bảo anh tôi và Tín theo nó vô nhà. Một lúc sau cả ba trở lại, anh tôi và Tín khiêng một cái thang lớn. Trên tay con Nhi là cái sào dài cột sẵn cái lưới hái bén ngót. Anh tôi thoăn thoắt leo lên. Quá mừng rỡ hay lúng túng mà ánh chọc hoài chẳng thấy nhánh hoa nào rớt cả, chỉ có vài chiếc lá rơi tả tơi trên mặt đất. Nhỏ Nhi bảo để nó hái cho. Anh tôi sượng sùng leo xuống. Nhỏ Nhi trèo lên mức thang cao nhất, tay nó cầm cây sào. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, tôi rùng mình nhìn nó, nhìn những bông hoa đỏ đang thách thức trên người...

Khều nhánh bông vòng đầy gai, anh tôi xé miếng lá chuối khô bao ngoài nhánh bông đó (sợ gai đâm chẳng?) Anh tôi cám ơn nhỏ Nhi, bảo tôi mang nhánh bông vào nhà. Hai anh í ạch mang cái thang trả cho bác Ba. Nét rạng rỡ ngời lên trong ánh mắt anh tôi.

Còn Tín, hần nhìn tôi và nở nụ cười. Hồng biết bà mẹ có khiến không mà tôi cũng nhe răng ra cười đáp lễ! Nhận thấy nụ cười thân thiện của tôi, Tín mạnh dạn nói: "Thanh Nhi đẹp hơn Hồng Dung nhiều, chỉ tại nước da hơi ngăm thôi. Mái tóc Nhi dài, mặt đầy đặn như trăng rằm, nét đằm thắm dễ thương vậy mà Huy chê. Phải chi... mà thôi". Tôi lặng thinh. Ừ hén, tại sao tôi cứ ghét nó hoài vậy? Nó có làm điều gì cho tôi giận đâu. Có phải do câu nói lấp lửng của Tín "Thúy mà được như Thanh Nhi chắc cây cầu khỉ này phải gãy vì các gã si tình đến thăm. Trong đó có Tín nữa đó". Tôi quay mặt lại nhìn Tín giận hờn (vì lời nói vừa rồi ngụ ý chê nhiều hơn là khen) nhưng thấy Tín nhìn mình không chớp, tôi cảm thấy mặt nóng bừng và bối rối vô cùng.

Thời gian thấm thoát trôi, chuyện riêng tư của anh tôi với "hoa Phù Dung" chẳng đi được tới đâu. Người ta nói thì dễ nhưng thật lòng người ta đâu muốn vậy. Người ta đùa cợt. Còn anh tôi hiểu thẳng. Chẳng biết là ai thắng ai thua trong cuộc thi này, nhưng sự thật anh tôi đã thua với tỉ số quá đau lòng dành cho ba má tôi: một kỳ thi tốt nghiệp với điểm số phải xét phúc khảo mà vẫn không đủ. Chỉ tại vì đóa Phù Dung ấy. Anh tôi mãi mê tìm hoa vôong tặng nàng, nhưng nàng không đón nhận và sau đó là chuỗi ngày dài bên nhau ôn tập, luyện thi... nhưng không phải như thế. Anh tôi trở về nhà không phải với Dung sau lưng - như anh tôi đã nói - mà chỉ có Tín lặng lẽ đi cùng.

Còn gì vui thú hơn sau một ngày lao động mệt nhọc, được đắm mình dưới dòng nước trong xanh, vui đùa cho thỏa thích, cho quên đi những nỗi buồn riêng. Anh tôi đã vui đùa trở lại. Anh cùng Tín bắc lại cây cầu ván thay cho cây cầu gỗ giữa mương rãnh nhà tôi và nhà Nhi. Thật khó quên những buổi trăng rằm đi lễ chùa hoặc chèo xuồng ngắm ánh trăng đang ngả ngón cười cợt trên sông. Có Tín tôi như vui hơn. Có Nhi anh tôi đã tươi cười trở lại. Và má tôi, dù giận anh Hai tôi nhưng thấy tôi và Nhi thân thiện, cùng nhau đi xay bột, làm bánh chuối, bánh xèo, bánh khọt... để bồi dưỡng cho anh Huy, để đãi Tín... má tôi vui lắm.

Tín trở về Cần Thơ để chuẩn bị cho năm học đầu tiên ở trường đại học. Sợ anh Huy buồn, Tín chỉ kể dự định cho tôi nghe. Tín hứa một tháng sẽ kiểm tra bài của tôi một lần. Anh còn nói sẽ tìm mua những quyển sách "học làm người" để tặng tôi. Những lời anh nói "để làm người khác tự ái nhưng nó thật lòng" (anh Huy bảo tôi vậy). Lời Tín nói như những cái gai vôong non đâm nhẹ vào tay nhưng thấm sâu. Tín động viên anh Huy ôn bài năm sau thi lại. Anh tôi và tôi tin Tín thật thà như chính bản thân mình.

Hoa vôong không chen vai nở vào mùa hè. Nó sẽ bị che khuất bởi hoa phượng rực đỏ cả góc trời quê. Nó nở muộn màng vào cuối đông, vào những ngày bận nhất của một năm. Dẫu rằng muộn màng nhưng thời khắc đó thật thiêng liêng, đáng quý. Anh Huy "ngả ngựa" trong vòng tay thân ái của bạn bè, của gia đình. Còn tôi, tôi vững tâm vì có ba má. Và hy vọng Tín sẽ như tàn lá vôong xanh thấm động viên, che chở, nâng bước tôi đi vào từng trang sách học. Dĩ nhiên cây sẽ xanh hơn. Hoa vôong sẽ nhiều hơn. Màu hoa vôong sẽ thắm đỏ hơn, kiêu hãnh hơn và kỳ vọng vào tương lai, dẫu muộn màng...

Khúc dạo đầu của bản tình ca

Huỳnh Kỳ Thai

Mấy hôm nay, Tuấn đột nhiên nghỉ học. Vào lớp, Lan cảm thấy buồn và lo nghĩ vẩn vơ. Về nhà trọ, Lan không làm gì được, cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ như người bệnh tâm thần. Chợt có người

mang thư đến.

Lan vội mở ra xem. Đọc xong thư, Lan hệt hẫng, nghẹn ngào. Nước mắt ứa tràn mi chảy trên đôi má tái ngắt. Từ trong sâu thẳm trái tim âm vang lời Lan tự hỏi: "Tuấn, anh đi thật rồi sao? Sao không nói với Lan một lời từ giã? Sao không cho Lan gặp mặt anh lần cuối trước khi anh lên đường?"

Lan úp mặt vào hai lòng bàn tay cho những kỷ niệm của ngày tháng qua lần lượt kéo nhau gọi về...

Trước đây, mấy bạn Lan ai cũng bảo là Lan có số đào hoa. Hết người này đeo lại có người khác bám; Thăng Thành "tin tin" với chiếc Dream bóng nhoáng ở đầu hẻm đã trở tòi lái lượn, bóp kèn săn đuổi. Thăng Thái cận lù khù ở cuối hẻm cũng viết thư tỏ tình. Nhưng tất cả đã nằm ngoài vòng đai của trái tim Lan. Chỉ có anh, người học chung lớp Anh văn, không cần nói lời nào, không cần có bước chân theo đuổi, thậm chí không cần cả ánh mắt nhìn Lan... Vậy mà anh đã làm cho trái tim Lan rung động, xao xuyến. Lan đã khổ sở và đã tự dần vật mình trong vòng nghịch lý: "Là con gái, khi thương, nào ai dám nói". Nhưng cuối cùng, trái tim Lan cũng tìm ra cách để tiếp cận anh. Lần đầu, giả vờ nhờ anh giải dùm bài tập, tim Lan như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lời nói ngượng nghịu làm sao ấy. May nhờ thái độ ân cần của anh đã đưa Lan qua giây phút ngỡ ngàng và chúng ta bắt đầu quen nhau từ dạo ấy.

Nhưng anh không giống với những người con trai khác. Không một lần hò hẹn cùng Lan đi chơi, không một lời nói nào có tính chất tỏ tình. Tất cả mọi việc tiếp xúc với Lan diễn ra một cách bình thường. Chỉ có đôi mắt anh nhìn Lan dịu dàng, tha thiết hơn và có lẫn một chút u buồn. Đối với Lan, như thế cũng đủ ấm lòng.

Anh còn nhớ không, có lần Lan mượn có trả công "Sự phụ", Lan đã mời anh về quê chơi. Anh cứ từ chối mãi. Lan buồn và nói như muốn khóc anh mới nhận lời. Sáng hôm đó chúng mình đã rời thị xã bằng hai chiếc xe đạp chạy song song nhau. Lan lú lo như chim chia vôi buổi sáng. Còn anh có vẻ phần chần nói cười vui vẻ như người đi tìm vùng đất lạ. Lan nhớ trên đường đi Lan cắt cớ hỏi anh:

- Sao ông mặt trời mới mọc mà đỏ thế hử anh?

Anh cười trả lời tỉnh queo:

- Tại nhìn thấy Lan, ông mắc cở!

Cả hai cùng cười ồ, làm xe xuýt dẹt vào nhau.

Đến vườn nhà Lan món đầu tiên Lan thiết đãi anh là nước dừa xiêm. Anh khen nước dừa ngọt lịm và như bắt trớn, anh đã thật thà kể chuyện. Anh nói rằng hồi nhỏ, có lần đến nhà thằng bạn chơi, khát nước hai đứa đã thi nhau uống nước dừa. Anh cố uống xong trái thứ hai đã ngã ra phát ách, làm cả nhà thằng bạn chạy lo quỳnh quáng. Lan cười chọc anh:

- Vậy anh với Lan uống thi nữa đi!

Anh cũng không vừa:

- Chắc là anh không thể phát ách nữa đâu, anh chỉ sợ bụng của Lan khó coi thôi.

Lan đã đắm vào vai anh thụ thụ.

Cũng lần đi chơi đó, khi mình đi đến gốc cây sa bô chê, anh tinh mắt đã nhìn thấy trái chín, anh hái xuống bẻ đôi chia cho Lan một nửa và nói:

- Tặng Lan nửa miếng "Sao cô chê".

Lan cười nói nửa đùa nửa thật:

- Hồng dám nhận "Sao cô chê" đâu. Lan chỉ ăn "Sao cô mê" thôi. Chứ ngọt thấy mồ mà ở đó "Sao cô chê".

Anh cười và đột nhiên nói với giọng mơ màng:

- Cây vườn nhà Lan cây nào cũng ngọt: Dừa, mận hồng đào, bưởi, sa bô chê... Lan được ăn hoài những thứ ấy, cho nên anh thấy Lan cũng...

Lan hỏi dồn:

- Cũng sao anh?

Đôi mắt anh trở nên u buồn và anh ậm ừ:

- Thì Lan cũng... cũng có giác quan thứ sáu.

Sau câu nói của anh, Lan cười rồi anh cũng cười theo.

Tụi mình cười gì anh nhỉ?

Anh còn nhớ không? Tụi mình có dịp đi chơi bằng xuồng ở dòng sông trước nhà Lan. Không biết bơi, anh cũng tài khôn cầm dầm đòi bơi. Chiếc xuồng quay mòng mòng thiếu điều lật úp. Chừng đó, anh mới xanh mặt ngồi êm ru, xem Lan lèo lái chiếc xuồng mà tằm tắc khen ngợi. Lan e thẹn, đôi má ửng hồng hơn, vốn dĩ nó đã hồng dưới ánh nắng buổi trưa. Không biết mắc mớ cái chi, bỗng dưng anh ứng khẩu làm thơ chọc ghẹo:

Hồng đào mận, mận hồng đào

Rơi đâu không được? Rơi vào má ai

Trời xanh chép miện, nhìn hoài

Lắc đầu than thở: bồng lai ai bằng?

Để đỡ mắc cỡ, đồng thời khóa miệng và thọt thẳng vào tim đen của anh, Lan cũng đã ứng khẩu hai câu thơ đó:

Chúng mình mang tiếng nhà nghèo

Đầu sông cuối bãi sơn keo kết tình.

Quả thiệt hai câu thơ đó bất ngờ của Lan làm anh phải suy nghĩ. Một lát sau anh cười hỏi:

- Lan đó phải ra xuất gì? Chứ không anh cứ mãi tìm lời giải đáp ở trên chiếc xuồng thì khổ.

Lan sợ bị chọc ghẹo nữa nên nói liền:

- Xuất cây và con đấy.

- Vậy thì Lan cứ bơi đi. Chừng nào anh tìm được sẽ đáp.

Lát sau anh chỉ vào rặng bần xanh um, cành treo lơ lửng đầy quả và kêu lên:

- Nó đây rồi phải hôn?

Anh đứng lên, vội vàng hái trái đưa cho Lan rồi bảo Lan bóc xích ra và chỉ những ổ ong bần đang đóng dưới da cây bần.

Lan cười, gật đầu. Cả hai đứa mình cùng nhắm nháp vị chua chua chát chát của những trái bần một cách ngon lành. Khi xuồng ra đến ngã ba sông. Lan đã kể cho anh nghe câu chuyện tình buồn ở vùng nước xoáy đầu sông. Có đôi trai gái, ở quê Lan, họ yêu nhau, nhưng gia đình hai bên cấm cản không cho họ cưới. Thế là hai người tự chung sống và tự lập. Hàng ngày họ dùng xuồng chở đầy lá dừa qua thị xã bán. Có lần họ đi đến ngã ba này, xuồng chở nhiều lại bị con nước xoáy cuốn vào nên lật úp. Chàng trai cố ôm người con gái lội vào bờ, nhưng con nước xoáy quá ác đã nhấn chìm họ. Nghe xong, anh thở dài và nói:

- Chuyện tình buồn nhưng đẹp, vì sống và chết họ vẫn có nhau.

oOo

Ít lâu sau, không biết như thế nào, anh tự nguyện rủ Lan về nhà anh chơi. Đến nhà, khi tiếp xúc với mẹ anh, Lan mới biết anh là con một. Còn ba anh thì đã đi Mỹ từ lâu. Hai mẹ con anh sinh sống nhờ vào huê lợi của mảnh giồng, mấy công ruộng. Bà kể cho Lan nghe rất nhiều về anh nào là anh rất thương mẹ, chăm học, chăm làm, tuổi ấu thơ của anh đã trải qua những năm tháng vất vả cơ hàn.... nghe mà thương. Lan còn nhớ bà đã chỉ cây me to ở cạnh hông nhà và bảo

rằng hồi nhỏ, có lần hái me, anh xuýt chết vì nó. Anh mê hái những trái me vòng ở chót nhánh lơ xấy tay, may mà anh còn nắm được nhánh cây phía dưới. Anh leo toòng teng trên cây vừa xanh mặt vừa kêu mẹ. Mẹ anh chạy ra trông thấy, bà biến sắc bảo anh bám chặt vào và la cầu cứu.

Bà con chạy lại người lấy mền giăng phía dưới, kẻ trèo lên cây kéo anh vào. Bởi thế nên khi anh kêu Lan ra ngồi dưới gốc me, Lan đã ôm bụng cười ra nước mắt. Anh ngạc nhiên nhìn Lan, Lan cố nhịn cười nói:

- Lan ngồi ở đây mà cứ liên tưởng cái "bịt" và cái "bộp".

Vở lẻ, anh hóm hỉnh:

- Trể một giây nữa thôi là có kẻ lọi chân và bốn người bế trán. Thôi Lan cứ thử đi. Cây me này anh đã năn nỉ mẹ đừng đốn và bắt nó đứng chờ cho Lan ăn trái đó.

Lan phì cười và lột vỏ rồi bẻ một đốt me chín cho vào miệng.

- Me ngọt... ngon quá anh ơi!

Anh cười:

- Anh đã bảo mẹ đặc biệt để dành cho Lan mà.

Sau đó anh dẫn Lan ra giồng để bẻ bắp - những luống bắp thẳng hàng khoe đầy trái, chứng tỏ anh đã bỏ ra nhiều công sức để chăm sóc. Khi đem bắp vào, anh đốt lửa và dạy cho Lan cách nướng. Bắp nướng phải để nguyên vỏ đặt trên lửa ngọn, chừng lửa cháy, gần hết lớp vỏ ngoài, thì hong trên lửa than. Trái bắp vừa ngọt vừa thơm. Lan bổ sung:

- Phi mỡ hành phết lên nữa mới ngon tuyệt phải hôn anh?

Anh cười:

- Chưa ngon, phải "hé răng cắn vào" mới ngon chứ.

Khi ăn bắp, anh đã đưa ra câu đố gọi là "trả thù" Lan. Anh đố:

- Đố Lan chứ cây gì mà:

Mẹ cầm cò, con mang câu, chẳng bao lâu, mẹ con đi mất... ủa mà... chém chết...

Lan cười dòn tan:

- Dễ ợt. Cây bắp phải hôn!

Anh nói đúng và đôi mắt trở nên u buồn...

Vậy mà... Tuấn ơi, anh đã nghìn trùng xa cách, để lại cho Lan nỗi sầu hụt hẫng mênh mông, cùng với những kỷ niệm êm đềm khó quên. Ánh mắt u buồn của anh làm nhói cả trái tim Lan. Ánh mắt ấy giờ đây Lan mới thấu hiểu. Nó phát sinh từ sự đấu tranh vật vã giữa lý trí và trái tim anh. Lý trí bảo anh đừng làm khổ Lan, nhưng trái tim đã không chịu vâng lời, nó đòi quyền được yêu thương. Như trong thư của anh có đoạn "Anh dự định ra đi trong im lặng để chuyện chúng mình sẽ theo thời gian mà phai pha, Lan không phải khổ. Nhưng anh không thể dối lòng mình là anh thương Lan và đã xem những ngày tháng mình quen nhau là khúc dạo đầu cho bản tình ca chuyện hai đứa mình.

Lan có đồng ý với ý kiến của anh không?"...

Tuấn ơi! Với ý tưởng cao thượng và trái tim yêu thương nồng thắm của anh dành cho Lan, nó đã tăng sức và điều khiển nhịp đập của trái tim Lan rồi. Giờ đây, dù đứng trên đỉnh sầu vơi vợi, Lan luôn lắng nghe khúc dạo đầu của bản tình ca vẫn ngày đêm ngân lên và điệp khúc mãi trong từng tế bào của chúng mình.

Khúc mưa

Hoàng Lan Anh (Hà Nội)

1.

Vũ thích gọi tôi là Mèo Con. Còn tôi thì chẳng thích thế chút nào. Mẹ sinh ra tôi để làm cảm anh chứ không phải mèo chuột chi hết, đã bao lần tôi nói với Vũ như thế mà không có kết quả, đầu hấn còn trơn hơn cả đầu vịt nữa.

Nhà Vũ không gần nhà tôi lắm nhưng vì bọn tôi quen nhau từ nhỏ nên hấn rất chăm chỉ rủ tôi đi học. Có lẽ cả hai năm lớp mười và lớp mười một, số buổi tôi không đi học với hấn chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hồi đầu năm lớp mười, tụi bạn còn xì xào nhưng rồi chúng nó cũng quen đi, với lại tụi tôi chơi "vô tư" mà.

Đến năm lớp mười hai. Ngọc Thảo xuất hiện ở lớp tôi. Ngày đầu tiên vào lớp, nom Thảo xinh xắn như một con thỏ ngọc. Thảo cất tiếng chào cả lớp, giọng của nó dễ thương lạ kỳ. Thảo mang một chiếc ruy-băng màu tím Huế trên đầu, chiếc răng khểnh làm gương mặt của nó tươi rói, cảm tưởng như lúc nào nó cũng có thể cười được. Tụi con trai trong lớp xì xào, nhiều ánh mắt đổ dồn về phía Thảo nhưng nó vẫn điềm nhiên như không hề biết đến điều đó, tự tin đi giữa hai dãy bàn. Vũ khẽ huých tai tôi: "Dễ thương Mèo Con nhỉ?" Tôi gật đầu: "Si rồi hả?" Vũ cười: "Sức mấy mà si, Mèo Con..." Hấn bỏ lửng câu nói, thờ ơ ngó lên bảng. Tôi nhìn Vũ lạ lẫm: "Mèo Con thì

sao?" Vũ không trả lời tôi, chỉ lặng lẽ thở dài. Tôi đưa mắt tìm Thảo, nó dừng lại ở bàn tôi, khẽ khàng: "Mình ngồi được chứ?" Tôi gật đầu. Vũ lịch sự đứng dậy: "Bạn vào đi". Thảo cười cảm ơn rồi ngồi xuống. "Hai bạn tên gì?". "Mình là Vũ, đây là Cẩm Anh. Còn bạn?". "Mình tên Thảo". Tôi liếc khẽ cuốn vở của nó "Trần Ngọc Thảo", nét chữ của nó mềm và đẹp. Chẳng hiểu sao tôi lại thở dài.

2.

Tôi, Thảo và Vũ trở thành bộ ba. Vũ vẫn sang nhà rủ tôi đi học như trước, chỉ có điều không phải mình hẫn mà có cả Thảo nữa. Nhà Vũ gần nhà Thảo. Vũ qua rủ Thảo rồi đến nhà tôi, như thế tiện hơn. Thảo là một đứa con gái rất xinh và dễ thương. Nụ cười của nó dường như làm cho lớp học của tôi vui lên rất nhiều. Trong đám con trai cùng lớp, tôi biết có nhiều thằng mê nó. Tuần trước thằng Thành gặp tôi năn nỉ: "Cẩm Anh ơi, bà đổi chỗ cho tôi đi, một chầu chè Trần Hưng Đạo!". Tôi nhìn nó buồn cười. Dường như sợ tôi từ chối, nó vội vã nói tiếp: "Kèm theo một bữa quẩy Phan Bội Châu". Lần này thì tôi phá lên cười: "Được rồi, tôi sẽ giúp". Tôi nghiệp nó mừng quá, mặt mày rạng rỡ hớn lên: "Lâu lắm tôi mới thấy bà là bạn tốt".

Tôi đã giữ đúng lời hứa với thằng Thành. Nhưng trời bắt tôi không thể làm bạn tốt của nó. Hôm sau tôi chuyển xuống bàn cuối, kèm theo là cả Thảo và Vũ. Thằng Thành tiu nghỉu, quên luôn cả món chè và quẩy. Nó thất bại nhưng tôi biết cả nó và nhiều đứa khác sẽ không bỏ cuộc dễ dàng đến thế.

3.

Con nhỏ Hoa hôm nay bỗng kéo tôi ra lan can thăm thì: "Cẩm Anh, mày có nghe chúng nó nói chuyện gì không?" "Không, gì thế?". Chuyện Thảo với thằng Vũ ấy". "Gì cơ?". "Tao nghe bọn con gái xì xào. Chiều qua tao gặp hai đứa trên Hồ Tây, thân thiện lắm". Bỗng nhiên, tôi nghe trong lòng mình có cái gì nghèn nghẹn. Một nỗi buồn vô cớ kéo đến, không thể giải thích nổi. Từ lâu tôi vẫn coi hai đứa là bạn thân, và không bao giờ nghĩ đến chuyện gì xa hơn thế mặc dù tôi biết nhỏ Thảo rất quý Vũ. Và lại, chúng tôi rất thân nhau, chuyện ấy không bao giờ xảy ra được. Tôi đã nghe trong lớp xì xào chuyện Thảo yêu Vũ, nhưng tôi không lạ gì mấy đứa con gái suốt ngày túm lại nó xấu người này, chê bai người khác. Đối với tôi, dù đã trở thành một cái gì đó thật thân thiết gần bó, không còn đơn giản như bạn bè nữa. Nhưng nếu chuyện ấy có thật thì sao? Tôi tin nhỏ Hoa. Tôi biết, nó khác với bọn con gái trong lớp, nó không đặt điều cho ai bao giờ. Tuy không thân, nhưng tôi với Hoa rất quý nhau. Có phải Hoa đã nói dối tôi không?

4.

Thảo nó thích làm thơ. Thỉnh thoảng tan học Thảo lại rủ tôi ra Hồ Tây, ngắm những bông lục bình mênh mang dưới trời chiều. Mỗi lần như vậy, phải muộn lắm chúng tôi mới đứng dậy được. Thảo dõi ánh mắt ra xa như tìm ở đó một thế giới khác. Vũ mãi mê với bài hát quen thuộc "Tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt. Trời không mưa anh cũng lạy trời mưa. Anh lạy trời

mưa..." Tôi ngồi loay hoay nghịch cỏ, không ai nói với ai, nhưng cả ba đứa đều cảm thấy dễ chịu vô cùng.

5.

Hôm nay Vũ không đi học, trông Thảo có vẻ buồn. Tan học, hai đứa tôi thơ thẩn đạp xe ra Hồ Tây. Tôi ngồi trên bãi cỏ. Thảo dựa lưng vào một gốc nhãn, xoay mình ra phía mặt hồ. Cả tôi và nó đều không nói gì. Hồi lâu, Thảo ngập ngừng quay sang tôi, đôi mắt bối rối:

- Cẩm Anh, bạn có tin Thảo không?

- Có chứ - Tôi gật đầu nhìn nó - Sao Thảo lại hỏi vậy?

- Thảo cũng không biết, mình đang buồn lắm. Thảo chỉ có anh Vũ và Cẩm Anh là bạn thân thôi. Từ lâu Thảo muốn kể cho Cẩm Anh nghe, nhưng ngại. Cẩm Anh ơi, Thảo...

Tôi đặt tay lên vai Thảo như một cử chỉ của sự an ủi. Thảo đã đẩy tôi vào thế bị động. Liên tục, tôi chuyển mình từ một trạng thái này sang một trạng thái khác, thương xót, tức giận, thông cảm. Tại sao Thảo lại chọn tôi để gởi gắm cái điều riêng tư của nó, nó không biết rằng tôi cũng... Tôi thương Thảo, bởi nó là đứa con gái thiếu thốn tình cảm từ nhỏ. Nhưng tôi cũng thương tôi, bởi tôi biết mình phải giúp nó mặc dù tôi sẽ rất buồn. Thảo yêu quý Vũ, làm sao tôi có thể làm khác đi được, dầu sao thì cả Thảo và Vũ đều là bạn thân của tôi.

- Cẩm Anh, điều này Thảo chỉ nói với một mình bạn. Bạn sẽ giúp Thảo phải không?

Tôi xiết chặt tay Thảo, nghe như mình muốn khóc. Mười tám tuổi, tôi bắt đầu nhận ra mọi việc không đơn giản như mình nghĩ mà phức tạp hơn nhiều, Mèo Con ơi.

6.

Sinh nhật Vũ. Trời mưa như trút nước. Tôi mang tặng chiếc bánh kem ướt lướt thướt và nước mưa. Vũ chạy ra cổng đón tôi, đôi mắt ngời lên vẻ hạnh phúc. Thảo đã đến từ lúc nào, đang cầm hoa và cười nói vui vẻ. Tôi cười với Vũ "Happy Birthday". "Cám ơn Mèo Con, Mèo Con vào đi". Tôi ngồi bên cạnh Thảo, trông nó thật xinh đẹp với chiếc váy hồng, khuôn mặt rạng rỡ. Vũ với cây đàn ghi ta treo trên tường khe khẽ: "Tháng sáu trời mưa trời mưa không dứt...". Cả bọn lắng nghe. Bài hát dứt lúc nào không biết. Mãi sau cả bọn mới giật mình, vỗ tay rào rào. Con Hoa lạnh chanh: Thảo ơi, tôi không thích trời mưa đâu. Đừng lạy trời mưa mà hại bạn bè". "Ái chà, trông yếu điệu thế này mà cấu đầu dễ sợ. Hèn chi thằng Vũ trông phát ốm. "Nói bậy nào, còn nói nữa Thảo cấu này". "Thôi, xin bà..."

Chín giờ hai mươi, tôi chào tụi nó đi về. Không giữ được tôi ở lại, Vũ đành đưa tôi về. Ra đến cổng, tôi bảo: "Vũ vào đi. Cẩm Anh về một mình cũng được". "Để Vũ đưa Mèo Con về, mưa lắm". Tôi nhìn hắn: "Vũ vào đi, tụi nó đang chờ. Đừng để Thảo buồn". "Sao Cẩm Anh lại nói thế. Cẩm

Anh biết mà..." Vũ bỏ lửng câu nói nhìn vào mắt tôi. Tôi bỗng hoảng hốt, bối rối. "Mình về đi" - Vũ khoát tay dứt khoát. Tôi đạp xe theo Vũ như cái bóng, cả hai chẳng nói gì. Đến ngõ nhà tôi, tôi quay sang nói: "Vũ về đi không muộn". Vũ gật đầu: "Ừ, Vũ về đây. Mèo con vào nhà đi". Tôi dắt xe vào nhà, vẫn thấy Vũ đứng ở đó nhìn lên cửa sổ phòng tôi.

Nhỏ em đứng đón tôi, cười: "Sao về sớm vậy chị Cẩm. Sinh nhật vui không?" Tôi gật đầu không đáp, bước thật nhanh về phòng mình, tránh cái nhìn dò hỏi của nó.

7.

Thời gian trôi đi thật mau, ngày tôi cầm tờ giấy báo điểm thi đại học đã là cuối tháng tám. Ôn trời, cả ba đứa chúng tôi đều thi đậu. Tôi vào trường Luật, Thảo đỗ khoa Văn trường tổng hợp, còn Vũ đủ điểm đi học nước ngoài. Cả ba đứa đều may mắn và hạnh phúc. Nhưng niềm hạnh phúc ấy không kéo dài. Ngày tôi nhập trường cũng là lúc phải chia tay với Vũ. Chiều trước ngày lên đường, Vũ đến rủ tôi đi chơi. Hai đứa đứng trên cầu Chương Dương. Gió từ sông Hồng thổi lên lồng lộng, dòng sông ngâu đỏ cuốn mình ào ạt.

- Nói gì đi Mèo Con, mình im lặng thế này sao?

- Nói gì bây giờ?

- Gì cũng được!

Tôi nhặt một hòn sỏi ném xuống sông. Nó chìm đi, không một tiếng vọng lại. Tôi nói với Vũ về những ngày đi học, về những chuyến đi picnic của lớp, về mơ ước làm luật sư của tôi, về Thảo, về những ngày sắp tới của Vũ...

- Mèo Con sao thế?

- Không. Ngày mai Vũ đi rồi, chắc sẽ buồn lắm.

- Nhưng Vũ sẽ về cơ mà. Ngày về, Vũ sẽ mang tặng một con mèo trắng giống hệt Mèo Con, được không?

Tôi cười:

- Chỉ sợ Vũ không nhớ nữa.

- Có chứ, Vũ sẽ nhớ, rất nhớ Mèo Con. Đã mấy năm rồi chúng mình là bạn thân, sao Mèo Con lại nói thế?

- Còn Thảo thì sao? - Tôi buột miệng vô ý thức, bắt gặp cái nhìn trân trối của Vũ.

- Cẩm Anh, từ lâu Vũ vẫn coi Cẩm Anh là người bạn gái đầu tiên của Vũ. Còn Thảo, cả Vũ và Cẩm

Anh đều coi là một người bạn tốt cơ mà. Cẩm Anh, Vũ muốn...

Có một cái gì đó dội trong lòng tôi, quặn thắt nơi vùng ngực. Có lẽ nào lại oái oăm như thế. Tôi cố tránh Vũ, còn Vũ lại tránh Thảo. Chúng tôi lẫn quẩn ở cái tam giác quái quỷ, bao giờ mới gỡ ra được. Nếu tôi đồng ý, Thảo sẽ buồn chết mất. Nó đã tin tôi, đã kể cho tôi nghe mọi chuyện. Lẽ nào tôi lại không giúp nó. Nó thiếu sự quan tâm của gia đình, tôi không thể để nó buồn đau về bạn bè nữa. Tôi không phải là con người vị tha, tôi cũng ích kỷ như mọi người, nhưng tôi không thể...

- Thảo đáng được thương yêu, Vũ à. Nó rất cần Vũ để an ủi.

- Nhưng Vũ vẫn an ủi Thảo cơ mà.

- Đúng. Nhưng Thảo cần sự quan tâm hơn thế. Thảo yêu Vũ. Tại sao Vũ lại bắt Cẩm Anh phải nói ra như vậy, Vũ cũng hiểu chứ.

- Nhưng Vũ chỉ cần Cẩm Anh thôi - Vũ ngắt lời tôi - Cẩm Anh biết mà.

Ôi Vũ, chẳng lẽ cả hai đưa lại dồn tôi vào bước đường cùng như vậy sao. Tôi cố lờ đi, Vũ lại nhắc tới. Giá mà không có Thảo, giá mà Thảo không thân với tôi... Hàng chục cái "giá mà" lớn vồn trong đầu, tự nhiên tôi thấy mình căm ghét nó, Thảo ơi...

8.

Tôi không ra sân bay tiễn Vũ như đã hứa. Tôi biết, mình có đi cũng chẳng làm được gì, chỉ tổ bận lòng thêm mà thôi. Một mình Thảo đi đã là quá đủ. Sau này tôi sẽ gửi thư cho Vũ, có lẽ Vũ sẽ hiểu tôi. Ôm chiếc cát xét nhỏ vào lòng, vùi mặt sau chiếc gối, tôi cố quên đi những gì đang diễn ra quanh mình. Văng ra từ chiếc cát sét, tiếng hát buồn như tiếng khóc "Tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt. Trời không mưa..." Tôi giật mình thẳng thốt chạy ra cửa chọt nghe như Vũ đang hát bên cạnh.

Chẳng biết từ khi nào tôi đã khóc. Những giọt nước mắt rơi trên gối loang lổ. Ở đó có một giọt tôi khóc cho Vũ, và một giọt tôi khóc cho tôi, Vũ ơi...

Nửa cổ tích

Phan Gia Vỹ

Trong công viên, chiều đang xuống êm dịu. Mọi cảnh vật trông càng dễ chịu hơn. Một đám mây bồng bềnh trôi theo gió. Những lá cành đung đưa reo vui. Tiếng trẻ con nô đùa bên chiếc đu quay, cầu trượt, hay súng sáo ngồi nghịch trên đoàn tàu nhỏ chạy tròn quanh giữa công viên. Bố mẹ chúng ngắm nhìn hạnh phúc, tươi cười, vẫy vẫy, gọi gọi.

Xa hơn một chút, ở ghế đá dài, có ông lão đang ky cốp nhặt đếm tiền trong chiếc nón tả tơi, mặc cho đứa bé gái ngồi bên ông, với đôi mắt sáng xoe tròn nhìn những đứa cùng tuổi mình nghịch ngợm cười vui. "Một nghìn chín trăm chín mươi, hai nghìn, hai nghìn hai chục".

- Ông ơi, cho Xiu đi đu quay nhé!

Tiếng đứa bé gái làm ông lão ngừng công việc cuối của ngày. Mà cũng đã xong, trong chiếc nón lá rách của ông chẳng còn đồng tiền nào nữa cả. Ông vội kéo tay đứa cháu gái lại trước khi bé gái định chạy vội ra xa, giọng ông dỗ dành:

- Ngồi đây, ông sẽ kể cho Xiu nghe chuyện. Chúng ta không có thời gian để vui chơi đâu, Xiu à.

Nghe kể chuyện, mắt đứa bé sáng ngời hơn lúc nãy. Nó đã được nghe nhiều chuyện hay từ người ông thân yêu của mình: Người đẹp ngủ trong rừng, Ông Hoàng hạnh phúc, Nàng tiên Ốc, Hoàng hậu trong quả trứng v.v... toàn là cổ tích tuyệt vời. Nhưng mà giờ, sao nó vẫn cứ muốn vui đùa cùng bọn trẻ như ở trong công viên này. Đứa bé vẫn năn nỉ ông mình:

- Xiu muốn đi đu quay, cầu trượt như bọn kia mà ông!

- Xiu cháu, chưa được đâu!

- Sao lại chưa? Xiu và ông đang ngồi không mà?

Ngây thơ, bé gái lại hỏi ông mình.

- Cháu thử coi quần áo cháu có sạch đẹp như bọn trẻ kia không mà đòi...

Người ông giải thích đơn giản, rồi chẳng để cho đứa bé thấy quần áo đủ loại vải nhàu bẩn của mình khác xa với những chiếc váy đầm, giày nơ xinh đẹp kia, ông lão tiếp.

- Xiu sẽ nghe ông kể chuyện cổ tích trong đó có Xiu, có ông nữa, vui lắm.

Xiu, đứa bé gái đã cảm thấy vui thích, ngồi lại gần ông hơn, và chẳng còn chú ý đến bọn trẻ xa xa đang đùa chơi kia nữa.

Người ông đôi tay run run xoa đầu cháu gái thương yêu, đôi mắt già như đang ngời sáng lại, môi ông bắt đầu run run...

Năm 2020, Huế, một đô thị đang phồn vinh. Nhà cửa san sát, những ngôi nhà cao tầng vờ vờ ngóng nhìn nhau. Chúng mỉm cười trong cái mát mẻ của thời tiết. Thời tiết luôn tốt đẹp bởi con

người đã bao bọc đô thị mình trong các lồng với khí hậu nhân tạo.

Một chiếc xe không người cầm lái, chở đôi vợ chồng tuổi chừng 32-34, một bé gái khoảng 6-7 tuổi và một cụ già có lẽ sống đã quá lâu. Râu tóc cụ bạc trắng. Xe họ dừng lại ở một khu vực có đường dành riêng cho tàu điện. Cả bốn người ra khỏi xe, đứng ngắm nhìn. Cụ già đưa tay chỉ chỗ này chỗ kia, miệng cười lớn nói hoài. Cụ bảo rằng nơi đây trước kia là một công viên đẹp, có đu quay, có cầu trượt... Tất cả họ đều nhìn quanh, lầu phở huy hoàng lộng lẫy trong nhiều ánh đèn màu. Đêm về tự lúc nào mà họ chẳng hay, bởi ánh đèn điện quá tân kỳ của đô thị.

- Nhỏ Xi trở lại, chuẩn bị về thôi.

Nghe tiếng mẹ gọi, bé gái đang đùa nghịch hơi xa, chạy ào về, rồi làm nũng:

- Mẹ, còn mấy ngày nữa là con lên bảy rồi, mà mẹ cứ gọi con là nhỏ Xi hoài.

- Mẹ lớn thế này mà cố con cứ gọi là bé Xiu thì sao. Phải không cố?

Vừa trả lời con, người mẹ quay sang cụ già. Mỉm cười ông lão nói:

- Xiu là tên mẹ cháu mà cố gọi lúc bé. Xi là tên cố đặt cho cháu lúc mới lọt lòng đó.

Rồi họ lại vui cười lên xe về tổ ấm gia đình. Ra đón họ là một chú chó trắng lông xù tuyệt đẹp. Cún trắng ty ty chỉ nhỏ hơn ngón chân cái một xíu thôi, theo sau là chú mèo ly ly, đủ màu sắc của chiếc cầu vồng, ly ly thì bé bằng ngón tay út. Chúng nhảy mừng đón chào. Bé Xi âu yếm bế cả hai bên lên lòng bàn tay.

Gia đình vào buổi trưa. Máy tính được trang bị ở tủ lạnh đưa ra thực đơn. Xiu cùng chồng chỉ dùng một loại táo màu xanh rêu. Cụ già và bé Xi thì uống một thứ nước sánh đặc màu vàng trong, ngọt, the, ngon và thơm lạ kỳ.

Rồi mỗi người sinh hoạt theo sở thích của mình.

Vách tường di động. Cụ già đang xếp tường giấy lại để làm phòng nghỉ riêng. Ông đang theo dõi nhịp mạch, áp suất máu và một vài loại thông tin khác, về tình trạng sức khỏe của mình, nhờ chiếc máy chẩn bệnh tự động đang có bên người. Cô Xiu đang lo cho sắc đẹp của mình. Mỗi sợi tóc cô được nhuộm một màu khác nhau nhờ chiếc mũ chụp mới. Làn da cô vẫn trắng, đẹp, trẻ trung. Cô đang tự phát thảo lấy kiểu áo xinh xắn của mình trên máy vi tính, để sẽ đến tiệm và vài phút sau có chiếc áo như ý tuyệt vời. Chồng cô ở phòng bên đang chứng kiến cảnh tượng như thật sự xảy ra trước mắt với bộ phim "người tự do".

Bé Xi đang học bài qua màn hình. Bé viết bằng một chiếc bút máy tính nhỏ xinh xinh. Nó giúp bé vẽ nhiều hình đẹp không khác gì bút thần của Mã Lương ngày xưa.

Ngày mai, cả gia đình sẽ đi nghỉ mát. Nhà nghỉ của họ sẽ nằm ở dưới biển. Nơi đó, họ có thể ngắm tha hồ thế giới thủy cung.

Biển miên man, đẹp diệu kỳ bởi lớp lớp rong tảo, san hô, đồi mồi, trai ngọc, sò huyết v.v... và cá. Cá đủ loại cá vô vàn, lớn nhỏ, triệu triệu màu sắc. Chúng không còn xé nuốt lẫn nhau, mà hòa đồng, cùng chung sống trong một đại gia đình êm ấm. Cũng làm việc: xây nhà, buôn bán. Cũng rong chơi: quay nhảy, tuột nước... Chúng thả sức vui đùa, mặc con người đang nghỉ mát ngắm nhìn chúng mà mơ ước đẹp hơn.

- Cá mà chơi quay nhảy, tuột nước chắc vui và đẹp lắm ông nhỉ? - Đứa bé vô tình làm đứt cổ tích.

- Ờ, đẹp vô cùng, Xiu à. Một ngày nào đó con sẽ được ngắm cảnh đẹp ấy.

- Thích quá ông ơi!

Cô bé reo vui rồi hồn nhiên hỏi:

- Bao giờ hả ông?

- Ờ... còn xa lắm.

Cô bé Xiu thấy tiếc nhiều. Khuôn mặt ngây thơ gợn cau mày. Nhìn cô bé ai cũng tưởng nó đang suy nghĩ lung lẩn! Mà thế thật! Nó có còn nghe đâu lời ông lão đang lăm bắm, dài dòng với đứa cháu:

- Xiu gần bảy tuổi, đến lúc đó là 34 tuổi, chắc có đứa con bằng tuổi nó bây giờ. Một đứa bé nhỏ như Xiu, nhỏ Xi thôi. Lão đã sống 73 năm rồi, đến đó sẽ được 100 tuổi, chà! Sống lâu quá lâu. Sáu mươi một đời người. Thế mà chết chưa đành. Vì con. 73 tuổi tưởng chết mà vẫn sống. Vì cháu, tội nghiệp sớm mất mẹ cha. Ai giàu được ba họ, ai khó đến ba đời. Xiu con ơi, ngày nay nhìn lũ trẻ như con vui đùa hạnh phúc, con muốn được vui cùng, con đi trong thành phố xinh đẹp, con thấy yêu thích nhiều, thì ngày mai con sẽ được yêu thương hơn, hạnh phúc hơn bởi lúc đó con người, thành phố, đất nước vô cùng xinh đẹp, ngập tràn ánh hồng tươi hơn cả triệu lần. Ngày mai, ngày mai, rồi ngày mai nữa là... Bé Xiu đã hết tiếc mơ cảnh biển cá đẹp lạ kỳ, nghe những tiếng sau cùng của ông mình đang lăm bắm, chốt hỏi:

- Ngày mai sao hả ông? Mình sẽ vào xin ở những quán hàng như hôm nay hả ông?

Đêm đến tự bao giờ, tiếng cây lá thầm thì. Mây vẫn bồng bênh trôi theo gió. Sao lúc tỏ lúc mờ, nhưng vẫn đủ soi sáng khắp nơi. Trên ghế đá, đứa bé đã yên ngủ. Nó mỉm cười trong mơ thấy ngày mai tươi đẹp. Ông nội đang ngồi ủ ấm cháu gái thân yêu. Ông mỉm cười mệt mỏi nghĩ suy đến ngày mai: Những đồng tiền giấy cứ rơi như những chiếc lá rơi. Rơi, rơi... đầy ngập cả chiếc nón lá toại của ông.

Xa xa, trên mấy chiếc ghế đá khác, vài lứa đôi cũng đang thì thào như cây lá. Họ mỉm cười. Họ cũng mơ ước. Họ mơ ước được hạnh phúc hơn nữa. Bởi họ đang hạnh phúc tràn đầy.

Thị trấn không có mưa

Đoan Khánh

Thi Đại học xong, cái gì cũng cạn kiệt, nhất là ... tiền, cho nên tôi quyết định đi xin tiền. Dĩ nhiên là ba mẹ tôi đồng ý và mục tiêu của tôi là một thị trấn nhỏ thuộc tỉnh Quảng Ngãi, quê ngoại tôi

- Cô bé cũng đi thị trấn Châu Ô à?

Tôi gật đầu thay cho câu trả lời. Ở trên chiếc xe đồ Đà Nẵng - Quảng Ngãi nóng bức và chật chội này càng ít nói càng tốt.

- Bé tên gì vậy?

- Baby! - Tôi cười (không lẽ lại tiết kiệm nụ cười ?)

- Giỡn hoài ! - Hẳn nhìn trời thắc mắc.

Và sau đó là im lặng, bởi vì tôi ngủ, mà tôi ngủ thật sự bởi trời sinh cho tôi căn bệnh say sóng. Nếu tôi không ngủ thì có trời mới hiểu tôi sẽ làm gì. May mà lúc lên xe ngoại (vừa ra Huế thăm gia đình) đã đưa thuốc say sóng Nautamin cho tôi, không thì một nụ cười méo mó của tôi cũng không có mà trả lời hẳn.

Chớp mắt một cái đã đến nhà ngoại. Ngoại dắt tay tôi như cái thừng tôi còn bé tí tẹo, còn tôi cứ ngơ ngác nhìn cánh cổng sắt nhà ngoại. Tất cả vẫn như xưa, vẫn là ngôi nhà gác quét vôi vàng, mảnh sân rộng, một cây xoài bụi ... không có trái đứng gần cổng và bụi hồng nép sát hàng hiên, nhưng tất cả đã trở thành thân thương đối với tôi. Công việc tiếp theo của tôi là tắm rửa, ăn tối và ngủ một giấc cho tới tám giờ sáng hôm sau.

Tháng bảy, thị trấn Châu Ô - quê ngoại tôi - nắng hừng hực. Chiều, tôi và Thục Anh đi dạo.

- Ê Hà, đợi Hà đi với! - Giọng Châu Ô đặc sệt.

Tôi thề với các bạn là chưa bao giờ tôi ngạc nhiên như vậy. Bởi lẽ ngoài gia đình tôi ra, tôi không quen với một ai ở cái thị trấn nhỏ bé này. Cho nên dù nghe đích danh tên mình, nhưng tôi cũng không buồn ngoài lại. Nhưng vòng bánh xe cứ lăn tròn, cho đến khi có tiếng phanh "kít" ngay bên cạnh tôi. Khỏi giới thiệu chắc các bạn cũng đoán được hẳn là tên con trai con gái trên xe.

- Bạn quên tôi rồi hả?

- Hồng dám đâu! - Quí tha ma bắt, tự nhiên tôi lại phát ra một cách nói không giống ai như vậy.

- Xạo ke, nhỏ là con gái Huế mà?

Tôi trợn mắt:

- Răng mà biết?

- Bạn tên Hà, tôi cũng Hà, phòng thi số sáu, số báo danh của bạn 1890, của tôi là ...

- Nhớ rồi.

Tôi hình dung ra một tên nhóc có khuôn mặt rầu rĩ (chắc bị - đau bụng) ngồi cạnh tôi hôm thi môn Anh văn. Nhỏ Thực Anh bấm lưng tôi hỏi:

- Boyfriend hả?

- Boy cái con mèo cụt! - Tôi thì thầm và cười với Thực Anh.

- Hai bạn nói gì vui quá, cho Hà tham gia với.

Thực Anh cười cười:

- Đến nhà rồi ... bác có muốn vào nhà nói chuyện với ba tụi tôi không?

Tôi thấy hần ậm ự và " bai bai " chúng tôi (hi hi trông hần tội nghiệp chi lạ). Nhà ngoại có cổng sắt và một hệ thống báo động hiện đại hơn bất cứ loại chuông bấm nào. Đó là hai lá cửa bằng sắt cao gấp đôi một người chiều cao trung bình, được làm bằng những thanh sắt mảnh đan thành ô vuông và được cột với nhau bằng một dây xích sắt. Nó sẵn sàng phát ra âm thanh maximum nếu có người đụng vào.

Bảy giờ ba mươi sáng đã nghe âm thanh maximum ấy, và trời ạ, hần, người trùng tên với tôi, lại xuất hiện. Tôi chạy ra mở cổng:

- Có chuyện chi rứa? - Tôi lên tiếng. Lần này thì tôi nói giọng Huế chạy đó nghe.

- Hà muốn mời Hà đi "tham quan" một vòng thị trấn - Hần lúng túng đề nghị.

- Lý do?

- Để bạn biết thêm quê mình; với lại hôm nay là ngày sinh nhật của ... mình.

- Rửa à? Cũng được, cả Thục Anh nữa nghe.

Hắn cười vui vẻ. Tôi mời hắn vào nhà, hắn bước vào dáng vẻ khép nép, chắc hắn sợ phải nói chuyện với bà tụi tôi. Tôi liếc tấm lịch, hôm nay đúng là sinh nhật của tôi, ngày hai mươi tám tháng bảy. Không lẽ hắn cùng tên, cùng ngày sinh với tôi?

Đồng hồ điểm chín giờ vẫn chưa thấy Thục Anh về. Tôi nói:

- Thục Anh phải đi học, nhỏ sắp thi bằng B Anh văn, chiều được không?

Hắn gật đầu đồng ý và đứng dậy chào tôi ra về.

Chiều ...

Thục Anh lại bận đi học thêm. Tôi đã năn nỉ muốn gây lưới nhưng nhỏ vẫn từ chối và hùng hổ tuyên bố rằng " Kiến thức là vô tận, đừng phí thời gian vào những cuộc ăn uống".

Tôi phớt tỉnh Ắng-lê, dắt chiếc mini con mèo cụt ra cổng. Ngoại không quên dặn theo: "Đi nửa giờ thôi. Nhớ về sớm sớm". Trời, đi "tham quan" thị trấn mà chỉ có nửa giờ thôi làm răng đi hết các nơi Tôi nghĩ thầm.

Đạp xe trên con đường quốc lộ, hắn bỗng dừng xe trước một quán giải khát có cái tên rất dễ thương "Vườn Thuý" (chắc chủ quán là cháu ba mươi đời của cụ Nguyễn). Chúng tôi bước vào quán:

- Hà uống gì?

- Một ly tùm lum! - Tôi nói.

- Hà không biết ở đây có món đó không?

Tôi che miệng cười nhỏ.

- Thì để Hà kêu cho, Hà bảo đảm là có.

Khi cô chủ quán bưng ra hai ly sinh tố, tôi thấy hắn trợn mắt và "tuyên bố lý do", hình như giọng hắn rất xúc động:

- Hôm nay ngày hai mươi tám tháng bảy, hà chúc Hà sinh nhật thứ mười tám vui vẻ.

Cuối cùng thì tôi cũng biết "hôm nay là ngày sinh nhật của mình ..." và cuối cùng thì cũng biết vì sao hắn biết sinh nhật của tôi một cách rõ ràng như vậy . Những con người hay liếc mắt vào mục tự khai trên giấy làm bài thi của người khác thì dĩ nhiên không những biết tên mà còn biết cả ngày sinh nữa. Hắn chu đáo quá mức cần thiết.

- À, tại sao Thục Anh lại gọi Hà bằng "Bác" ghê vậy?

- Vì chị em Hà qui định nếu một người khác phái bằng tuổi thì kêu tên, hơn một tuổi thì kêu bằng anh, hai tuổi bằng chú, ba tuổi bằng bác. Hà hơn nhỏ ba tuổi cho nên ...

Chuyên nhỏ của chị em tôi khiến hấn cười nhăn nhăn trong thật buồn cười .

Một chủ nhật đẹp trời khác tôi mời Hà đi uống cà phê, hấn nhún vai thắc mắc lý do. Tôi "bật mí":

- Hà đậu đại học rồi.

Tôi trở ngón tay út vào người để cho hấn biết Hà đây là tôi. Hấn cười hiền từ:

- Không biết số phận của Hà ra sao. Giá như ...

Tôi không hiểu vì sao hấn hay bỏ lửng những câu nói của mình.

Thị trấn chiều nay thật đẹp, cái nắng hanh khô, cái chật hẹp xô bồ như chui xuống gầm cầu Châu Ô khi chúng tôi đi qua. Cuối cùng chúng tôi dừng lại ở quán "Mây ngàn phương", một quán giải khát trang trí đẹp và rất học trò (Thục Anh đã dẫn tôi đến vài lần). Sau khi đã kêu hai ly cà phê sữa, Hà thắc mắc:

- Tại sao không ở "Vườn Thuý" mà lại "Mây Ngàn Phương"?

Tôi nhìn bức hình John Lennon khổ lớn treo trên bức tường xanh lơ đối diện với bàn chúng tôi và giải thích:

- Tại vì ở đó chỉ có Thuý Kiều và ... Kim Trọng, thế giới của người lớn khó hiểu lắm, còn ở đây trẻ con hơn.

- Trẻ con à? Vậy Hà nghĩ, trẻ con có quyền uống cà phê? - Hà hỏi ngược lại tôi.

Thì giống như một cộng một bằng ... ba vậy thôi. Khi người ta thực hiện được điều gì đó như thi đậu đại học chẳng hạn, người ta có thể thay đổi thời tiết... sở thích của mình một tí. Chẳng lẽ lại huơ tay múa chân giải thích cho hấn hiểu toàn bộ ý nghĩa của tôi. Cho nên cuối cùng tôi đành nói liều:

- Thì thỉnh thoảng trẻ con cũng phải "ngầu ... đời" một tí chứ, chẳng lẽ luôn luôn phải là trẻ con.

Và sau đó là im lặng. Hồi học lớp mười một, có lần tôi đã lãnh điểm một của môn toán, tôi đã im lặng để phục thù. Còn bây giờ thì... chắc có lẽ hấn thất vọng vì gặp phải một cô gái Huế thích cà phê, thích "ngầu đời một tí" như tôi. Mẹ tôi thường nói: "Im lặng là con sâu ngứa, mà để lâu nó càng ngứa hơn". Và vì sợ cục ngứa kia bất ngờ ập tới cho nên tôi quyết định lên tiếng trước:

- Hà về trước nghe, chắc ngoại đợi.

Tôi dắt xe mini sau khi đã trả tiền cà phê.

Thị trấn lại hiện ra trước mắt tôi. Hình như lẫn trong không khí có mùi béo béo của những tô mì Quảng vàng rục, cái giòn giòn của những chiếc bánh xèo thơm lừng và cả cái vị khó tả khi cho những gói ram nhỏ bằng ngón cái nhúng vào chén nước mắm ngọt, ngon phát sợ.

Mấy tuần lễ sau tôi ở nhà với ngoại và hầu như tôi không gặp Hà. Ngoại kể cho tôi nghe thời con gái ngoại ở một vùng biển thật đẹp nhưng cũng đầy bom đạn. Ngoại nói: "Hồi đó trời sao mà dễ mưa quá, còn bây giờ thì ..." Tôi im lặng, không biết ngoại muốn nói chi, chắc ngoại muốn nói con gái tính tình thất thường dễ cười, dễ khóc như ông trời vậy.

Tôi tạm biệt ngoại, tạm biệt thị trấn vào một buổi sáng oi nóng như bao buổi sáng mùa hè khác. Ngoại đưa cho tôi một xách đầy nào là bánh dứa, kẹo đường ... Tất cả đối với tôi ở giây phút chia tay ấy đều ngọt ngào. Trước khi tôi lên xe, ngoại còn đưa cho tôi một gói nhỏ:

- Đây là Nautamin, con nhớ giữ gìn sức khỏe.

Tôi nhìn ngoại và muốn khóc. Trước khi xe chuyển bánh, tôi còn nghe một giọng Châu Ô khá quen:

- Baby, tôi hơn Baby hai tuổi à nha, nhưng đừng kêu tôi bằng "chú".

Xe chuyển bánh, tôi ngoái đầu ra cửa sổ những người thân của tôi còn vẫy tay. Thị trấn hôm nay vẫn không có mưa. Bất giác tôi mỉm cười.

Tình quê

Nguyễn Thị Thanh Nga

Chỉ còn ít hôm là tôi sẽ trở lên thành phố tiếp tục năm cuối cùng đại học.

Chiều. Tôi mặc bộ đồ lao động đi ra cánh đồng rộng của quê hương. Tôi dự định sẽ làm sạch mớ cỏ lúa của ruộng nhà tôi trước khi trở lên thành phố học.

Tôi đi trên bờ ranh nhỏ, thở hít làn không khí trong lành. Mặt trời chiều đã trốn mất sau những đám mây. Cánh đồng trông quanh quê. Xa xa có bóng vài người đang cuốc đất đắp bờ. Tôi bỗng phát hiện một chiếc nón lá đang nhấp nhô giữa đồng. Tụm tụm, tôi nghe một niềm vui len nhẹ

qua hồn. Mỉm cười, tôi ngó băng quơ lên bầu trời đang lằng lảng những bóng mây.

- Hù!

Nón lá kéo nghiêng để lộ một khuôn mặt với nụ cười tươi tắn.

- Khỏi có giật mình đi. Thi thấy anh lâu rồi!

Tôi cười:

- Bao giờ?

- Hồi anh mới ra khỏi bờ dừa.

Tôi nheo mắt nhìn thửa ruộng nhỏ đang làm cỏ.

- Sao hôm nay Thi siêng vậy?

- Thi phải cố gắng hoàn tất trước khi vào năm học mới với đám học trò chứ anh.

Tôi lằng lằng bước xuống thửa ruộng của mình, chỉ cách ruộng nhà Thi một bờ ranh.

Thi hỏi:

- Bao giờ anh trở lên trường?

- Sáng mốt!

Thi là cô bạn gái thân nhất của tôi. Từ nhỏ chúng tôi đã chơi thân với nhau. Thi kém tôi hai tuổi. Lúc tôi vào đại học được một năm thì Thi cũng vừa tốt nghiệp cấp ba. Gia đình không muốn cô đi xa nên cô nàng thi vào trường Trung học sư phạm tỉnh.

Ra trường, nhỏ xin về dạy học ở trường gần nhà.

Thi đã leo lên bờ ranh, đứng ngắm "thành quả" của mình. Cô xoa xoa tay nói:

- Xong!

Thi ngồi xuống bờ ranh quay mặt về hướng tôi.

- Ruộng anh còn nhóc cỏ.

Nàng lại nheo mắt:

- Năn nỉ đi, em phụ cho.

Ôm đồng cỏ xếp lên bờ ranh, tôi nói:

- Anh không cần năn nỉ cũng biết Thi sẽ phụ vì em rất tốt, hay giúp đỡ mọi người.

Cô nàng chun mũi:

- Thôi đừng có nịnh, "ông Khanh" ơi!

Cô nhỏ lại kêu tôi:

- Anh Thanh, nghỉ tay chút lên Thi nói cái này cho nghe.

Tôi lên ngồi cạnh cô nàng:

- Nói gì?

- Anh hay gì chưa?

Thấy dáng điệu trịnh trọng của Thi tôi "ém" cười.

- Chưa!

- Thằng cha Vũ "coi mắt" Thi.

Tôi giật mình ngó Thi chăm chăm:

- Bác sĩ Vũ?

- Ờ!

- Thi chịu không?

Nhỏ nháy mắt:

- Em "ưng"!

Nỗi bức dọc ghen hờn bỗng trào lên trong tôi. Thi nói tiếng "ưng" sao mà nghe trơn tru quá vậy? Tôi nghĩ thầm: Phải rồi. Bác sĩ, danh nghe "le" lắm. Hơn nữa ở thôn quê bác sĩ còn hiếm. Mở phòng mạch kiếm thêm, giàu chán. Hèn chi từ bấy lâu nay Thi có xem tôi ra gì đâu!

Chua chát, tôi nói:

- Thành thật chúc mừng Thi.

Rồi tôi ngồi im, "ngầu" mặt.

Đợi tôi "ngầu" một lúc, Thi bỗng chia ngón tay trở vào hông làm tôi nhột đięng. Nhỏ nói:

Con người gì dễ bị tác động. Mới nghe đã vội tin. Sao anh không nhớ là Thi đâu có ưa thằng cha Vũ. Hồi nhỏ, hắn hay bắt nạt, lấy sâu nhất Thi. Rồi có lần hắn còn đánh anh nữa đó.

Nghe Thi nói, tôi ngó trăn cô nàng.

Nhớ lúc nhỏ, ba chúng tôi chơi thân với nhau. Vũ lớn hơn tôi mấy tuổi. Nó ỉ lớn nên hay bắt nạt bọn tôi và sáng tác nhiều trò nghịch.

Còn nhớ có lần nhà tôi có đám giỗ. Đêm trước đó má Vũ với má Thi đến phụ má tôi làm bánh ích. Bọn tôi chơi ở trước sân. tôi kêu bọn nó chờ để tôi vào nhà xinh bánh ra ăn. Khi trở ra không thấy chúng đâu mà ở góc tổ bên hè, tiếng nhỏ Thi ré lên kinh hãi.

Vũ đốt cây nhang ngậm phần cháy vào trong họng rồi nhả răng "khè khè". Ánh sáng làm răng nó đỏ và to bằng ngón tay. Trông mặt Vũ y như mặt quỷ.

Thấy Thi đang bụm mặt run lấy bầy, tôi tức, dộng Vũ một cái. Nó trả đũa bằng cách tát vô mặt làm tôi chảy máu mũi. Từ đó Thi ghét Vũ luôn. Thấy mặt nó là cô nàng nguýt, háy như thù lăm. tôi không ngờ Thi lại nhớ dai dễ sợ.

Mấy hôm trước tôi có gặp Vũ. Anh chàng giờ cao lớn và bảnh trai. Nghề nghiệp cũng ổn định. Vậy mà sao Thi không chịu vậy cả?

Tôi thăm dò:

- Anh thấy Vũ rất đầy đủ điều kiện để lo cho Thi. Làm bác sĩ cũng "le" nữa. Anh nghĩ Thi nên chịu...

Cô nàng bỗng trợn mắt nổi nóng:

- Chịu... chịu... cái gì. "Ông" làm như "tui" ham "le" lắm vậy. Chọn chồng cho "tui" chứ bộ cho... "ông" hả? Lãng xẹt!

Tôi ngồi im, nhìn Thi giận mà mở cờ trong bụng.

Cô nàng bình thường rất dịu dàng nhưng khi phật ý rất dễ nổi nóng. Cách xưng hô "ông, tui" cho thấy là nàng đang giận lăm. Thi có lối nói chuyện rất tự nhiên. Nàng hay gọi tôi là "ông Khinh, cha nội..." Vì vậy mà tôi thấy Thi "rất riêng". Thi còn có tấm lòng nhân hậu, sẵn sàng giúp đỡ mọi người. Thi luôn trân trọng niềm vui và nỗi buồn của người khác. Chính vì vậy mà đã đi nhiều nơi và tiếp xúc với nhiều cô gái, vậy mà tôi vẫn luôn nhớ đến Thi, nhớ đến quê nhà.

- Thôi anh biết rồi. Đừng nổi nóng nữa cô nhỏ ạ.

Tôi đưa tay bẹo má cô nàng. Quên tay tôi đang dính bùn nên mặt nàng "lãnh đủ". Tôi lật lưng bàn tay cọ cọ vết bùn. Một cảm giác nhẹ nhàng, êm ái dâng lên, làm tôi cứ... cọ mãi. Cô nàng bỗng xô tay tôi ra:

- Thôi đi, đừng có lợi dụng.

Rồi nàng cười:

- Mình làm cỏ tiếp, anh Thanh. Kéo tối.

Hai đứa chúng tôi cùng đứng trên một thửa ruộng, vừa nhổ cỏ vừa rì rầm trò chuyện. Chiều lướt êm trên đầu bọn tôi.

Ruộng đã sạch cỏ, chỉ còn những hàng lúa xanh tươi đang rập rờn theo chiều gió. Tôi và Thi đến nương nước rửa tay chân rồi cùng ngồi trên bãi cỏ. Hoàng hôn chậm chậm trôi. Một cơn gió lướt tới, Thi ngửa mặt lên trời kêu lên:

- Mát quá!

Nàng bỗng lay tay tôi:

- Kia anh nhìn xem, giống con trâu ghê!

Theo hướng tay Thi chỉ, tôi nhìn nơi cuối chân trời, một đám mây mang hình con thú. Nhớ lúc còn thơ, buổi chiều bọn tôi thường ra đồng chơi, cũng nhìn lên những đám mây rồi cãi nhau bảo giống con này con nọ. Có lần Thi nói con bò, tôi nói con trâu. Hai đứa tranh cãi. Rốt cuộc tôi phải thua Thi vì lối nhận xét của nàng:

- Con bò, sừng của nó cụt hơn sừng trâu...

Thi bỗng chép miệng:

- Chiều quê êm ả và đẹp làm sao!

Tôi cũng đồng tình:

- Đúng, nhất là ngồi giữa tĩnh yên thế này, càng thấy lòng thanh thản, không gợn một chút bon chen lợi dụng đời thường.

- Chính vì vậy mà Thi yêu quê. Mãi mãi gắn chặt với quê hương mình, không muốn đi đâu xa hết.

Tôi cũng tiếp:

- Anh cũng vậy. Mai này ra trường, anh sẽ xin về đây.

Thi nói tôi:

- Liệu có được không?

- Chắc được thôi. Vì quê mình còn nghèo, đất cần phải được nghiên cứu tăng năng suất, mà nghề của anh là thuộc về nông nghiệp mà!

Thi lại nói mình mình. Nàng chợt lay cánh tay tôi, chỉ:

- Anh nhìn nơi ruộng bác Bảy Thịnh. Có nhớ gì không?

- À, nhớ chứ! Trên cánh đồng này lúc xưa ruộng bác Bảy là nhiều cua, nhiều ốc nhất. Cho nên mỗi lần xách thùng ra là anh em mình chạy đến ruộng bác trước.

- Anh còn nói cua, ốc rủ nhau đến đây "ăn giỗ"!

Tôi nói cô nàng:

- Và anh còn nhớ cả nét mặt Thi rạng rỡ khi anh xốt thêm cho Thi mớ cua, ốc lúc trở về.

Cô nàng cười nheo nheo mắt nói tôi:

- Nhớ dai quá vậy "ông"?

Tôi cũng nheo nheo:

- Không nhớ sao được. Kỷ niệm đẹp mà!

Mãi nói chuyện mà hoàng hôn đã tím chẳng hay. Thi kêu lên:

- Tối rồi. Về anh Thanh ơi. Còn tắm rửa, ăn cơm. Thi đói bụng quá trời.

Tôi và Thi bước đi. Hương đồng nội đang thấm đẫm trong gió, mùi hương dịu dàng êm ái thật dễ thương như mối tình chơn chất của chúng tôi.

Chợt dừng đội trong tôi hình ảnh những ngày thơ. Cũng trên mình mình cánh đồng này những chiều chúng tôi đã đi với nhau. Bao giờ cũng vậy, Thi trước tôi sau. Rồi bây giờ cũng thế, và tôi mơ ước mãi mãi về sau chúng tôi sẽ đi cùng nhau trên cánh đồng này, đi suốt cả cuộc đời.

Qua khỏi bờ dừa đã thấy lối nhỏ những ngôi nhà. Tôi bỗng chồm tới chụp tay Thi dặn dò:

- Nhớ không được ưng ai hết. Chờ ra trường anh về anh cưới. Nghe chưa?

Cô nàng nheo mắt, chun mũi trong bóng tối mờ mờ trông thật dễ thương.

- Biết rồi! Khổ quá! Nói mãi.

Thì lại chĩa ngón tay trở vào tôi:

- Còn anh, lên thành phố mà lang quạng với cô nào, là em... em...

- Em sao?

- Chặt anh làm... ba khúc!

Nói xong, cô nàng quay đầu chạy miết vào một ngõ trồng toàn hoa dâm bụt. Tôi ngó theo, bỗng mỉm cười thầm nhủ: "Tướng này trồng ớt cay lắm chớ chẳng chơi!"

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>